„Dacă sunteți
în căutarea senzualității,
nu veți fi dezamăgiți."
Chicago Sun-Times
BĂRBATUL
VISURILOR MELE
JOHANNA
LINDSEY

Colecția Jubiri de poveste

SERIA „SHERRING CROSS“

Extrem de voluntară și considerată cea mai frumoasă tânără din ținut, Megan Penworthy a pus ochii pe Ambrose St. James, duce de Wrothston, un bărbat pe care nu l-a întâlnit niciodată, dar cu care este decisă să se mărite. Motivul este cât se poate de copilăresc: vrea să aibă șansa să-și ia astfel revanșa în fața nesuferitei contese de Wedgwood, care nu a ratat nici o ocazie să o umilească. Astfel că pentru Megan nici un alt pețitor nu e potrivit, mai ales un crescător de cai – fie el și incredibil de chipeș – cum este Devlin Jefferys.

Pretinzând că este doar un bărbat de origine umilă pentru a scăpa de o confruntare potențial fatală, Sir Ambrose este captivat de roșcata îndrăzneață, pornită la vânătoare de duci. Faptul că el este ținta nu îl încântă însă atât de tare, dezamăgit fiind că Megan este la fel ca toate celelalte tinere dornice doar de titluri. Fără să își dezvăluie adevărata identitate, el jură să o seducă și să o îmblânzească, dejucându-i astfel planurile de a se mărita cu bărbatul visurilor ei. Însă jocul acesta are reguli imprevizibile, și notoriul crai descoperă că micuța intrigantă este de fapt singura femeie pe care și-o dorește alături pentru totdeauna.

„Cărțile Johannei Lindsey sunt mereu
bine scrise și antrenante, pline de personaje puternice
și de intrigi palpitante – și desigur, mult romantism.“
Cincinnati Enquirer

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3285-2
9 786063 332852

Alma

JOHANNA LINDSEY

Bărbatul visurilor mele

Man of My Dreams
Johanna Lindsey
Copyright © 2018 1992 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Bărbatul visurilor mele
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Bărbatul visurilor mele / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3285-2

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Bărbatul visurilor mele

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA®
2018

Capitolul 1

Anglia, 1878

– La *ce* te tot holbezi, Tyler Whately?

Tonul lui Megan Penworthy era, fără îndoială, sever. Asta fusese și intenția.

Mai mult, și din ton, și din privire răzbăteau dispreț și aroganță. Părea că nu îl putea suferi pe individ, ceea ce nici că putea fi mai departe de adevăr. Din contră, se putea spune că îl agrea pe onorabilul Tyler Whately.

Era un tânăr cu înfățișare plăcută, chiar chipeș, cu părul blond-deschis, ușor de îmblânzit cu doar câteva picături de ulei Macassar. Mustața îi era atent tunsă și favoriții nu prea lungi nu-i ascundeau maxilarul puternic. Ochii de un verde-închis erau, de asemenea, plăcuți. Nu era exagerat de înalt încât fetele să fie nevoite să-și lase capul pe spate ca să-l privească. Nici nu avea o conformație intimidantă. Era suplu, dar bine legat și puternic. La cei 27 de ani împliniți, era un tânăr cu perspective excelente, plus o avere considerabilă moștenită de la familia din partea mamei.

Megan nu se îndoia că Tyler ar fi un soț bun. Ar fi fost interesată de el dacă prietena ei cea mai bună, Tiffany Roberts, nu i-ar fi mărturisit, chiar în ziua în care îl cunoscuseră, că și l-ar dori de bărbat. Chiar așa spusese: „Îl doresc, Meg".

Cele două prietene discutaseră întotdeauna deschis, cel puțin între ele, când nu era nimeni prin preajmă și nu exista riscul să șocheze pe cineva. Numai că în acea zi Tiffany fusese prea surescitată ca să-i mai pese dacă le auzea și altcineva.

– El e cu alesul, cu adevărat. Niciodată nu m-am simțit atât de... de... Când mi-a zâmbit, am simțit că... La naiba, nici măcar nu pot descrie ce-am simțit, dar jur că am fost la un pas să leșin.

– Probabil iar îți strânseseși prea tare corsetul, îi răspunsese Meg, tachinând-o. Doar știi că trebuie să lași un pic de loc să și respiri, totuși.

– Termină! râsese Tiffany. Vorbesc cât se poate de serios. Cum să fac să-l cuceresc, Meg?

Cu toate că avea doar cu cinci luni mai mult decât Tiffany, se presupunea cumva că Megan trebuia să dețină răspunsurile la toate întrebările și dilemele. Și, deși îi displăcea profund să recunoască, nu știa absolut nimic despre cucerirea bărbaților. Nici nu simțise că este nevoie să știe, pentru că bărbații erau cei care se dădeau peste cap ca ea să îi observe. Găsea situația destul de jenantă, mai ales că nu făcea niciodată nimic ca să îi atragă. Dar după doi ani în care la ușa ei se perindaseră toți bărbații eligibili din zonă, ea ajunsese la concluzia că probabil înfățișarea ei le atrăgea interesul, în ciuda părului ei într-o nuanță țipătoare și strălucitoare de arămiu. Își detesta părul, deși era singurul lucru pe care îl moștenise de la tatăl ei. Așa că Megan se gândise în acea zi la cel mai de bun-simț răspuns pe care i-l putea da prietenei ei.

– Zâmbește-te și comportă-te firesc. Fii tu însăți și nu va avea nici o șansă să-ți scape.

Și chiar așa se întâmplase. La două luni din ziua în care o întâlnise, onorabilul Tyler făcuse pasul cel mare și-i ceruse mâna lui Tiffany. Urmau să se căsătorească în mai puțin de trei luni, chiar în ziua când ea avea să împlinească 18 ani. Nunta avea să fie demnă de fiul unui viconte și era programată chiar în plin sezon monden londonez.

Megan fusese fericită pentru prietena ei, iar pe Tyler îl considera un bărbat de toată isprava. Cu toate acestea, replica grosolană pe care i-o adresase lui trebuie să fi surprins cuplul pe care îl însoțea în drum spre biserică, într-o frumoasă zi de duminică. Pe Tyler cu siguranță îl surprinsese, căci atitudinea ei în privința lui nu încetase să îl uimească, la început, apoi să îl irite, întrucât nu făcuse niciodată ceva care să merite un asemenea tratament. Pe Tiffany nu o surprinsese deloc, pentru că știa motivul pentru care Megan se purta așa.

La început, lui Tiffany îi plăcuse că Megan se purta cu Tyler ca o scorpie, pentru că amândouă știau că toți tinerii de care Tiffany fusese câtuși de puțin interesată se îndrăgostiseră iremediabil și absolut firesc de Megan. Nu că Tiffany n-ar fi fost frumoasă. Era

frumușică foc. Avea părul blond cârlionțat, ochii albaștri și adânci, trăsături aflate la mare căutare pe atunci. Dar nu avea nici o șansă în fața frumuseții răpitoare cu care fusese binecuvântată Megan. Drept urmare, Megan luase hotărârea să facă tot posibilul ca interesul lui Tyler să se concentreze asupra lui Tiffany, și nu aiurea. În nici un caz asupra ei.

Dar strategia nu tocmai ortodoxă a lui Megan mersese deja suficient de departe, iar Tyler deja nu se mai înroșea și nu mai bâlbâia scuze pentru cine știe ce motiv pentru care ea se simțea ofensată. Acum tânărul începuse să îi răspundă și să o înfrunte. Și se descurca de minune.

Plesni tare frâiele cailor înhămați la trăsura deschisă cu care venise acasă la Tiffany pentru a le lua pe cele două fete și, fără să se uite la Megan, spuse:

– Nu înțeleg. Nu mă uitam la nimic, domnișoară Penworthy. La absolut *nimic*.

Tiffany înlemni. Tyler nu dăduse niciodată o replică atât de crudă. Și observă că pe Megan o afectaseră cuvintele lui. Se înroșise de furie și se întorsese într-o parte, ca să nu trădeze cât de rănită era.

Pe de altă parte, Tiffany nu îl putea învinovăți pe Tyler. Nici un bărbat n-ar fi putut tolera atâtea răutăți fără a răspunde, la un moment dat, cu aceeași monedă. Nu, era vina ei că nu-i ceruse lui Megan să pună capăt șaradei cu mult timp înainte. Nu o făcuse pentru că încă nutrea bănuiala că dacă Tyler ar vedea-o pe Megan așa cum era cu adevărat, își va pierde mințile după ea, așa cum făcuseră toți bărbații cărora le acordase fie și doar un zâmbet. Dar deja era mult prea mult.

Tiffany nu se mai îndoia de dragostea lui Tyler. Iar dacă nu putea să îl păstreze, atunci poate că nu îl merita, de fapt. Sau, mai bine zis, el n-o merita. Urma să poarte o discuție cu Megan imediat după slujbă. Sau, poate, înainte. Înainte ca suferința lui Megan să se transforme în furie. Tiffany știa că atunci când Megan se înfuria – lucru care, din fericire, se întâmpla arareori – devenea absolut imprevizibilă.

Șansa de a sta de vorbă cu Megan se ivi imediat ce ajunseră la biserica parohială de la marginea satului Teadale. Tyler o luase înainte ca să le salute pe Lady Ophelia și pe cele trei fiice ale ei. În calitate de contesă de Wedgwood, Ophelia Thackeray deținea cel mai

răsunător titlul de prin partea locului și-l flutura fără menajamente în fața celor mai puțin nobili. Nici măcar Megan nu era imună la asta. Nu rata niciodată prilejul de a se arăta în fața contesei, pentru că aceasta era un fel de regină în parohia lor, iar invitațiile la evenimentele pe care le organiza erau la mare preț. Megan ar fi făcut aproape orice să obțină o asemenea invitație.

Tiffany fu nevoită să tragă de Megan ca să o împiedice să îl urmeze pe Tyler și să o salute pe contesă. Voia să poată schimba câteva vorbe singură cu ea.

Megan o privi cu acea expresie nerăbdătoare ce-i transmitea clar că n-o să-i acorde prea multă atenție și încercă rapid să o împiedice să vorbească:

– Sper că n-ai de gând să deschizi discuția despre ce s-a întâmplat în trăsură, Tiffany.

– O, ba da! răspunse Tiffany, fără să se lase intimidată. Megan, crede-mă că îmi dau seama ce faci și te iubesc pentru asta. Sunt sigură că tactica ta a funcționat la început. Dar îmi place să cred că de-acum pot să îl păstrez pe Tyler. Cred că nu mai există riscul să leșine la picioarele tale când îți vede adorabilele gropițe din obraji.

Megan clipi ușor nedumerită, apoi izbucni într-un râs sănătos, dar nepotrivit pentru o domnișoară, și își îmbrățișă prietena.

– Așa e, ai dreptate, dar cred că a început să devină un obicei să mă iau de bietul băiat.

– Scapă de obiceiul ăsta chiar azi.

Megan zâmbi.

– Prea bine, dar nu crezi că va bănui că nu e în regulă ceva dacă devin brusc drăguță cu el?

– Cred că mai întâi va înceta să-mi mai sugereze subtil să nu mă mai văd cu tine.

Ochii de un albastru-închis ai lui Megan scăpărară, apoi se îngustară.

– Nu te cred! Când a zis asta?

– De mai multe ori. Dar nu poți să-l învinovățești, câtă vreme nu ai făcut decât să i te înfățișezi ca o scorpie? E uimit că suntem atât de bune prietene când, în ochii lui, suntem cât se poate de diferite ca temperament.

– Habar n-are! izbucni Megan. Suntem cum nu se poate mai asemănătoare, din cap până-n picioare. Își mușcă apoi buza, căci îngrijorarea puse stăpânire pe ea. Crezi că va insista după ce vă căsătoriți?

– Nu va încerca să-mi impună nimic, spuse Tiffany, dornică să o liniștească. Și chiar dacă va insista, tot nu va rezolva nimic. Mă tem, domnișoară Penworthy, că te-ai pricopsit pe viață cu mine ca prietenă.

Megan zâmbi, făcând gropițe în ambii obraji, lucru care îi dădea frumuseții ei o anumită căldură și un aer de deschidere și disponibilitate. Tiffany însăși rămase fără cuvinte, cu toate că ea avea cel mai des ocazia să vadă acel zâmbet. Chiar și așa, de fiecare dată se simțea privilegiată să vadă așa o minunăție. Era convinsă că ar face orice pentru draga ei prietenă.

Bărbații din curtea bisericii se opriră din conversație la vederea acelui zâmbet și o priviră fără să se ascundă pe Megan. Unii chiar reîncepură să spere că au o șansă și luară decizia de a reîncepe să o curteze pe cea mai frumoasă fată din ținut.

După ce termină ce avea de zis, Tiffany o luă pe Megan de braț și o conduse spre intrarea în biserică. Acolo le aștepta Tyler, care continua să stea de vorbă cu cele patru membre ale familiei Thackeray.

– Mă simt foarte norocoasă azi, Meg, șopti Tiffany, zâmbind răutăcios. Invitația după care tânjim de atâta vreme va fi, în sfârșit, a noastră. Sunt sigură. Iar tu ești răpitoare în rochia asta albastră. Zgripțuroaica va fi impresionată, fără doar și poate.

– Crezi? întrebă Meg, cu speranță în glas.

Tiffany și-ar fi dorit ca invitația aceea să nu fie atât de importantă pentru prietena ei. Numai că era. Și nu doar pentru că acea contesă părea să cunoască pe toată lumea din Devonshire, că oamenii veneau la petrecerile ei chiar dacă locuiau la câțiva kilometri distanță, siguri că aveau să cunoască o mulțime de persoane interesante. Toate acestea erau doar o parte din atracția petrecerilor contesei. Orice tânără spera că îl va întâlni într-o bună zi pe bărbatul din visurile ei romantice, pe acel ursit pe care nu reușise să-l găsească printre cunoștințele ei.

Numai că acela nu era principalul motiv, întrucât Megan urma să își înceapă sezonul monden la Londra peste câteva luni. Acolo avea să-i cunoască pe cei mai eligibili bărbați. Dar nu, contesa

de Wedgwood făcuse mari eforturi, de-a lungul anilor, ca invitațiile sale să reprezinte un bun râvnit. A nu ajunge niciodată pe lista invitaților însemna că nu reprezinți nimic în societate. Sau, mai rău, că duceai pe umeri povara unui scandal de familie care încă nu devenise public sau era ceva în neregulă cu tine sau cu familia ta. Pe de altă parte, toate familiile importante din parohie primiseră invitație, fie și din când în când. Chiar și familia lui Tiffany. Părinții ei onoraseră invitațiile, dar Tiffany se scuzase de fiecare dată, spunând că ar fi bolnavă. Preferase să nu se ducă și să-i fie astfel loială lui Megan, cu toate că nu îi mărturisise niciodată prietenei ei acel secret, pentru că ar face-o și mai dornică să primească acea invitație. Și era deja suficient de dornică.

Amândouă fuseseră convinse că după ce Megan va împlini 18 ani mult dorita invitație va sosi. Numai că de atunci trecuseră două luni, iar contesa încă îi ignora pe moșier și pe fiica lui. Tiffany strânse brațul lui Megan, drept răspuns, rugându-se ca nu cumva să-i dea din nou speranțe prietenei ei, iar speranțele să-i fie năruite. Pe de altă parte, era prima dată în ultima lună când aveau ocazia să stea de vorbă cu contesa, mulțumită lui Tyler. Poate că Lady Ophelia trebuia doar să își aducă aminte că Megan era vecina ei.

–Atunci rămâne pe sâmbăta viitoare, domnule Whately, spunea Lady Ophelia chiar când cele două fete se alăturau grupului. Va fi o reuniune restrânsă de vreo patruzeci de persoane. Nu uita să o aduci și pe încântătoarea ta logodnică.

Contesa îi zâmbi lui Tiffany, apoi o fixă pe Megan cu privirea, se întoarse și intră în biserică. Fusese o excludere directă și cât se poate de clară și deliberată. Cea mai mică dintre fiicele contesei, Alice Thackeray, în vârstă de 17 ani, chiar chicoti înainte de a se grăbi să-și prindă din urmă mama. Celelalte două fiice, Agnes și Anne, păreau doar răutăcios de încântate de întreaga scenă. O clipă, Tiffany rămase uimită, apoi furia luă locul șocului. Cum îndrăzneau? Toată lumea știa că Tiffany și Megan erau cele mai bune prietene și că Megan mergea cu Tiffany și cu Tyler aproape peste tot, în calitate de însoțitoare.

Părea că familia Thackeray plănuise totul în detaliu, și sincronizaseră refuzul absolut perfect, în așa fel încât să-i transmită lui Megan că invitația pe care și-o dorea atât de mult nu va veni prea

curând. Poate niciodată. Iar Tiffany se temea că știa motivul. Megan era mult prea frumoasă ca să fie acceptată în preajma celor trei fete Thackeray, care nu erau prea atrăgătoare și care trebuiau să-și găsească soți.

Tyler își drese glasul, reamintindu-le că rămăseseră singure, blocate la intrarea în biserică. Tiffany o privi pe Megan ca să-și dea seama cât era de afectată și constată că prietena ei primise lovitura mai rău decât s-ar fi așteptat. Fața-i era la fel de albă ca penele care îi împodobeau boneta, iar ochii ei mari și albaștri erau plini de lacrimi gata să i se reverse pe obraji, în ciuda eforturilor pe care fata le făcea ca să le stăvilească. Lui Tiffany i se rupea sufletul de mila ei, iar durerea lui Megan îi spori furia, căci își dădea seama că nu o poate ajuta, că nu poate face altceva pentru ea decât să-i ofere alinare și susținere. O strânse de mână, iar ochii aceia albaștri și înlăcrimați se întoarseră spre ea.

– De ce? șopti Megan.

Tiffany era suficient de nervoasă ca să vorbească fără ocolișuri:

– Pentru că ești prea frumoasă, la naiba! Trebuie să-și mărite spălăcitele alea de fete și nimeni nu le va învrednici cu o privire dacă vei fi și tu de față.

– Dar asta e atât... atât de...

– Egoist? De doi bani? Jenant? Absolut, Meg, dar...

– E în regulă, Tiff, zău că e. Dar simt nevoia să fiu singură.

Nici nu termină bine fraza și se și îndepărtă.

– Megan, așteaptă! strigă Tiffany, dar Megan nici măcar nu se întoarse.

Grăbise pasul și, la ieșirea din curtea bisericii, o luase la fugă, pentru că nu își mai putea înfrâna lacrimile. Domnul Pocock îi oferi o batistă când trecu pe lângă el, dar ea nici nu îl observă. Bărbatul privi apoi în urma ei, în timp ce Megan se îndepărta tot mai mult pe aleea ce pornea de la biserică.

– Cred că ar trebui să mergem după ea. Până la moșia Sutton are de mers aproape doi kilometri, remarcă Tyler.

– Nu de-asta trebuie să mergem după ea, răspunse Tiffany, cu un aer absent.

Era atentă la Megan, care se oprise brusc, căutase o batistă în micul săculeț și pornise mai departe fără să o folosească.

– Noi două am parcurs de mai multe ori acea distanță.

Când ridică în sfârșit privirea asupra lui și-i văzu expresia, Tiffany se înfurie din nou.

– Să nu-ndrăznești să te bucuri pentru cele întâmplate, Tyler Whately. Megan chiar nu merita ce i-a făcut femeia aceea oribilă.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord...

– Nu-ți dau voie! Oricum vei observa o schimbare în comportamentul ei după ziua de azi, așa că nu văd de ce nu ți-aș spune de pe acum cum stau lucrurile cu adevărat. Singurul motiv pentru care s-a purtat urât cu tine a fost ca să se asigure că nu o să o placi. A făcut asta de dragul meu, pentru că știa cât de mult te... vreau. N-a vrut să devii interesat de ea, știind că asta m-ar face să sufăr.

– Dar abia dacă o suport! se apără el.

– N-a fost așa de la început, așa e? replică Tiffany.

– Așa e, dar... Vrei să spui, așadar, că totul a fost *deliberat?*

– Da. Și dacă ai de gând să te superi din cauza asta, supără-te pe mine, pentru că puteam pune capăt șaradei, doar că eram, recunosc, un pic îngrijorată de cum vei reacționa când îți vei da seama cât este de caldă și de bună. Și de...

– Răsfățată, încăpățânată...

– Poate un pic răsfățată, dar e firesc dacă ne gândim ce bun și generos este tatăl lei. Și, dacă ții să afli, Tyler, să știi că și eu pot fi la fel de încăpățânată.

– Da, dar la tine mi se pare o trăsătură adorabilă.

– Mulțumesc... cred. Dar acum înțelegi dilema lui Megan? Ea *știe* prea bine cum o percept bărbații, Tyler. O atitudine ca aceea pe care a avut-o față de tine e singurul scut, singura soluție ca bărbații să nu se îndrăgostească nebunește de ea.

– Dar, scumpa mea, niciodată nu mi-aș dori o soție care arată ca ea. Sfinte Dumnezeule, nu! exclamă el, părând sincer oripilat de idee. Fata are nevoie de un bărbat cu o constituție solidă, extrem de calm, care nici nu știe sensul cuvântului „gelozie". N-aș îndura ca toți bărbații pe care-i cunosc să se îndrăgostească de soția mea. Cel mult unul sau doi, adăugă el, zâmbind. Dar să fie toți amorezați de ea m-ar aduce în pragul deznădejdii.

– La cum prezinți lucrurile, Megan nu are nici o șansă să se mărite. Dar eu te întreb – ce bărbat n-ar fi măcar un pic gelos când e vorba de soția sa?

– Cred că gelozia nu prea intervine atunci când bărbatul e sigur de afecțiunea femeii. Dar pentru a deveni sigur, femeia trebuie să facă eforturi.

Tiffany nu era convinsă că îi erau pe plac scenariul și perspectiva unilaterală a lui Tyler.

– Dar dacă ea devine geloasă, dintr-un motiv sau altul, nu va trebui și el să facă eforturi?

– Nicidecum. Doar a luat-o de nevastă, nu?

– Nu încă, bodogăni ea.

Îl lăsă pe Tyler privind-o nedumerit și-și trase trena rochiei, îndreptându-se apoi spre trăsură. El porni degrabă după ea.

– Nu cumva discuția de mai devreme a fost ceva mai mult decât o simplă schimbare a subiectului? întrebă el neliniștit.

– Tu să-mi spui, Tyler.

– Cu siguranță nu, insistă el. Cazul prietenei tale este unic, Tiffany, pentru că ea însăși e unică. Dar cred că ai înțeles ce încercam să spun. Situația noastră e alta, pur și simplu.

– Bine, Tyler. Te iert.

– Mulțumesc... cred.

Capitolul 2

– *Iar* mănânci? întrebă Tiffany, care își făcuse apariția în sufragerie, neanunțată.

Krebs, majordomul familiei Penworthy, se ivi în spatele ei ca să închidă ușile. Se vedea pe fața lui că era nemulțumit. Niciodată nu reușise să se miște suficient de repede ca să ajungă la ușă înaintea lui Tiffany. Ar fi trebuit să abandoneze de mult lupta, dar n-o făcuse, în ciuda faptului că vizitele lui Tiffany nu intrau sub incidența protocolului. Așa fusese de la bun început, de când ea și Megan se cunoscuseră.

Tiffany se distra folosind de fiecare dată altă intrare ca să îl deruteze pe Krebs. Era un joc care, după atâta timp, continua să o amuze. Când Krebs avea norocul să o vadă apropiindu-se de conac (atunci când nu alegea să intre prin spate, din zona grajdurilor, de unde nu putea fi observată), se grăbea spre intrarea dinspre bucătărie, dar deja era mult prea târziu, căci ea închidea deja ușile franțuzești care duceau spre salon. Dacă el îi pândea sosirea în salon, ea intra pe ușa din spate, o lua deja pe scări și striga cu prefăcută nedumerire: „Este cineva acasă?"

Într-o zi, când știa că Tiffany va veni în vizită, Krebs lăsase larg deschise ușile de la toate cele trei intrări și o așteptase în holul pe care, indiferent pe unde ar fi intrat, tot ar fi fost nevoită să îl traverseze. Ce făcuse ea? Intrase pe fereastra sufrageriei. După acea înfrângere, Krebs nu-i vorbise timp de două săptămâni.

Megan sperase ca majordomul familiei Roberts să intre, și el, în joc atunci când ea venea să își viziteze prietena. Numai că respectivul era un bătrânel bun și amabil, tot numai zâmbet, care îi ura o zi minunată atunci când își făcea apariția pe nepusă masă. Asta îi strica orice chef de a-l tachina.

Își înăbuși un căscat, apoi aruncă șervetul pe masă.

– Să știi că asta e abia prima masă pe ziua asta. Recunosc însă că am mâncat zdravăn.

– Măcar termină-ți ceaiul, spuse Tiffany și luă loc lângă prietena ei. Aș mai bea și eu câteva guri, așa că o să-l împart cu tine. Și zi, asta e prima masă pe ziua de azi? Nu știi cât e ceasul? îi aruncă ea nonșalant, de parcă afirmația lui Megan n-ar fi surprins-o.

Megan ridică din umeri, turnând ceai în ceașcă și înmânându-i-o lui Tiffany, care adăugă zahăr. Nu se mai punea problema de a împărți ceaiul, căci Megan îl bea neîndulcit. O știau amândouă. De altfel, erau foarte puține lucruri pe care nu le știau una despre cealaltă, după unsprezece ani de prietenie.

Krebs era totuși capabil să anticipeze măcar unele lucruri și se dusese la bucătărie să ceară o ceașcă în plus. O aduse Cora, fiica bucătăresei, o fată drăguță care cu greu reușea să își cuprindă formele în hainele strâmte aflate la modă, așa că se sugruma cu corsetul și abia mai respira.

Uniforma ei de fată în casă era simplitatea întruchipată, deși încă avea turnură, elemente rămase de la dispariția crinolinei, în urmă cu mulți ani. Multe dintre doamnele din înalta societate țineau ca servitoarele să poarte același stil de îmbrăcăminte ca ele, dar mai ieftine ca preț și aspect. Chiar și lucrătoarele mergeau la muncă purtând rochii cu trenă, dar foloseau un sistem ingenios de panglici ca să le strângă, pentru a nu le împiedica la lucru. Iar când terminau treburile și plecau acasă, le eliberau din nou.

Megan așteptă până când Cora făcu reverența și se retrase, apoi îi mărturisi prietenei sale motivul pentru care mânca abia la acea oră.

– Am dormit prea mult.

Era o mărturisire în toată regula, căci amândouă știau că Megan nu întârzia niciodată în pat mai mult decât era necesar.

– A câta oară ți se întâmplă asta? A doua? Prima dată am înțeles, după ce am stat treze jumătate din noapte pândind apariția fantomei lordului Beacon în conacul pe care se presupunea că îl bântuia. Și ce dezamăgire cruntă am trăit... Spune-mi, ai avut o noapte grea?

– E puțin spus, răspunse Megan.

– La naiba! Știam eu că ar fi mai bine să rămân cu tine peste noapte. Dar mi s-a părut că ești mai bine și, în orice caz, că ești suficient de furioasă ca să nu dai iar apă la șoareci.

Megan surâse amar.

– Ți se pare că furia e ce trebuie pentru un somn bun?

– În comparație cu bocitul... da!

– Te contrazic. Și crede-mă, Tiffany, că știu ce spun.

– Prea bine atunci, acceptă Tiffany. Să-nțeleg că după ce am plecat te-ai amărât și mai tare?

– E, un fleac.

Cu o zi înainte, când Tiffany sărise din trăsură ca să meargă pe jos alături de ea, lacrimile lui Megan se uscaseră deja. Parcurseseră drumul împreună, iar Tyler rămăsese în trăsură, mânând caii la pas, acordându-le intimitatea la care țineau atât de mult.

Tiffany încă nu își dădea seama că Megan deja nu se mai compătimea, ci doar fierbea de furie. Ca să o mai înveselească, Tiffany îi propusese să meargă împreună la Lady O și să o pocnească direct în nas. Megan se arătase încântată de idee, apoi bătuse în retragere, conștientă că nu ar fi cea mai bună reacție. Continuaseră gluma, asigurându-se una pe cealaltă că scandalul pe care l-ar genera răzbunarea lor ar fi fost mult mai mare decât merita contesa.

Tiffany fusese mulțumită să constate că Megan nu își plângea de milă și că o furie sănătoasă luase locul autocompătimirii. Numai că Megan era supărată pe ea însăși, pe faptul că investise atâta timp și energie într-un demers sortit eșecului. Se simțea ca ultima caraghioasă. La fel se simțea și Tiffany, pentru că nu intuise ce avea să se întâmple. Și pentru că bătrâna cotoroanță simțise nevoia să aplice lovitura cu atâta răutate absolut gratuită.

– *Știam* eu că nu trebuie să te ascult! izbucni Tiffany. Mi-ai zis să mă duc acasă. Că ești bine. Că nu e ca și cum n-ai mai fost umilită și-n alte dăți.

Megan chicoti.

– Păi așa și e.

– Cum poți să râzi?

Tiffany încă era supărată din cauza prietenelor care, una câte una, încetaseră să le frecventeze când Megan începuse să se transforme într-o frumusețe. Pur și simplu se simțeau neatrăgătoare în comparație cu Megan. Le eclipsa complet, iar ele nu suportau asta. Unele dintre ele chiar o umiliseră în public, mergând mult prea

departe cu invidia. Ca și cum Megan ar fi fost frumoasă ca să le facă lor în ciudă.

La rândul ei, Megan nu înțelegea cum de reușea să facă haz de situație. Suferința pe care o trăise când prietenele se întorseseră împotriva ei nu trecuse definitiv nici până atunci. Rămăsese undeva, mocnind și răbufnind de fiecare dată când se ivea prilejul. Iar gestul de deunăzi al contesei fusese, fără doar și poate, un prilej cât se putea de bun.

– Prefer să râd decât să plâng, răspunse Megan, cu privirea în farfurie, învârtind o bucată de cârnat într-un rest de marmeladă.

– O, Doamne, da! Absolut! Vrei să vorbim despre asta?

Știau amândouă că discuția virase deja spre rănile din trecut.

– Nu, doar că... mă gândesc la cât de bine ne-am distrat în toți acești ani și mai că-mi pare rău că acele fete n-au mai fost prin preajmă, să se bucure și ele.

– Acum, că zici, cred că și mie. Unde mai pui că, după ce s-au îndepărtat de noi, s-au transformat în niște creaturi extrem de plicticoase. Dacă mă gândesc mai bine nici măcar nu-mi pare rău pentru ele.

Megan se înveseli.

– Nici mie, dar mi s-a părut că ar fi drăguț să spun că da.

Izbucniră în râs, cu toate că situația nu era câtuși de puțin veselă, iar Tiffany schimbă degrabă subiectul.

– Dacă abia la ora asta ai mâncat, îmi imaginez că nu ai apucat să ieși la plimbare călare. Și știu că dacă nu ieși, vei fi într-o dispoziție nefericită toată ziua.

De obicei, Megan lua micul dejun devreme, împreună cu tatăl ei, apoi petrecea jumătate din dimineață călare, iar cealaltă jumătate, îngrijindu-l pe Sir Ambrose, calul ei iubit. Chiar dacă aveau grăjdar, doar ea se ocupa de cal. Era mândria și lumina ochilor ei. Grăjdarul doar îl hrănea, deși lui Megan îi plăcea să se ocupe din când în când și de asta.

Toți cei care o cunoșteau îi știau pasiunea pentru cai.

– De fapt, mi-am făcut plimbarea, răspunse Megan, jucându-se din nou cu rămășițele din farfurie. Am ieșit noaptea trecută.

– Nu se poate!

– Trebuia să ies, Tiffany! argumentă Megan, cu însuflețire. Jur că trebuia să ies. Simțeam că înnebunesc.

– Ai luat măcar un valet să te însoțească?

– Mi-a fost milă să-i trezesc.

– Megan!

– Nu m-a văzut nimeni! se apără Megan, realizând brusc că era nepotrivit ca o tânără domnișoară să iasă singură în miez de noapte. Nu m-am abătut de la drum, de dragul lui Sir Ambrose, pentru că era întuneric beznă. Și a funcționat. Am adormit imediat ce m-am întors.

Tiffany nu spunea nimic. Doar își privea țintă prietena.

– Și să știi că ieșirea chiar m-a ajutat. Nu doar că am adormit mai ușor. În a treia tură către sat și înapoi...

– A treia?

– Am făcut cinci curse. În fine, m-am ținut de drum, iar Sir Ambrose avea, la fel ca mine, un chef teribil să o ia la galop.

Tiffany își dădu ochii peste cap.

– Cum spuneam, reluă Megan, în a treia tură mi-am dat seama ce-aș putea face ca să o pun cu botul pe labe pe Ophelia Thackeray. Și am s-o fac. Va fi memorabil.

Tiffany o privi îngrijorată.

– Sper că nu ai decis să-i dai totuși un pumn în față.

– Nu, replică Megan, cu un rânjet triumfător. Am să construiesc un conac de două ori mai mare ca al ei și am să devin noua gazdă favorită din comitat. Asta o s-o învețe minte!

– Aha. Și cum ai să îți pui planul în aplicare?

– Foarte simplu. O să mă mărit cu un duce.

– A, așa da. Și la ce duce anume te-ai gândit?

– La Wrothston, bineînțeles. Nu de alta, dar e singurul duce pe care îl cunosc.

La auzul acelui nume, Tiffany se ridică, îngrijorată că Megan și-ar putea transforma capriciul într-un angajament serios.

– Dar nu îl cunoaștem. Chiar deloc. Dacă-ți aduci aminte, nici nu era la Sherring Cross când am luat ceaiul cu bunica lui. Și nici n-am fi ajuns acolo dacă tatăl tău n-ar fi avut o cunoștință care o cunoștea pe ducesa văduvă și n-ar fi luat decizia de a-i scrie ca să-i ceară sfatul ce cal să-ți cumpere de ziua ta, când făceai 12 ani.

– Și providența a făcut ca ea să ne invite la grajdurile ducelui și să ne alegem un cal.

– Ce providență? Aveau sute de cai. Femeia era încântată să scape de unul.

Megan se aplecă ușor în față, ca să șoptească acel cuvânt pe care nu se cuvenea ca o lady să-l cunoască.

– Ei *împerechează* cai acolo, la Sherring Cross. De-aceea era bucuroasă să vândă unul. Uite, avem ceva în comun – pasiunea pentru cai, reluă ea, așezându-se la loc.

– „Avem"? Te referi la tine și la duce? Megan, pentru Dumnezeu, doar nu te gândești serios să te măriți cu el?!

– O, ba da, zâmbi Megan, încântată de sine. Imaginează-ți, Tiff, momentul în care o caleașcă magnifică trage în dreptul bisericii. Poartă blazonul familiei, iar contesa și fiicele ei în continuare nemăritate fac ochii mari și rămân cu gurile căscate. În acel moment, subsemnata coboară cu grație din caleașcă, ajutată de cel mai frumos bărbat din lume. Eu voi fi, desigur, extrem de mărinimoasă și-i voi ura contesei o zi bună, ba chiar i-l voi prezenta pe soțul meu, ducele. Și voi avea delicatețea să mă prefac că nu văd cum rămâne cu gura căscată din cauza șocului.

– Da, și eu la fel, se înflăcără Tiffany, care se lăsase prinsă în poveste. Vai, ar fi riposta perfectă! De-ar putea deveni realitate! oftă ea.

– Poate, replică Megan, aproape șoptit. Și am să mă ocup de asta.

Tiffany începea să se sperie, căci pe chipul prietenei ei apăruse acea expresie de încăpățânare pe care i-o știa mult prea bine.

– Stai o clipă! Hai să fim realiste. Dacă vrei să te măriți pentru titlu, îți putem găsi un viconte drăguț. Poate chiar un conte, nu văd de ce n-ar fi posibil. Chiar, un conte te-ar face egala lui Lady O. Și nu, nu clătina din cap, fir-ar să fie!

– Tiffany, dacă o să mă înjosesc să mă mărit pentru un titlu, măcar să fie un titlu însemnat.

– Atunci nu te înjosi.

– Deja am decis că am s-o fac. Și cu cât stau și mă gândesc, cu atât mi se pare tot mai atrăgătoare ideea de a deveni ducesă.

Tiffany gemu, nemulțumită.

– De ce trebuie să fiu eu personajul negativ aici? Bun, Megan, ascultă-mă acum. E posibil ca în arborele genealogic al familiei tale să existe un conte...

– Da, acum patru generații. Plus unul sau doi baroni.

– Chiar și-așa, ești doar fiica unui moșier de la țară. Un duce se poate însura și cu o prințesă, dacă îi dă prin cap. Dar nu poate lua de nevastă o fiică de moșier.

– Wrothston o va face. Și, oricum, de ce n-ar face-o? insistă Megan cu tenacitate. E deja până peste poate de bogat. Nu-i lipsește nimic și nu are de ce să se însoare pentru un titlul. Dacă vrea, se poate căsători din dragoste. La o adică, un duce poate face orice are chef. Și, întâmplător, aș fi o partidă acceptabilă, dat fiind istoricul familiei mele. Sigur că se poate căsători cu cineva mai de rang, dar n-o să-i pese de asta pentru că, ascultă-mă bine, o să-l fac să-și piardă mințile după mine. Cu fața asta blestemată a mea am să-l fac să se îndrăgostească nebunește. Până acum am avut doar de suferit de pe urma înfățișării mele, dar de-acum încolo se va schimba foaia și voi câștiga un duce.

Din cuvintele ei răzbătea o mare amărăciune. Se simțea că era rănită. Așa că Tiffany puse cu prudență următoarea întrebare:

– Dar cu tine cum rămâne?

– Ce-i cu mine?

– Dacă n-o să-l iubești?

– Bineînțeles că o să-l iubesc.

– Dar dacă nu poți, Meg? Dacă este oribil, rău, deloc demn de iubire?

– Imposibil. E duce!

Siguranța naivă din cuvintele prietenei ei aproape că o făcu pe Tiffany să zâmbească.

– Și ce te faci dacă îți dai seama din clipa în care îl cunoști că nu e deloc ce trebuie și că te va face teribil de nefericită? Tot o să-l vrei de bărbat?

– Nu, răspunse Megan după o pauză lungă.

„Slavă Domnului", își spuse Tiffany, oftând. Se simțea deja pe un teren mai sigur, așa că îi dădu mai departe cu întrebările:

– E posibil să fie urât. Știi asta, da?

– Ai uitat ce ne-a șoptit acea fată în casă? Că e extrem de chipeș?

– Voia să ne impresioneze.

– Eram deja copleșite. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acea zi era să mai fim impresionate încă un pic.

– Asta e altă discuție. N-ai cum să-ți dorești cu adevărat să locuiești într-un loc ca acela.

– Glumești?! exclamă Megan. Sherring Cross este cea mai frumoasă casă cu putință. E magnifică.

– Nu e o casă, e un afurisit de mausoleu care se întinde pe șase acri. Grajdul e mai mare decât casa asta. Care, să ne înțelegem, numai mică nu e.

– Știu. E grandioasă, rosti Megan pe un ton visător.

– Grandioasă? Pun pariu că în fiecare zi acolo mor oameni. Se rătăcesc și nu mai știe nimeni nimic de ei. Și mor.

Privirile li se întâlniră și cele două fete izbucniră în râs.

– Zău, Tiff, mor?

– Ei, nu-ți face griji.

Râseră din nou, apoi Tiffany reluă discuția:

– Bun, înțeleg că nu e cu totul imposibil să cucerești un duce, dat fiind felul în care arăți. Dar spune-mi, Meg, ești sigură?

– Da. Ambrose St. James trebuie să înceapă să-și numere zilele de burlac care i-au mai rămas.

– Doamne sfinte, am uitat că ai botezat calul după numele lui, suspină Tiffany.

Megan clipi.

– Și eu la fel!

Urmară noi hohote de râs, întrerupte de apariția lui Krebs, care anunța sosirea onorabilului domn Tyler Whately. Megan îl salută cu un zâmbet strălucitor.

– Bună dimineața, Tyler. Ce bine arăți azi! Mă duc repede la mine în cameră să-mi iau boneta și putem pleca.

Trecu degrabă pe lângă el, dar bietul Tyler nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Era încă sub efectul surâsului ei. Tiffany mustăcea, cu ceașca de ceai în mână, plăcut surprinsă că nu era deloc geloasă din cauza reacției logodnicului ei.

– Va trebui să reacționezi mai bine data viitoare, Tyler, altfel va reveni la comportamentul de scorpie de până acum, observă ea cu un aer detașat.

El strânse buzele, băgă mâinile în buzunare și se încruntă.

– Doamne, zău că nu-l invidiez pe cel care-i va câștiga mâna.

– Respectivul a fost deja ales, deci hai să sperăm că îi va câștiga nu doar mâna, ci și inima.

Tyler îi aruncă o privire întrebătoare.

– Am ratat ceva de ieri până azi?

– Nu mare lucru. Dar te-ai gândit vreodată că o să-ți pară rău pentru un duce?

Capitolul 3

– Deja exagerezi cu precauțiile, domnule Browne! Să merg pe jos, Dumnezeule! Freddy ar râde și cu fundul dacă m-ar vedea.

Mortimer Browne îi aruncă bărbatului înalt de alături o privire încărcată de dezgust. De când plecaseră din Kent, se plânsese încontinuu. E drept că fusese avertizat să se aștepte la așa ceva.

– Nu s-ar fi ajuns aici dacă ai fi adus încă un cal, așa cum sugerasem.

– L-auzi cum te insultă, Caesar? i se adresă Devlin calului.

Animalul fornăi, iar Mortimer îi aruncă o privire ucigătoare înainte de a continua să prezinte faptele:

– Când călătorim noaptea e una, domnule Jefferys, dar pe timpul zilei, deși, e drept, ai mai multe de văzut, ești și văzut. Iar oamenii și-ar pune întrebări. Ar fi nedumeriți că un bărbat ca tine călărește un asemenea cal. Nu crezi? Ideea este să te faci nevăzut, nu să atragi atenția.

– Iar ideea prezenței tale aici este să mă sâcâi de moarte, bănuiesc, replică Devlin. În caz că n-ai observat, satul nu se mai vede și nu e nimeni, absolut nimeni altcineva pe drum.

– Nu era. Acum, în schimb, este. Sau ești nu doar căpos, ci și orb?

Devlin ignoră trăsura care tocmai apăruse și fu la un pas să-i arunce lui Mortimer una dintre privirile lui intimidante. La înălțimea și conformația lui, era, fără doar și poate, intimidant. Numai că Mortimer nu fusese ales să îl însoțească pe tânărul bărbat pentru că obișnuia să se lase lesne dominat. Din contră. Mai mult, primise ordine direct de la singura persoană pe care Devlin nu îndrăznea să o sfideze, iar asta îi dădea lui Mortimer un avantaj. Uneori.

– Ni s-a spus că proprietatea moșierului în cauză nu e departe, explică Mortimer. Când o să ajungem suficient de aproape o să poți

încăleca din nou pe armăsar. Până atunci, ține minte că nu ești decât un grăjdar...

– Un crescător, domnule Browne, îl întrerupse Devlin. Crescător de cai de rasă *și* dresor. Asta sună cumva bine și...

– Dar nu știi absolut nimic despre...

– De-asta ești aici, ca să te asiguri că nu dau cu bâta-n baltă.

– Ba nu, nu pentru...

– De-asta am fost de acord să am parte de compania ta insuportabilă. Dacă tot s-a stabilit că voi locui în grajduri, măcar să am ultimul cuvânt acolo. Altfel, planul genial moare în fașă.

Mortimer vru să îi dea replica, dar își dădu seama că nu și-ar face decât mari deservicii. Așa că încuviință scurt din cap și începu să dea sfaturi cu șanse mai mari de a fi urmate.

– Când trăsura asta care se apropie ajunge lângă noi, scoate-ți pălăria și fii cuviincios. Se presupune că în ea sunt oameni de vază din ținut și...

– Haide odată, domnule Browne! răbufni Devlin, ajuns la limita răbdării. Suntem la dracu'-n praznic. Dacă vreun neica nimeni de aici mă recunoaște, îmi mănânc cizmele. Cizmele astea oribile pe care m-ai pus să le port.

– Măcar dacă te-ai înclina un pic...

– Nu.

Ceva din acel refuz lăsa de înțeles că nu mai era loc de negociere.

– Merg pe jos, *pe jos,* pentru numele lui Dumnezeu, port o haină mâncată de molii, cizme scâlciate numai bune de dat la săraci și transpir ca un cal, domnule Browne. Transpir! N-am de gând să mai fac vreo concesie. Nici măcar una.

– Transpiri într-o cămașă albă, fir-ar să fie, mormăi Mortimer. Semn al unei...

– Ce-ai spus?

– Nimic, domnule Jefferys, absolut nimic, se grăbi Mortimer. Dar dacă planul dă greș, știm a cui va fi vina, nu?

– Întocmai.

Răspunsul nu avea darul să-l liniștească.

Nu era neobișnuit să vadă oameni mergând pe jos pe drumul spre Teadale, chiar dacă trăgeau cai de căpăstru în loc să-i încalece. În acea

zi, elementul surpriză era calul. Megan observă armăsarul pursânge cu mult înainte ca Tyler să spună:

– Dumnezeule, ați mai văzut așa un armăsar?

Tiffany și Megan schimbară priviri amuzate. Tyler nu ar fi pronunțat cuvântul „armăsar" de față cu niște doamne sau domnișoare dacă nu ar fi fost impresionat cu adevărat la vederea animalului. Liniile elegante ale calului negru erau imposibil de ignorat. Era adevărat, nici unul dintre ei nu avusese vreodată prilejul de a vedea așa un exemplar. Dată fiind pasiunea ei pentru cai, Megan era la fel de impresionată ca Tyler. Poate chiar un pic mai mult. Se mândrea cu cei mai buni cai din parohie, chiar din întregul comitat Devonshire. Însă acel armăsar pursânge îl eclipsa complet pe Sir Ambrose, iar ea nici că-i putea purta pică. Era mult prea frumos. Își imagina cum ar fi să-l călărească, își imagina viteza la care ar fi putut ajunge. I se părea nedrept că nu era cuviincios ca doamnele să folosească armăsari, căci Megan și-ar fi dorit din tot sufletul ca acel exemplar să îi aparțină. Se gândi nebunește să-i ceară tatălui ei să-l cumpere. Oricum îi oferea tot ce își dorea – în limite rezonabile. Apoi renunță la idee. Era convinsă că proprietarul unui asemenea cal nu s-ar despărți de el indiferent de prețul care i s-ar oferi. Ea, una, n-ar fi făcut-o niciodată.

Nici nu observă când Tyler opri trăsura. Tot ce remarcă fu armăsarul. Era fix în fața ei și îl putea admira în voie. Nu-și putea lua ochii de la el. Se ridică, cu intenția de a se apropia, dar Tiffany râse și îi șopti:

– Poartă-te frumos!

Își aminti în acele clipe că o lady nu putea să se apuce, pe nepusă masă, să cerceteze calul cuiva fără să ceară permisiunea. Se întoarse spre bărbatul care ținea calul de frâu, tocmai ca să îi ceară voie să se apropie, și rămase ca trăsnită, uitând cu totul de cal.

Era transpirat și plin de praf dar, privindu-l, simți că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îl privi cu aceeași intensitate cu care se uitase la armăsar, fără să se gândească la regulile bunei-cuviințe. Era înalt, divin de bine făcut, proaspăt ras, cu trăsături uimitoare, un pic arogante, și pielea sărutată de soare. I se păru superbă până și mâna pe care și-o ridică ușor ca să își scoată pălăria. Îi plăcu și părul lui negru, în dezordine. Iar ochii... ochii lui aveau

incredibile și nemaivăzute străluciri de turcoaz. Și, culmea, o fixau exact cum îl fixa ea.

Privirea aceea o zgudui suficient cât să o readucă cu picioarele pe pământ. Redeveni conștientă de ce făcea și-și mută privirea. Din fericire, borul larg al bonetei masca roșeața care o cuprinsese brusc din cauza jenei. Pur și simplu nu-i venea să creadă ce făcuse. Singura scuză la care se putea gândi era că picase în admirație la vederea superbului armăsar, apoi a nu mai puțin reușitului exemplar uman. Totuși, nu avea scuze pentru felul în care fixase cu privirea un străin. Nici măcar la bărbații pe care îi cunoștea nu se uitase în acel fel.

Imaginea lui îi rămăsese întipărită în minte. Purta haine sărăcăcioase și nu părea obișnuit cu bunele maniere. Nu purta lavalieră, accesoriu obligatoriu pentru un gentleman. Prin urmare, nu era nobil, slavă Domnului, așa că nu observase, probabil, că purtarea ei nu fusese cuviincioasă și nu era în pericol ca pățania să ajungă la urechile cunoștințelor. În cel mai rău caz, ar ajunge la urechile clienților câtorva taverne, ceea ce n-ar fi fost așa grav. Ba da, ar fi fost. Doamne, ce-o apucase?!

Se părea că Tiffany nu observase. Nici Tyler, care era absorbit într-o discuție despre armăsar și pedigriul lui. Megan nici nu auzea ce se discuta. Nu voia decât să fie undeva departe, undeva unde să nu-l mai vadă niciodată pe acel bărbat, singurul care știa că avusese un comportament revoltător și scandalos.

– N-am eu parale de așa cal, se auzi o voce groasă și un pic ursuză.

– Dar al cui e? întrebă Tyler.

– Noul și distinsul lui proprietar este moșierul Penworthy.

Megan întoarse brusc capul și, din nou, fu izbită mai întâi de frumusețea bărbatului. Se priviră din nou, direct, fără ocolișuri și, din cauza groazei, aproape că uită afirmația incredibilă pe care individul tocmai o făcuse. Trecură vreo cinci secunde ca să se dezmeticească și să poată vorbi.

– Nu cred. Tatăl meu mi-ar fi spus.

– Și cine este tatăl dumneavoastră? De ce ar ști ceva despre asta?

– Moșierul Penworthy, desigur.

Fu rândul lui să tacă, surprins, apoi buza de jos i se ridică ușor într-un început de surâs.

– Dacă dumnealui a decis să se apuce de crescut armăsari nu văd de ce ar fi treaba dumneavoastră, nu?

Avea dreptate. Sau, în mod normal, ar fi avut dreptate. Numai că în cazul ei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Tatăl ei știa prea bine că orice avea legătură cu caii o interesa foarte mult, așa că ar fi găsit o cale să-i spună, cât de delicat posibil, ce planuri are. În nici un caz nu i-ar fi vorbit atât de direct ca bărbatul din fața ei, care avea și un soi de plăcere stranie de a rosti cuvântul „armăsar" cu o notă de grosolănie. Până și Tyler părea un pic jenat să audă cuvântul interzis, uitând că-l rostise el însuși cu câteva minute în urmă.

Ochii aceia turcoaz erau în continuare ațintiți asupra lui Megan, iar felul direct în care o privea o făcea să se fâstâcească. Odată ce văzuse că îi captase din nou atenția, o privea la fel de încet și atent cum îl privise ea pe el. Cu siguranță îi plătea polița, gândi Megan. Nici nu putea protesta, nu putea spune nimic fără a atrage atenția micului grup asupra complimentului pe care el i-l făcea. Deși felul în care o analiza nu era câtuși de puțin un compliment. Mai curând o insultă. Nici un gentleman n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva, indiferent de felul în care fusese provocat. Iar el nu părea să bage de seamă situația neplăcută în care o punea. Poate chiar își imagina că ea își dorise să aibă parte de atenția lui. O, Doamne, la cum se comportase, putea foarte bine să fi lăsat de înțeles că asta vrea, să fie privită și admirată.

– Prin urmare, treaba ta e doar să aduci calul? Pe urmă vei pleca?

Pusese întrebarea cu aerul că aștepta cu nerăbdare un răspuns pozitiv. Tonul o surprinse pe Tiffany, care se întoarse spre prietena ei. Nici bărbatului căruia îi fusese adresată întrebarea nu îi scăpă tonul vocii lui Megan. O clipă, păru nedumerit. Apoi zâmbi. Era un zâmbet răutăcios care o făcu să simtă nevoia să se adune. Și pe bună dreptate.

– Sunt crescător de cai, domniță, și am adus armăsarul aici de față pentru că nimeni altcineva nu știe și nu poate să se ocupe de el. Doar nu credeți că fostul proprietar ar fi fost de acord să-l dea fără să se asigure că e îngrijit așa cum trebuie. Nici gând! Sunt și dresor de cai, deci e util să fiu prin preajmă. Am un talent special, pentru că mă port

cu ei cum mă port cu femeile – cu blândețe, dar și cu mână forte când e nevoie și chiar cu câte-o lovitură pe spinare când și-o iau în cap.

Oare de ce Dumnezeu spusese așa ceva? se întreba Devlin. Să vadă dacă obrajii aveau să capete culoarea acelor plete ca din picturile lui Tițian? Roșcatele nu erau deloc frumoase când roșeau, dar cea din fața lui era, a naibii să fie! Tânărul domn care o însoțea dădea semne de indignare. Ciudat ar fi fost dacă ar fi rămas calm, gândi Devlin. Îl privi pe tânărul blond, iar acesta îi întoarse privirea cu aerul că spunea: „La ce să te-aștepți de la un crescător de cai? Normal că e prost crescut".

În schimb, fiica moșierului era furioasă de-a dreptul și nu se ferea să o arate.

– Hai să ne vedem de drum, Tyler. Garantez că o să am grijă să fie dat afară înainte să apuce să se instaleze.

Trăsura se îndepărtă, dar Devlin apucă să audă răspunsul tânărului.

– Sunt sigur că n-a vrut să spună ce-a spus. Sau, în orice caz, că n-a vrut să insulte pe nimeni.

– Pe naiba n-a vrut!

– Fata are dreptate, comentă Mortimer, urmărind cu privirea trăsura care se îndepărta.

– Ți-ai recăpătat darul vorbirii?

Mortimer se făcu stacojiu la față.

– Da, bine, nu mi-am mai găsit cuvintele. Dar n-am văzut în viața mea o femeie ca ea. Scuza ta care e pentru felul în care i-ai vorbit, ca un om fără minte? Ți-ai pierdut capul complet? Fata e chiar fiica moșierului care nici n-are habar că vom poposi la grajdurile lui sau că și-a cumpărat un armăsar prima-ntâi. Dacă se-apuca să-i ceară frumușelului care mâna caii să o ducă înapoi acasă ca să se plângă lui taică-su?

Devlin se posomorî. Trebuia să se fi gândit la asta. Dar nu voia să îi dea satisfacție lui Mortimer.

– Dacă era pe-așa, am fi făcut o mică întrecere să vedem cine ajunge primul la moșier. Nu cred că e nevoie să-ți spun cine câștiga.

– Oh, da, ce soluție bună, care sigur ar fi enervat-o și mai mult pe domnișorică. De ce a trebuit s-o insulți, în primul rând?

– Credeam că eu sunt cel cu caracter îndoielnic.

– La care personalitate a ta te referi? La tine, finul crescător de cai care se asociază cu nobilimea și care, prin natura ocupației sale, ar trebui să știe să se poarte, sau la tine, haimanaua de doi bani, care habar n-are?

Devlin începu să râdă.

– Cred că ar fi mai sigur să dau dovadă de maniere demne de o haimana de doi bani, mai ales de față cu nestemata aia de fată.

– Mai sigur?

– Fără doar și poate, răspunse Devlin. Văzând că Mortimer tot nu e lămurit, continuă: Cred că ai dreptate, domnule Browne. Mi-am pierdut mințile și încă nu mi le-am recuperat.

– Mare frumusețe de fată, așa-i?

– Da, dacă-ți plac roșcatele temperamentale.

– Să înțeleg că nu-ți plac? pufni Mortimer.

– Nu, slavă Cerului. Dacă îmi plăceau, probabil m-ar fi făcut praf. Ceva îmi spune, domnule Browne, că vom avea parte de un sejur agreabil în locul ăsta de la capătul lumii.

– Sper că asta nu înseamnă că o să încerci să-ți faci de lucru cu domnișorica în cauză, ca să te amuzi.

– Să mă amuz? Cred că n-ai fost atent. N-ai auzit că eu și ea tocmai ne-am declarat război?

Capitolul 4

Arnold Penworthy se uită din nou la scrisoare, apoi, pentru a treia oară, la Devlin, înainte de a reîncepe să citească. Avea ochi căprui, prietenoși și plini de căldură. Cu toată uimirea din acele clipe, privirea îi era tot prietenoasă.

Fiica nu-i semăna deloc. Devlin se simțise ca un uriaș când moșierul se ridicase de la birou ca să ia scrisoarea. Era un tip scund, poate chiar un pic mai scund și decât fata lui, și rotund ca un butoi de bere. Devlin știa foarte bine ce sunt corsetele și cum se folosesc, căci avusese plăcerea să desfacă o mulțime. Era limpede însă că domnișoara Penworthy era suplă de la natură și nu ascundea sub adorabilul accesoriu o burtă pe măsura celei a tatălui ei.

Domnișoara?

Nu știa dacă e măritată sau nu. Clar avea vârsta pentru asta. Poate că individul care o însoțise mai devreme era chiar soțul ei. Oricum, nu avea să facă imprudența să întrebe.

– În scrisoare nu spune de ce vrea să te ascund în grajd, punctă moșierul.

Devlin își cumpăni bine răspunsul și, într-un final, optă pentru strategia abordării directe:

– Un prieten vrea să-mi zboare capul de pe umeri.

– Prieten, zici? întrebă omulețul din fața lui ridicând o sprânceană.

– Prietenul meu cel mai bun, încuviință Devlin. S-a creat o neînțelegere, și e prea furios acum ca să fie dispus să lămurim lucrurile. Așa că s-a considerat că e spre binele tuturor să dispar o vreme.

– Înțeleg, spuse moșierul, deși nu pricepea o iotă.

Își reluă lectura.

Culoarea părului era tot ce aveau în comun tatăl și fiica. Asta deși al lui nu avea o nuanță atât de strălucitoare, era subțiat și pe alocuri alb din pricina vârstei. Plus că el avea pistrui, o mulțime de pistrui pe nas și pe obraji și nici nu purta favoriți ca să îi mascheze cât de cât.

Devlin se trezi întrebându-se dacă ea avea oare pistrui pe corp. Pe obrajii fini, de culoarea fildeșului, nu observase nici unul.

Cum naiba o chema?

Nici asta nu avea de gând să întrebe.

Probabil citea scrisoarea a doua oară, altfel nu se explica ce-i lua atât de mult. Nu că lui Devlin i-ar fi păsa cine știe ce. Mintea îi tot zbura la acea întâlnire pe un drum prăfuit, în încercarea zadarnică de a găsi o explicație pentru comportamentul lui idiot. E drept că nu-și scosese pălăria la apropierea trăsurii, așa cum îi ceruse Mortimer, dar privise umil în jos și chiar se felicitase, pe moment, pentru asta. Se vedea însă nevoit să recunoască faptul că ar fi preferat să o vadă de la distanță, mai întâi, în loc să dea ochii cu ea brusc, în clipa când ridicase privirea din pământ.

Orice om normal ar fi avut nevoie de ceva timp ca să facă față unei asemenea apariții fără să se facă de râs. Bine că nici ea, nici cei doi însoțitori nu observaseră cât de uluit fusese. Mai că rămăsese cu gura căscată. Pe ei îi fermecase Caesar, iar el profitase de ocazie să se reculeagă. Sau cel puțin să încerce, pentru că nu auzise de prima dată întrebarea bărbatului din trăsură.

Caesar avea acest efect asupra oamenilor. La fel ca Devlin însuși. Era prima dată când i se întâmpla ca niște femei să îl ignore complet în favoarea calului său. Din cauza asta se și enervase. Numai că după aceea ea îi dăduse prea multă atenție și-l scrutase cu aceeași intensitate cu care îl privise pe Caesar. Cumva, se simțise insultat să fie cântărit ca un animal de rasă la licitație. Pe de altă parte, simțise împunsătura dorinței carnale, lucru care îl luase prin surprindere. Devlin era un bărbat cu un apetit sexual mai mult decât sănătos, dar femeile îi cădeau în brațe atât de ușor încât niciodată nu ajungea să tânjească după companie. De aceea era neobișnuit să se înfierbânte ca un puștan. De când se știa, nu-i lipsiseră favorurile femeilor. Tinere sau mai puțin tinere, toate se lăsau frământate sub trupul lui. Aproape că devenise un răsfățat, având parte de atâta interes senzual.

Interesul roșcatei nu fusese însă câtuși de puțin senzual, dar asta tot nu explica reacția pe care o avusese față de ea. Îl jignise și-l excitase totodată. Orice-ar fi urmărit roșcata, atitudinea ei îl surprinsese atât de tare încât decisese să-i dea o lecție și-o fixase cu o privire

la fel de îndrăzneață ca a ei. Iar efectul fusese că se înfierbântase și mai tare la vederea sânilor ei frumos conturați și a taliei de viespe.

Oare era logodită?

Lui Devlin îi era tot mai greu să stea așezat pe scaunul oferit de gazdă. La fiecare zgomot, tresărea și se întreba dacă nu cumva ea s-a întors. Dacă nu va intra ca o furtună în biroul tatălui ei, cerându-i să-l dea afară, așa cum amenințase că va face.

Și-o imagina cu părul acela roșu desfăcut, spontană, pasională, necugetată...

Devlin își înăbuși un geamăt. Nu mai putea rămâne în birou. Unul dintre motivele pentru care consimțise să testeze farmecul vieții la țară fusese că avea nevoie să iasă din rutină, să-și ia o scurtă vacanță și să uite de griji. Spera să aibă parte de pace și de relaxare. Dar cu o asemenea femeie în preajmă, pacea era compromisă.

Devlin era un pachet de nervi. Tensiunea așteptării devenea absurdă. Se gândi că poate ar fi mai bine să se retragă în altă parte, pe lângă vreun alt conac.

Nu.

Ea va crede că a fugit de ea.

Exclus.

Ochii căprui și prietenoși ai tatălui ei îl învăluiră din nou. Ai ei erau albaștri, albaștri precum cerul nopții. Și deloc prietenoși.

– Calul despre care îmi scrie că ar justifica prezența ta aici pare teribil de scump. Chiar trebui să îl cumpăr? întrebă moșierul.

Devlin oftă, bucuros că are ocazia să se gândească la altceva.

– Nu, domnule. Caesar nu e de vânzare. Trebuie doar să spuneți că l-ați cumpărat, dacă o să vă întrebe cineva.

Penworthy se încruntă. Părea îngrijorat.

– Nu prea mă pricep la lucruri dintr-astea. Mi se încurcă limba când e să zic vreo minciună cât de mică.

„De-am avea toți problema asta", își spuse Devlin, ușor amuzat.

– Nu e un aranjament care să vă pună într-o situație neplăcută. Practic, vă garantez proprietatea temporară asupra lui Caesar în schimbul ospitalității dumneavoastră. Iar drepturile dumneavoastră asupra calului încetează la plecarea mea. Aceasta e înțelegerea pe care v-o propun. O găsiți mulțumitoare?

– Cu alte cuvinte, chiar voi fi proprietarul calului? N-o să mint când voi spune că e al meu, nu?

– Va fi adevărul adevărat, domnule.

Moșierul zâmbi ușurat.

– Măi, să fie! Ce surpriză o să aibă Megan!

– Cine e Megan? făcu Devlin.

– Fiică-mea, răspunse moșierul. Are o pasiune neobișnuită pentru cai. Neobișnuită pentru o fată. Calul ei...

– Domnule, cred că e nevoie să vă avertizez că deja am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră. M-a antipatizat din prima clipă, deși chiar nu pricep de ce, cu ce am supărat-o. De obicei nu am un asemenea efect asupra doamnelor.

Moșierul chicoti, privindu-l iar cu atenție pe Devlin.

– Sunt convins, spuse el.

– Cred că va fi nevoie să-i spuneți că nu pot fi dat afară, pentru că eu și Caesar venim la pachet.

– Așa de tare i-ai displăcut?

– Așa cred.

– Ei, bine, din moment ce tu mi-ai adus calul, iar eu l-am cumpărat, nu se pune problema să te dau afară. Nici nu aș putea, pentru că nu lucrezi propriu-zis pentru mine.

Moșierul se încruntă, nefiindu-i clar dacă a pus lucrurile cap la cap cum trebuia.

– Vezi tu, am răsfățat-o, continuă el, schimbând vorba. Recunosc. Dar nu pot să-i refuz nimic. În cazul de față, am să fiu ferm. Nu se întâmplă să primesc în fiecare zi cereri din partea unora ca el, încheie el, arătând înspre scrisoare.

– Atunci... considerați că înțelegerea este acceptabilă, domnule? întrebă Devlin, deși era limpede care avea să fie răspunsul.

– Absolut, domnule Jefferys, zâmbi moșierul Mă bucur să pot fi de ajutor.

– Cred că nu mai e nevoie să subliniez că am nevoie de discreția dumneavoastră absolută. Nici măcar familia nu trebuie să știe adevăratul motiv al șederii mele aici.

– Nu-ți face griji. Suntem doar eu și Megan.

– A, deci nu e măritată?

Devlin ar fi fost gata să jure că nu el pusese, de fapt, întrebarea.

– Vreau să spun... nu aveți un ginere care și-ar putea pune întrebări despre decizia dumneavoastră bruscă de a vă ocupa cu creșterea cailor?

– Nu, n-am ginere, deocamdată, dar cred că voi avea în curând. Creșterea cailor ai zis? Asta înseamnă că trebuie să mai cumpăr?

– Doar câteva iepe. Cum adică veți avea în curând un ginere? E logodită?

– Cine?

– Fiica dumneavoastră.

Moșierul se încruntă. Nu-i era prea ușor să se concerteze asupra a două subiecte în același timp.

– Nu e, din ce știu... nu, nu, sigur nu e. Mi-ar fi spus, nu?

Devlin putea doar să spere că vorbeau despre același lucru.

– Ba sigur că v-ar spune.

– Ai zis că ai văzut-o. Sigur ai observat că e frumușică. În curând va debuta la Londra, în sezonul monden. Nu cred că o să mai dureze mult până se logodește.

Megan Penworthy, la Londra?

Devlin se încruntă fără să-și dea seama.

– Iepele, domnule, interveni el cam brusc. Și ele vă vor aparține pe durata ședерii mele aici, la fel cum vă aparține Caesar. Nu vă faceți griji pentru operațiunea de reproducere. Pentru a pune o crescătorie pe picioare e nevoie de timp, de mult mai mult timp decât urmează să petrec eu aici. Noi doar vom păstra niște aparențe, asta e tot. Nu cred că va fi nevoie să avem o crescătorie de-adevăratelea, dar trebuie să avem niște iepe, ca să ne creadă lumea.

– Crescătorie de cai... murmură moșierul, clătinând din cap. Nu mi-a dat prin cap. Megan va fi foarte mirată.

Fusese deja, din ce-și amintea Devlin. Nu crezuse, și probabil de acolo pornise animozitatea lor, înainte ca el să-și aducă decisiv contribuția. Nu că o crescătorie de cai ar fi fost treaba ei. Dar, chiar îi spusese asta. Nu exista, așadar, nici un motiv ca fiica moșierului și crescătorul de cai să se mai intersecteze vreodată. Devlin avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca lucrurile să se întâmple întocmai.

Se ridică în picioare.

– Dacă nu aveți alte întrebări, am să mă retrag.

– Ești bine-venit să locuiești în casa mare.

– Apreciez bunăvoința de care dați dovadă, domnule, dar nu pentru asta sunt aici. Intenția mea este să stau cât mai retras, să nu ies în evidență, și nu pot face asta din calitatea de oaspete al domniei voastre. Prietenul meu m-ar depista numaidecât.

– Atunci, dacă ai nevoie de ceva, anunță-l pe domnul Krebs. El e majordomul și se va ocupa să...

– Tată, eu...

Nu dăduse buzna în încăpere, așa cum își imaginase Devlin. Intrase încet, discret, fără să-și trădeze în vreun fel prezența. Și cu siguranță nu așteptase să îl vadă acolo. Când îl remarcă, tăcu brusc, iar trupul i se încordă. Îl fulgeră însă cu privirea. Pe Devlin îl apucă groaza când își dădu seama că trupul lui reacționa din nou la simpla ei apariție, fără vreun semn de încurajare din partea ei.

– Ce repede te-ai întors, scumpa mea. Înțeleg că deja l-ai cunoscut pe Devlin Jefferys?

– Da, recunoscu ea, gata să adauge „din nefericire". Tată, îmi cer scuze că întrerup, dar trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

– Sigur că da. Domnul Jefferys tocmai pleca.

– Pleca? Adică pleca de unde-a venit?

Din nou, acea undă de speranță în glas. Care dispărea la fel de repede cum apărea.

– Nu chiar atât de departe, domnișoară Penworthy. Mă duceam să mă instalez.

– Mai bine-ai aștepta în hol, răspunse ea cu răceală, ținându-i ușa deschisă. Sunt sigură că tata va dori să discutați în câteva minute.

– O să vreau? întrebă tatăl.

Devlin îi zâmbi suav și se apropie de ea.

– Desigur.

Apoi, când ajunse lângă ea, îi spuse încet, în așa fel încât doar ea să-l audă:

– Am să aștept ca să îmi arăți chiar tu încotro sunt grajdurile.

Privirea ei nu lăsa loc de interpretări. Era dispusă să-i arate doar ușa de la intrare și să-l vadă plecat. Devlin ar fi râs dacă ușa grea nu s-ar fi închis degrabă în urma lui. Rămase pe hol, privindu-l pe majordomul familiei care, la rândul lui, îl privea intrigat.

– Mi s-a spus să aștept, îi comunică Devlin, iar servitorul îi indică, amabil, una dintre cele două băncuțe din dreptul intrării în birou.

Tânărul îi aruncă un surâs încrezător.

– Nu e nevoie, domnule Krebs. Garantez că nu voi avea mult de așteptat.

Nici prin gând nu-i trecea să plece de acolo și să riște să rateze orice șansă de a auzi cât de puțin din discuția dintre tată și fiică.

Capitolul 5

Megan închise ușa dublă și se aplecă peste biroul tatălui ei.

– O crescătorie de cai? întrebă ea.

– Nu-ți place ideea?

– Tată, ideea e splendidă, dar de ce nu ai pomenit de asta până acum?

– Ca să-ți fac o surpriză?

Megan ignoră semnul de întrebare.

– A fost o surpriză, într-adevăr. Așa de mare că m-am făcut de râs ca dracu'.

Moșierul nu o mustrase niciodată pe Megan pentru vocabularul ei nu tocmai potrivit pentru o lady. Nici nu fusese neapărat nevoie, pentru că fata avusese mereu grijă să nu-și dea frâu liber de față cu el sau în societate. Plus că, una peste alta, de la el învățase expresiile destul de colorate pe care le folosea uneori.

Uneori era uimit de propria fiică. Și-ar fi dorit ca scumpa lui soție să fi apucat să vadă ce fată extraordinară creaseră. Mama lui Megan murise la scurt timp după ce copila împlinise trei ani.

– Cred că ai dat o avere pe cal, continuă Megan.

Gândul la Caesar îi schimbă un pic cursul gândurilor.

– Și chiar e al nostru?

– De-acum, da.

– Și chiar o să-l dăm la montă?

– Așa a fost înțelegerea. Dar pentru asta e nevoie de timp, o preveni el.

– Știu, dar nu poți împerechea așa un armăsar cu orice iapă bătrână. Va trebui să cumpărăm cele mai bune...

– M-am ocupat deja de asta. Ne vor fi aduse în curând. Crede-mă, le-am luat la un preț foarte bun.

– Bravo ție! Va trebui să mărim și grajdurile, dar probabil ai planificat și asta.

– Să mărim grajdurile? repetă el pierdut.

– Iar caii trebuie să facă mișcare. Aici pot să ajut și eu, mai ales cu armăsarul. Vai, de-abia aștept să-l călăresc.

– Megan, stai așa...

– Haide, tată! i-o reteză ea. Știi că nu ai de ce să-ți faci griji. Voi fi atentă și n-am să ies cu el în locuri unde pot fi văzută.

Megan continuă să-și liniștească tatăl, iar de cealaltă parte a ușii, Devlin scrâșnea din dinți.

Să-l călărească pe Caesar? Ea? Nici pomeneală! Și când avea să aducă vorba de concedierea lui?

În birou, moșierul reuși, într-un final, să își întrerupă fiica:

– Trebuie să-i ceri permisiunea domnului Jefferys.

– Poftim?!

– El cunoaște bine calul, îi știe temperamentul. Cine știe, poate nu poate fi călărit. Și, oricum, nu pentru asta l-am cumpărat.

Urmă o tăcere prelungă. Megan își fixa tatăl cu privirea. Apoi izbucni:

– La dracu'! Nu poate fi călărit? Dar oricum n-o să-i cer permisiunea nici într-o mie de ani! Și, că veni vorba de el, individul nu e câtuși de puțin potrivit pentru un post atât de important, tată. Trebuie să găsești un alt...

– Mi-a spus deja că nu îl agreezi. Nu-mi dau seama de ce. E tare chipeș, dacă mă-ntrebi pe mine.

– Și al naibii de necioplit, dacă vrei să știi.

– Dar, draga mea, are recomandări excelente.

– Pentru mine ar fi totuna și dacă l-ar recomanda regina.

– Nu ești departe, murmură el.

– E atât de arogant! E jenant. Vreau să fie dat afară.

– Nu pot.

– Ba bineînțeles că poți. Trimite-l înapoi de unde a venit. Cât de greu poate fi să-i găsești un înlocuitor? Mă ocup eu, dacă vrei.

– Ba n-ai să faci nimic, fata mea. Și n-am să-l dau afară pe om, așa că las-o baltă.

– Tată...? încercă ea să folosească tonul mieros cu care de obicei obținea orice dorea.

– Hai, fără de-astea. Domnul Jefferys vine la pachet cu calul, asta e înțelegerea.

– Dar e o absurditate!

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu am ce face. Fostul proprietar vrea să se asigure că armăsarul e îngrijit așa cum trebuie și doar în domnul Jefferys are încredere.

– Dumnezeule mare, nici nu mă mir că e așa arogant. Știe prea bine că nu poate fi dat la o parte.

– Mie mi-a plăcut de el. Se pricepe la cai și la înmulțirea lor. N-aș vrea să renunț la el, Megan, continuă el, cu un ton ceva mai împăciuitor, dar dacă a făcut, știu eu, ceva cu totul inacceptabil...

– Nu, nu, nu a fost nimic în mod special, îl liniști ea. Doar că... doar că nu-mi place deloc, așa cum a spus și el.

– Să știi că nu rămâne aici ca oaspete, punctă tatăl ei. Nu e ca și cum trebuie să-i ții companie sau să te ocupi de el. Probabil n-o să-l vezi aproape deloc.

Megan se apropie de tatăl ei și-l sărută pe obraz, ca să-i arate că nu e din cale-afară de dezamăgită. În realitate, era. O neliniștea ideea de a-l avea în preajmă pe Devlin Jefferys, la fel de mult cum o neliniștise prezența lui în urmă cu câteva minute.

Oare de ce era tocmai el condiția de a avea acces la calul acela magnific? Dacă nu ar fi fost un exemplar atât de reușit...

Închise ușile biroului tatălui și se trezi direct în brațele individului pe care îl blestema în gând. Uitase complet că așteaptă pe hol. Își strânse reflex brațele la piept, ridicând o mică barieră între ea și trupul lui. Îi simți mușchii încordându-se sub atingerea ei și roși violent la cât de nepotrivită era situația, chiar dacă îl atinsese din greșeală. Făcu un pas în spate, doar că se grăbi și călcă pe trena rochiei și fu la un pas să se dezechilibreze. Încercă să se repună pe picioare și să-și descâlcească fustele prinse în tocul pantofului, iar el începu să râdă.

– Mi s-a întâmplat de multe ori ca femeile să cadă din picioare în fața mea, dar nu pentru că încercau să fugă.

– Normal că picau ca muștele din cauza insinuărilor tale vulgare, replică Megan, apoi ridică privirea spre el.

Imediat își dori să n-o fi făcut. Era, în continuare, prea aproape de el ca să se simtă în largul ei. Și era atât de chipeș că o lăsa fără aer. Iar ochii aceia... Doamne, erau minunați, cu amestecul lor perfect de albastru și verde care dădea atât de bine în combinație cu pletele

negre. Trecură aproape treizeci de secunde până ca amândoi să-și dea seama că se uitau, pur și simplu, unul la celălalt, fără să scoată un sunet. Megan fu prima care își desprinse privirea dintr-a lui, roșie la față de jenă, atât de copleșită de penibilul situației că nu remarcă roșeața din obrajii lui.

– E drept că picau, dar nu din cauza insinuărilor vulgare pe care doar rareori le fac. Eu sunt un om direct, domnișoară Penworthy, și nu o dau cotită ca să ajung la miezul problemei. Ai dori o demonstrație?

– Nu!

– Păcat. Rozul te prinde atât de bine!

Se referea la nuanța adorabilă care îi cuprinsese obrajii și pe care era mândru și încântat că o provocase. Ea își adună forțele și-l privi din nou cu ochii scăpărând de furie. Expresia lui era una de înfumurare, dacă nu triumfătoare de-a dreptul, iar când ea înțelese motivul, roși din nou, dându-i un nou motiv de satisfacție.

– Aha, văd că ți-a revenit memoria, șopti el insinuant. Ai pierdut. Acum trebuie să plătești.

– Să plătesc?

– Condu-mă la grajduri. Pentru asta am așteptat aici.

Tonul cu care vorbise dăduse cuvintelor o conotație sexuală, de parcă nu ar fi fost vorba despre o clădire, ci despre o parte a anatomiei ei.

– Grajdul nu e ascuns undeva-n pădure, să știi. E chiar în spatele casei. Cred că până și tu îl poți găsi singur.

– Trebuia să-mi imaginez că nu ești de cuvânt.

– Nu-mi amintesc să-mi fi dat cuvântul, replică ea pe un ton înțepat.

– Chiar nu îți amintești? Dacă lucrurile ieșeau cum voiai, mi-ai fi arătat ușa în doi timpi și trei mișcări. Tu ai lansat provocarea, eu am acceptat-o și, iată, am câștigat.

– Aș spune că ai trișat, pentru că aveai cunoștință de o anumită condiție ridicolă făcută la încheierea târgului.

– Iar eu aș spune că ai putea să-ți accepți înfrângerea cu ceva mai multă eleganță, dacă tot te-ai procopsit cu mine.

Cuvintele i se păreau cunoscute. Megan scăpă un icnet de uimire.

– Ai tras cu urechea la ce-am discutat cu tata?

El făcu o plecăciune batjocoritoare.

– N-aș fi ratat ocazia pentru nimic în lume.

– Până și un porc e mai manierat ca tine, șuieră ea.

El o privi surprins, cu sprâncenele ridicate, cu o umbră de rânjet pe chip.

– Fac eforturi să îmi cobor nivelul, dar nu cred că aspir totuși să ajung atât de jos.

Ea nici nu încercă să pătrundă sensul cuvintelor lui. Încerca, în schimb, să treacă de el și să își vadă de drum. Numai că el fu mai rapid și îi tăie calea.

– Deci îți fac o demonstrație, până la urmă? întrebă el, sprijinindu-și mâinile de peretele din față, de-o partea și de alta a lui Megan, care se vedea prinsă ca în cușcă. Suntem numai noi doi acum. N-ai vrea să mă explorezi cu mâinile așa cum ai făcut-o din priviri?

Ea scoase un geamăt furios care, deși nu era neapărat tare, îi exprima foarte clar sentimentele pe subiect. Apoi se aplecă rapid, se strecură pe sub brațul lui drept și o luă la fugă spre scările din capătul holului. Îl auzi râzând în urma ei.

– Ia uite cine are, de fapt, maniere de porc, Megan, drăguțo! Remarci diferența?

Ea se opri, căci deja se simțea la o distanță sigură de el.

– Nu văd nici o diferență între vulgaritatea asta și cea de dinainte.

– Atunci, dacă tot vorbim de maniere, își dau voie să te uiți și să și pui mâna, domnișoară Penworthy. Efectul asupra unui bărbat e același, când e vorba de tine.

– Nemernicule!

– Răzgâiato! îi aruncă el înapoi, înclinând ironic din cap și ieșind din casă.

Fluiera, convins că își adjudecase runda. În schimb, Megan era atât de furioasă că simțea nevoia să o ia la fugă după el și să îl lovească. Cu greu reuși să se înfrâneze. Dar dacă avea să-i mai adreseze vreodată un cuvânt...

Capitolul 6

– Vreau să te călăresc, n-ai idee cât de mult vreau. O să mă lași?

Devlin deschise brusc ochii la auzul cuvintelor șoptite ce veneau dinspre ușa întredeschisă. Ușa nu avea zăvor și nici măcar nu se închidea bine. Deunăzi nu avuse când să se ocupe și de ea. Mai important fusese să ceară un pat nou în loc de cel vechi și stricat din camera pe care și-o rezervase.

I se păruse mai important să-și asigure confortul pe timp de noapte decât să repare ușa, dar acum își regreta decizia. Chiar nu simțea nevoia să se trezească auzind vorbele de alcov ale unor amorezi care își dăduseră întâlnire în grajd. Mai ales că el însuși adormise plutind pe aripile fanteziei, imaginându-și o întâlnire amoroasă – de fapt, mai mult decât o simplă întâlnire – cu focoasa domnișoară Penworthy. În fantezia lui nu mai era chiar atât de nărăvașă, ci doar... fierbinte. În fantezia lui, nici măcar nu vorbea. În fantezia lui, deschidea gura doar ca să-i primească săruturile și ca să-și folosească limba moale și catifelată să...

Devlin gemu, simțind că iar îi iau foc vintrele. La fel ca noaptea trecută, când și-o imaginase pe roșcată copleșindu-i trupul cu atenția și adorația ei. Trebuia să evite să se mai gândească la ea în acel fel, cel puțin până va găsi o tânără dornică să-l ajute să scape de permanenta stare de excitație.

Făcu o rapidă trecere în revistă a opțiunilor pe care le avea. Era servitoarea care flirtase un pic cu Mortimer, dat fiind că el, Devlin, nu îi acordase atenție. Numai că Mortimer plecase să petreacă noaptea la hanul din apropiere. Devlin se întrebă dacă n-ar avea și el loc acolo. Se cuvenea însă să întrebe înainte de a-și face apariția.

Pe urmă era camerista care îi adusese lenjerie curată. Cum o chema? Nu-i reținuse numele, dar îi reținuse formele generoase care îi aminteau de fosta lui ibovnică. Iar fata mai că nu salivase când îl văzuse. Avea să fie o pradă ușoară. Ar fi putut-o avea chiar de ieri,

fără prea mare efort. Ar fi trebuit s-o aibă. Pe de altă parte, era mai prudent să nu aibă de-a face cu personalul de la conac. Știa prea bine să servitorii sunt, în general, bârfitori înrăiți, iar el prefera să fie discret în privința aranjamentelor amoroase.

Nu se îndoia că va găsi o persoană pe gustul lui, care să-i împărtășească nevoile și alături de care va putea avea o aventură scurtă și intensă pe durata ședерii la conac. Numai că starea în care era impunea să găsească pe cineva chiar în acea clipă. Afurisita de Megan Penworthy! Afurisiții de îndrăgostiți care se giugiuleau de cealaltă parte a ușii și a căror prezență nu-l ajuta deloc. Sigur erau servitori de-ai moșierului care încă nu aflaseră că în grajd nu mai erau doar cai. Și ce devreme începuseră hârjoneala! Abia se lumina de ziuă.

– S-ar putea ca Sir Ambrose să fie gelos, dar nu-mi pasă. Vă pot călări pe amândoi.

Un râset ușor răgușit completă propunerea cel puțin provocatoare, iar Devlin își înăbuși un nou geamăt. Încercă să își aducă aminte ce era de cealaltă parte a ușii, în partea din spate a grajdului. Parcă două boxe, dacă nu se înșela. Într-unul era Caesar care, spre surprinderea lui, nu sforăia nervos și nici nu se agita din cauza prezenței intrușilor. Devlin nu s-ar fi rezumat la sforăit. Începea să fie nervos de-a dreptul din cauza acelei voci feminine care îl trezise din somn. Vocea îi suna cumva cunoscută, deși nu își dădea seama cum și de unde. De altfel, cel mai tare îl enerva faptul că îi era cunoscută și că avea un efect teribil asupra lui.

– Mă gâdili. Vocea chicoti. Îți place, nu-i așa? Mă gândeam eu. Lui Sir Ambrose îi place la nebunie.

Devlin sări din pat, cuprins de o furie inexplicabilă. Își dăduse seama a cui era vocea dulce și hipnotică. Deschise larg ușa și se opri brusc. În boxa goală nu era nici un cuplu de îndrăgostiți. Nici un rival pe care să-l snopească în bătaie. Era doar Megan, înconjurată de lumina lămpii și dându-i lui Caesar cuburi delicioase de zahăr, pe care el i le culegea fericit din palmă. Purta un costum de călărie verde jad, iar părul arămiu îi era împletit într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate, ca o flacără. Nici nu îl auzise pe Devlin. Era complet absorbită de animalul pe care îl cucerise cu vocea suavă și gustările delicioase.

Chiar și așa, Devlin nu-și putea potoli furia. Nu de tot. Se înfierbântase prea tare și nici măcar nu înțelegea de ce. Gelozia era un sentiment de care fusese întotdeauna străin. Dar fusese convins că fata era fecioară, lucru care reprezenta o barieră de netrecut chiar și pentru el și care, la drept vorbind, fusese o parte din motivul pentru care o tratase cum o tratase. Când îi recunoscuse vocea, trăsese invariabil concluzia că nu era câtuși de puțin puritatea întruchipată și, mai mult, că își dăruia farmecele și trupul mic și suplu nu doar tânărului norocos de alături, ci și unui anume Sir Ambrose, care avea să devină din cale-afară de gelos. Acele gânduri îl scoseseră din minți, mai ales că se foise toată noaptea, neputând să doarmă din cauza excitării pe care tot ea i-o provocase.

Își dădu seama că o judecase greșit. Ridicol de greșit. Dar nici asta nu-l ajută să se liniștească. Decise că fusese supărat pe bună dreptate, pentru că își refuzase plăcerea de a o seduce ca să constate apoi că își împărțea cu generozitate favorurile.

Numai că lucrurile nu stăteau deloc așa, iar el se vedea nevoit să își refuze plăcerea de a o avea. Lucru care, în mod pervers, îl menținea în starea aceea de nervozitate și tensiune.

– Ce faci aici, răzgâiato? o întrebă cu glas acru, pe măsura stării în care se afla.

Megan nu se întoarse, dar spatele i se încordă semn că fata îi recunoscuse vocea.

Lăsă ușor mâna în jos, ștergând discret de fustă resturile de zahăr. Caesar nu fu încântat și scoase capul din boxă, căutând o nouă porție de desert.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi te-ai adresa așa cum se cuvine...

– Atunci nu-mi fi.

– ... sau dacă nu mi te-ai adresa deloc. Și aș prefera a doua variantă.

Ea se întoarse gata să-și continue tirada, dar la vederea lui Devlin rămase fără cuvinte. Tot ce putu spune fu un „Oh!" slab. Devlin era doar în pantaloni, și aceia pe jumătate încheiați, ca să fie mai comozi, lăsând la vedere o zonă generoasă dezgolită sub buric. Neputincioasă în fața curiozității ce pusese stăpânire pe ea, Megan îi exploră cu privirea pielea goală și aurie, umerii largi, brațele lungi și bine conturate, pieptul lat și puternic ce se îngusta armonios

înspre abdomenul plat, apoi înspre șoldurile suple. Pieptul îi era acoperit cu păr negru, din care se continua, într-o linie subțire, până sub buric, dispărând apoi sub betelia pantalonilor. Și tot acolo Megan observă o umflătură ce forța la limită materialul pantalonilor. Privirea ei rămase fixată acolo, în acea zonă intimă a anatomiei lui. Devlin o urmărea aproape fără să mai respire, iar excitația îi sporea cu fiecare secundă. Nu-i venea să creadă că avea din nou acel efect asupra lui. Singurul motiv pentru care nu-și dăduse jos pantalonii când se băgase în pat fusese că ușa nu se închidea. Altfel ar fi stat în fața ei gol-pușcă, pentru că nu se gândise deloc la haine în clipa în care sărise din pat și se năpustise ca o furtună, sperând să o surprindă în brațele iubitului.

Oare s-ar fi uitat la fel la el dacă ar fi fost complet gol? Ceva îi spunea că da.

– Dacă n-ar fi fost ușa stricată, ai fi avut o imagine completă, pentru că de obicei dorm dezbrăcat. Dacă vrei, pot rezolva chiar acum. Să-mi dau jos pantalonii?

Îl fulgeră cu privirea, apoi plecă încet capul, pe măsură ce înțelegea sensul cuvintelor lui. Megan simți cum se înroșește și știu că singura ei scăpare e fuga. Însă el fu mai rapid. Furia de mai devreme și pasiunea pe care ea o trezise la viață declanșară în el un impuls primar. N-o putea lăsa să îi scape. Nu din nou. Așa să sari după ea și din câțiva pași o prinse din urmă. Megan nici nu apucă să țipe sau să strige. El o întoarse spre el, o apucă strâns și o sărută.

În primele momente, ea simți doar șoc. Apoi teamă, amintindu-și ceea ce tocmai îi spusese. O ridicase în aer, picioarele nu-i atingeau pământul, și o prinsese de coadă ca să nu își poată mișca deloc capul, ca să nu se poată desprinde din sărut. Trupul îi era strivit de al lui, deși făcea eforturi să îl îndepărteze, să îl împingă, să-l lovească peste umeri și peste brațe. Nu și peste piept, pentru că era prea strâns lipită de el.

Nu-i plăcea ce-i făcea. Gura lui o rănea, iar brațele lui aveau să-i frângă coastele – era convinsă de asta. Deși se zbătea cât putea, nu reușea să scape din strânsoare. Nici să respire nu putea, și începea să creadă că în final se va sufoca. Din fericire, instinctul preluă controlul și o făcu să respire pe nas exact când mici puncte colorate

începuseră să-i joace în fața ochilor. Chiar și așa, scăpase doar de una dintre sursele de disconfort. Continuă să îl lovească, să îl împingă, să îl tragă de păr, dar el îi ignora toate încercările de a scăpa și continua să îi strivească buzele cu ale lui.

Lui Devlin îi luă ceva timp să-și dea seama că femeia din brațele lui se lupta să scape, se lupta de-adevăratelea, fără să joace teatru. Nu i se mai întâmplase vreodată așa ceva, la fel cum nu i se mai întâmplase să își piardă controlul în așa fel încât să nu observe că ea nu-i împărtășea pasiunea nestăvilită. Într-un final, observă amănuntul și își înălță capul ca să o vadă pe femeia care îl făcuse să-și piardă mințile. Nu plângea, dar în ochii aceia mari și albaștri se întrevedea ceva mai mult decât teamă sau prudență.

– Mă doare, spuse ea cu glas pierdut, dar pe un ton acuzator.

Dumnezeule mare, chiar îi provocase durere? Ce naiba îi făcea acea femeie, ce efect straniu avea asupra lui de îl făcea să se comporte ca și cum nu era el însuși?

– Îmi pare rău.

Era sincer. Îi părea rău mai ales că o rănise.

– Doar că noaptea trecută m-am băgat în pat cu gândul la tine, iar când m-am trezit, primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea ta. Și mă tem că felul în care m-ai mângâiat cu privirea, felul în care m-ai privit cu ochii tăi minunați, m-a făcut să-mi pierd rațiunea.

Lui Megan i se păru că scuzele lui sunau mai degrabă a plângere și că, într-un fel, o scotea pe ea vinovată pentru ce-i făcuse. Pe de altă parte, cuvintele avură darul să-i facă să dispară frica. Iar în locul ei renăscu furia. Era la un pas s-o reverse asupra lui, când Devlin adăugă:

– Ce-am făcut de te-a durut?

Îl fulgeră cu privirea, nemulțumită că nu-și dădea seama și singur, dar se grăbi să-i ofere lămuririle necesare, mai ales că el o ținea la fel de strâns lipită de el.

– Îmi rupi coastele, mai ai un pic și-mi smulgi tot părul din cap și m-aș mira să nu-mi fi zdrobit buzele de dinți.

Lui Devlin i se părea că tot ce-i auzeau urechile erau smiorcăieli ridicole ale unei domnișorici care nu cunoscuse în viața ei pasiunea. Dată fiind însă reputația lui de bărbat de mare finețe în dormitor,

ar fi preferat câteva palme în loc de acea tiradă ofensată. Îl insulta. Îi reamintea de ce se ferise mereu de virgine ca de ciumă. Îi reamintea, totodată, că nu era decât o tânără nevinovată care parcă cerea, prin felul îndrăzneț în care se comporta, ca acea stare de fapt să fie schimbată cât mai degrabă. Una peste alta, Devlin decise că era cazul să se absolve de orice vină și că nu avea sens să-și ceară scuze pe care, oricum, ea nu le merita.

Ar fi vrut să se scuture repede și de dorința pentru ea, dar în zadar. O simțea la fel de răvășitoare.

– Sunt urmări firești după ce m-ai mâncat din ochi, replică el, coborând-o cu picioarele pe pământ dar ținând-o în continuare în brațe.

– N-am făcut așa ceva! strigă ea.

– O, ba da. Și la fel o să pățești și data viitoare când te mai uiți așa. Și data de după data viitoare. Și dacă vei continua așa, poate o să-nveți într-o bună zi cum să săruți un bărbat.

Voia să îi arunce cuvinte care să o rănească, pentru că el însuși suferea cumplit din cauza dorinței pe care i-o provoca. Își recăpătase controlul și știa că va continua să o rănească și că nu putea, nu trebuia să meargă mai departe de a o săruta. Voia să o avertizeze să se țină departe de el, pentru că știa că nu va reuși niciodată să devină imun la farmecul ei aparte.

– Te urăsc! îi aruncă ea, înfierbântată de furie, iar Devlin rânji.

– Aceste cuvinte mă dor, numai că încă nu mi-ai cerut să-ți dau drumul din brațe, iar dacă într-adevăr mă urăști, ar fi trebuit să mi-o ceri.

– Lasă-mă să...

– Prea târziu.

Gura lui se lipi din nou de a ei, doar că sărutul era diferit. Devlin nu mai uită că avea în brațe o fecioară inocentă și își folosi experiența ca să o convingă cu blândețe să-și întredeschidă buzele și, când reuși, să pătrundă și să-și revendice trofeul.

Doamne, Dumnezeule, era incredibil de dulce!

Se mai alese cu câteva lovituri, după care ea se agăță de brațele lui, iar trupul i se relaxă, topindu-și unduirile moi în liniile lui dure și ferme. Era genul de răspuns cu care era obișnuit din partea

femeilor, dar îl făcu să vrea să o atingă și mai intens cu limba, să-i facă sângele să fiarbă, să-i trezească pasiunea. Îi era însă teamă că va obține efectul opus, așa că își ținu dorința în frâu, spunându-și în permanență să avanseze încet și cu prudență. Era pregătit chiar pentru o retragere rapidă în caz că ar încerca să-l muște, dar, fiind absolut inocentă și neștiutoare, lui Megan nu-i veni o asemenea idee. Nici măcar nu participa la sărut, ci doar accepta ce-i făcea el. Pentru Devlin era de ajuns, pentru că făcea eforturi atât de mari să se controleze încât, dacă ea ar fi încercat să-l sărute, la rândul ei, și-ar fi pierdut total controlul. Noroc că ea nici măcar nu avea habar să-l sărute. Nici dacă ar vrea. Lipsa ei de experiență era un avantaj. Buzele ei erau moi, un pic umflate după asaltul precedent al gurii lui, răsuflarea îi era dulce, uimirea, încă și mai dulce, iar trupul ei cald și cooperant... „Doamne, dă-mi putere!"

Puterile lui Devlin erau pe sfârșite. Dorința de a fi în ea era prea mare. Îi prinse șoldurile și le presă de ale lui, făcând-o să simtă cât de mare nevoie avea de ea. Ea tresări și scăpă un oftat de uimire, semnalizându-i clar că nu simțise niciodată tăria unui bărbat, că nu știuse ce efect poate avea asupra unuia. Semnalele trupului lui îi transmiteau că era gata să o ducă-n pat. Ca să nu cedeze pasiunii, avea nevoie din nou să-i trezească furia. Cât mai degrabă. Trebuia s-o facă să-l plesnească. Să-și primească afurisitele de palme pe care le merita.

Îi eliberă buzele și rămase în fața ei, tremurând, luptându-se cu dorința agonizantă, chinuindu-se să își recapete suflarea și mințile.

– Acum știi, spuse el, pregătindu-se să primească ceea ce trebuia să primească, înainte de a lua ceea ce-și dorea cu adevărat. Să mă anunți când vrei să repetăm experiența și fără haine.

După un lung moment de tăcere, Devlin primi palma pe care o ceruse, numai că efectul nu fu cel la care se așteptase. Se trezi voind să o apuce din nou în brațe și să o sărute. Așa că schimbă tactica și trecu la insulte directe.

– Dacă erai într-adevăr o domnișoară cuviincioasă, trebuia să închizi ochii imediat ce m-ai văzut semidezbrăcat și să te întorci cu spatele, ca să eviți să fii insultată de imaginea din fața ta.

Dar nu ești tocmai o domnișoară cuviincioasă, nu-i așa, domnișoară Penworthy?

Se alese cu încă o palmă, mai mult sau mai puțin meritată, pentru că spusese lucrurilor pe nume. Apoi ea dispăru pe ușa din față a grajdului.

Capitolul 7

Megan nu se opri din alergat până acasă și, odată ajunsă, se duse direct în camera ei. Închise ușa și se rezemă de ea, răsuflând greu, încercând din răsputeri să-și domolească bătăile inimii, cu ochii închiși, tremurând ca frunza. Scoase un geamăt prelung.

El avusese dreptate, perfectă dreptate. Se purtase, din nou, cum nu se cuvenea. Ar fi trebuit să închidă ochii în momentul în care îl văzuse pe jumătate gol. În schimb, îngăduise ca acel superb trup de bărbat să-i ia ochii și mințile și-l privise fără pic de jenă sau, cum se exprimase el atât de frust, îl mâncase din ochi. Chiar asta făcuse, fără să gândească, fără să-i pese că el o vedea. Nu era de mirare că el se oferise apoi să-și scoată pantalonii, ca să îi ofere imaginea completă, din moment ce îl țintuise cu privirea, în special în zona aceea intimă? Îi citise gândurile, căci, într-adevăr, și-ar fi dorit să vadă ce are în pantaloni. Acea... cum era să-i spună... acel instrument al procreării i se păruse uriaș, iar mai târziu, când îl simțise prin materialul bogat al rochiei, își dăduse seama că era și gros. Când el și-l apăsase de ea, chiar în zona unde i se îmbinau coapsele, simțise, în afară de frică, o senzație delicioasă, incitantă, care începea în acel punct și se răspândea în tot trupul. Își dorea să nu fi descoperit acea senzație. Nici pe cea care o simțise violent în pântec atunci când el o sărutase a doua oară.

Megan gemu din nou, se dezlipi de ușă și începu să se plimbe neliniștită prin cameră. Ceea ce tocmai se întâmplase n-ar fi trebuit să se întâmple vreodată. Intenția ei fusese să se împrietenească cu armăsarul pentru ca, în timp, să poată să-l călărească. Nu voise să dea peste Devlin Jefferys. Din contră. De aceea se dusese la grajduri atât de devreme, cu mult înainte de ora ei obișnuită. Sperase să n-o vadă nimeni. Planul fusese bun, dar i-l dăduseră peste cap o ușă care nu se

închidea și un individ care dormea iepurește. Îi vorbise în șoaptă calului. Fusese convinsă că nu avea cum să-l trezească pe Devlin, chiar dacă ușa lui era deschisă. Îi spusese că sunetul vocii ei îl trezise. Și mai spusese că se culcase cu gândul la ea.

Oare era adevărat? Se îndoia. Spusese, de altfel, atâtea lucruri scandaloase, revoltătoare, că cel puțin jumătate fuseseră, probabil, minciuni scornite ca să o șocheze. Îi plăcea la nebunie să o șocheze.

Ceva nedefinit o atrăgea, împotriva voinței ei, în dreptul ferestrei ce dădea într-o parte a curții și înspre grajd. De acolo vedea pe oricine intra sau ieșea. Auzi nechezatul unui cal și rămase la fereastră, crezând că-l va vedea apărând pe Timmy, grăjdarul, călare pe același cal bătrân cu care venea zi de zi la muncă. Când, spre surprinderea ei, din grajd țâșni armăsarul negru, cu Devlin călare. Și-ar fi dorit să-i vadă plecând pentru totdeauna, dar știa că dorința nu avea să i se îndeplinească prea curând. Calul nu avea șaua pusă, iar Devlin nu purta cizmele de călărie. Era doar în pantaloni și într-o cămașă albă, asemănătoare celei purtate cu o zi înainte. Și-ar fi dorit să-l vadă pierzându-și echilibrul, dar tot nu primi satisfacție. Omul și calul parcă deveniseră una, erau în perfectă armonie. În câteva clipe îi dispărură din fața ochilor. Nu și din gânduri. Afurisit să fie! Dacă n-ar fi fost atât de al naibii de chipeș, nu s-ar fi făcut de râs în așa hal. Nu mai văzuse pe cineva care să-i semene și care s-o facă să uite de sine.

Faptul că-l studiase din nou din cap până în picioare fusese o grosolănie din partea ei. Dar el fusese chiar mai grosolan când se oferise să-și dea jos pantalonii. Nu avea dreptul să spună așa ceva. Nu se făcea. Nu era nevoie să fie vulgar chiar de fiecare dată când deschidea gura. Și totuși, era. Și chiar nu era nevoie să o atace. Nu avea de gând să se scoată vinovată pentru asta. Sau poate ar trebui.

Nu-i spusese el oare că atunci când îl privește este ca și cum l-ar atinge?

Nu!

Lui Megan nu-i venea să creadă că ea l-ar fi provocat. Nu credea nici în amenințarea că o va săruta din nou dacă se va mai uita așa la el. Doar nu ar îndrăzni! Sau ar face-o? Sigur că da, la ce caracter

de doi bani dovedise. Nu crezuse că va avea îndrăzneala să o sărute, dar el îi demonstrase deja că se înșelase în ce-l privea.

De ce oare nu se putea gândi la altceva?

Măcar dacă nu ar fi sărutat-o și a doua oară. Fusese atât de diferit, atât de plăcut. Simțise că o ia amețeala, iar senzații incredibile îi făcuseră stomacul să se agite. Spre rușinea ei, și-ar fi dorit să nu se oprească. Dar se oprise, și nu era deloc de mirare că îi spusese de la obraz că nu se pricepea deloc să sărute un bărbat. Amintirea acelor cuvinte o făcu să se încrunte.

Era adevărat că nu avea pic de experiență. Singurul care îi furase un sărut fusese unul dintre pretendenții ei locali. O atinsese scurt pe buze, atât de scurt că nici nu apucase să își dea seama dacă îi plăcuse sau nu.

Dar în curând urma să devină femeie măritată. Nu era bine să știe câte ceva înainte să se sărute cu ducele ei? Nu voia ca și el s-o considere o nepricepută, ca Devlin. Acum că știa cu cine se va mărita n-ar fi corect să îi încurajeze pe alți pretendenți dornici să o sărute, așa că va pierde ocazia de a învăța cum se face.

Nu fusese deloc atentă când o sărutase Devlin. Copleșită de senzațiile pe care le simțea pentru prima dată, nu observase ce anume făcuse el ca să o facă să se simtă astfel.

Nu avea de gând să-i îngăduie să o sărute din nou. Era exclus. Un crescător de cai! Care îndrăznise...

Era tot în dreptul ferestrei când el se întoarse cu Caesar. Avea părul umed, iar cămașa i se lipise de pieptul ud. Fusese să înoate? Spera că nu în iazul ei. O înfuria ideea că s-ar fi bălăcit acolo. Era locul ei. Era suficient de neplăcut că locuia în grajdul ei.

Înfuriată din nou de îndrăzneala individului, își dădu seama că o observase. Oprise calul nu departe de intrarea în grajd, chiar sub fereastra ei și se uita fix la ea. În ciuda avertismentului de mai devreme, îl fixă, la rândul ei, cu privirea, în mod deliberat, sfidător, conștientă că la adăpostul iatacului ei era în siguranță, iar el și amenințările lui n-o puteau atinge. Zâmbi în sinea ei. Dar el continua să o privească. Nu-și luă ochii de la ea nici când descălecă și se așeză în fața calului. Megan începu să creadă că făceau întrecere, când brusc își trase cămașa de pe el.

Megan icni și trase draperiile. Chiar și așa, îi auzea râsul răgușit, bărbătesc, care o enerva mai tare decât fluieratul de ieri. Îi semnala că, iată, el câștigase încă o rundă. Situația devenise intolerabilă. El era intolerabil. Va trebui să discute cu tatăl ei despre asta. Despre el.

Individul trebuia pus la punct.

Capitolul 8

Ocazia de a discuta cu tatăl ei apăru chiar în acea dimineață, la micul dejun. Megan își făcuse un plan, stabilise ce avea să-i spună – în principal jumătăți de adevăr suficient de compromițătoare pentru ca Devlin Jefferys să cadă în dizgrație fără a se lua totuși decizia concedierii, care i-ar fi lăsat fără prețiosul cal. Tot ce avea de făcut era să strecoare detalii despre purtarea lui Devlin în discuția despre viitoarea ei plecare la Londra și planurile pentru acea zi.

Se sperie. Îi era teamă că, în bine cunoscutul stil insolent, îi va spune tatălui ei propria lui variantă cu privire la cum se petrecuse totul, iar ea va pica într-o lumină la fel de proastă ca el.

Așa că luă decizia de a-l avertiza pe Devlin că, dacă va fi necesar, va avea acea discuție cu tatăl ei. Spera din suflet că nu va fi cazul, căci își dorea să nu fie nevoie să mai schimbe vreodată două vorbe cu acel individ. Probabil avea impresia că ea nu-i va spune nimic tatălui ei, pentru că nu-i mărturisise nimic nici măcar atunci când îi ceruse să îl concedieze. Iar Devlin știa prea bine cum decursese acea discuție, pentru că trăsese cu urechea.

Așadar, dacă el credea că îl va spune tatălui ei, bine-ar face să o lase-n pace.

Deși avea încredere că trăsese concluzia corectă, Megan nu se simțea în largul ei când se duse în grajd la ora la care se ducea de obicei, după micul dejun. Se relaxă puțin văzând că nu era nimeni acolo, nici măcar Timmy, care, de obicei, nu lipsea. Din spatele grajdului se auzeau zgomote ca de ciocan, dar nu avea de gând să afle despre ce era vorba. Se duse direct la boxa lui Sir Ambrose.

În fiecare zi își țesăla puțin calul înainte de a-l scoate la plimbare, apoi îl țesăla din nou, temeinic, la întoarcere. În acea zi se gândi să sară peste acea etapă, dornică fiind să plece cât mai degrabă, până să își facă apariția Devlin.

– 'Neața, domnișoară Megan.

Ea tresări, apoi își recăpătă cumpătul.

– Bună dimineața, Timmy,

– Caesar ăsta e ceva nemaivăzut, așa-i? întrebă Timmy, așezându-se lângă ea.

Pentru că ea nu-i cerea niciodată ajutorul, Timmy se rezuma în fiecare zi să îi țină companie cât își pregătea calul.

Prezența lui o liniștea de fiecare dată, rutina lor îi făcea bine, așa că decise să parcurgă exact etapele obișnuite.

– Ți s-a dat ceva de făcut, Timmy. Dă-i drumul, vezi-ți de treabă.

Megan gemu scurt la auzul vocii. Timmy tresări și imediat reacționă la ordin, sărind de unde era și alergând în spatele grajdului.

– Nu ai autoritatea să-i dai ordine, spuse Megan, întorcându-se spre Devlin. Timmy îmi ținea companie.

– I-am dat ceva de făcut. Acum eu îi sunt șef.

Megan se pregătea să-i explice pe larg cine și cui îi era șef la conac când își dădu seama că iar îl privea fix. Închise gura și se întoarse iar cu spatele la el.

– Cum așa? Nu-mi dai nici o replică tăioasă?

– Pleacă, spuse Megan aproape șoptit.

– Nu prea cred, spuse Devlin, doar de dragul de a o contrazice, consideră Megan. Aici locuiesc. Se poate spune chiar că, până una, alta, aici e casa mea.

Tonul lui jovial o irita teribil, dar Megan reuși să nu plaseze un comentariu legat de faptul că el și grajdul se potriveau. Luase decizia de a nu-i mai adresa un cuvânt. Planul era să-l ignore până când avea să plece. Vru să-și ia șaua, dar Devlin ajunse imediat în spatele ei, strivind-o cu pieptul puternic, și luă el șaua. Megan se întoarse și reuși să i-o smulgă din mână. Reuși, pentru că el nu se așteptase la acel gest al ei, numai că trase prea tare, se dezechilibră din cauza forței și din cauza greutății ei, se împiedică și căzu pe spate într-o grămadă de fân. Țipă de indignare și-l plesni peste mâna pe care i-o întinsese ca să o ajute să se ridice. De câte ori avea să se mai facă de râs în fața lui? Că deja pierduse socoteala.

– Voiam să te ajut, din moment ce l-am trimis pe Timmy cu treabă.

Megan nu simți nici o undă de amuzament în vocea lui, dar era convinsă că rânjea cu gura până la urechi. Tot nu voia să îl privească. Oare va înțelege aluzia?

Se ridică și se scutură de praf și de paie, apoi se întinse iar după șa. În jur era liniște. Îl pregăti pe Sir Ambrose întrebându-se, totodată, dacă Devlin mai era acolo. Dar tot nu avea de gând să...

– Bun, am înțeles, nu te-ai uitat la mine nici măcar o dată de când am apărut, spuse el, cu un ton destul de aspru și enervat. Ce s-a întâmplat, mi-au crescut cumva coarne și nu știu?

De data asta Megan nu-și mai putu ține gura:

– Le aveai deja.

– Uită-te la mine când mă insulți!

Ea n-o făcu, dar începu să-i explice.

– Ți-ai uitat propriul avertisment? Eu cu siguranță n-am făcut-o, domnule Jefferys. N-am de gând să te provoc din nou uitându-mă la tine.

– Mă provoci chiar acum, mormăi el. Există mai multe feluri de a privi pe cineva, adăugă, pe un ton ceva mai calm. Iar tu știi foarte bine la care dintre ele mă refer. Pe lângă toate astea, eram mânios când te-am amenințat. E foarte posibil ca data viitoare când mă analizezi din cap până-n picioare să nu se întâmple nimic. Încercăm?

– Nu.

– Cum vrei. Iazul ăla afurisit era mult mai rece decât voiam.

Ea nu mai rezistă și îi aruncă o privire aproape dușmănoasă.

– Iazul ăla afurisit, cum îi spui, domnule Jefferys, este, întâmplător, iazul meu iubit. Aș aprecia dacă nu te-ai mai apropia de el.

– Dacă vrei să nu mă mai apropii, fă bine și nu mă mai înfierbânta așa de tare încât să am nevoie de o baie rece sa să nu te iau pe sus în pat.

Ea se înroși, apoi spuse, cu glas stins:

– Poți folosi în continuare iazul.

– Bănuiam că vei spune asta.

Megan îl scoase pe Sir Ambrose din boxă și-l duse în zona pregătită pentru a încăleca, ignorându-i tonul înfumurat.

– Răsfățată căpoasă, mormăi Devlin când ea trecu pe lângă el.

Apoi continuă cu voce tare:

– Trebuia să-mi ceri ajutorul cu șaua aia.

– De ce? Mă ocup singură de calul meu. Și ca să-l pregătesc, și ca să-l îngrijesc.

– Calul tău?

Ea miji ochii, mirată de expresia lui sincer uluită.

– Ce ți se pare așa neobișnuit?

– Mă întrebam cum de-ai ajuns să ai un cal pursânge.

– L-am primit cadou pe Sir Ambrose când am împlinit 12 ani.

– El e Sir Ambrose? izbucni el în râs.

Megan scrâșni din dinți.

– Și ce naiba e așa de amuzant?

– Regret să fiu eu cel care te informează, domnișoară Penworthy, că acel cal e, de fapt, o iapă.

– Știu prea bine.

– Atunci de ce i-ai spus Sir Ambrose? întrebă el, fără să mai rânjească.

– I-am dat numele fostului ei proprietar, Ambrose St. James.

– De ce? întrebă el repede, încruntându-se. L-ai cunoscut? Arăta ca un afurisit de cal?

Furia lui, declanșată parcă din senin, o luă prin surprindere.

– Nu l-am cunoscut încă. Nu știu cum arată. Dar ce importanță are? Și ce-ți pasă ție cum îmi numesc calul?

– Deloc. Absolut deloc, răspunse el, aproape certând-o. Doar că e stupid să-i spui așa unui cal, în special unei iepe.

– Așa cum, dacă mă-ntrebi pe mine, e stupid să-i dai cuiva numele Devlin, cu toate trimiterile la diavoli și așa mai departe. Deși ție ți se potrivește mănușă.

El îi răspunse apucând-o de mijloc și ridicând-o până când ochii lor ajunseră la același nivel.

– Ți-amintești ce-am spus că le fac femeilor când devin prea nărăvașe? întrebă el cu un ton amenințător, dar suav, totodată.

Megan dădu din cap, căci rămăsese fără cuvinte.

– Ți-a venit rândul, domnișoară Penworthy.

Megan se trezi în șa, într-o aterizare un pic cam bruscă. Zguduitura o ajută însă să iasă din starea în care o adusese el. Nu se mai simțea intimidată. Numai că Devlin nu aștepta ca ea să-și recapete curajul și plecă de lângă ea. Megan îl urmări cu privirea, clocotind

de furie din pricina celei mai recente amenințări pe care i-o servise. Sigur nu va îndrăzni să o atingă în acel fel. S-o bată la fund așa cum ar pălmui o iapă pe crupă. Bine-ar fi să nu îndrăznească. Se gândi o clipă să se ducă după el și să i-o spună verde-n față, numai că tonul cu care îi vorbise însă îi răsuna în urechi. Poate îi va spune altă dată.

Da, altă dată, când n-o să mai fie atât de... furioasă.

Capitolul 9

– Roz?!

Devlin nu-și putea desprinde privirea de la draperia pe care Mortimer tocmai o agățase la singura fereastră a noului lui dormitor.

– Altă culoare nu ai găsit? Tocmai roz?

– Fii mulțumit că am găsit ceva gata făcut într-un sătuc cât Teadale. Și chiar nu înțeleg de ce te plângi. Camera asta avea nevoie de o pată de culoare.

Camera avea nevoie să fie pusă pe foc, în opinia lui Devlin.

– Ai reparat clanța?

– Ba bine că nu. E ca nouă acum. Vezi că mai târziu o să-ți vină niște covoare.

– N-ai găsit dulgheri pe-aici?

– Nu în Teadale.

Devlin oftă. Simțea că ajunge la capătul răbdării. „O să-ți prindă foarte bine", îl asigurase Duchy. „Cine știe, poate va fi lecția de umilință de care ai nevoie, dragă băiete." Numai că Duchy nu văzuse cum arăta grajdul de pe proprietatea moșierului. Nu mai fusese locuit de ani buni. Până și Timmy prefera să se ducă seară de seară acasă, în căsuța părintească supraaglomerată, decât să doarmă în una dintre cele două cămărițe folosite cândva de grăjdari și devenite, între timp, spații de depozitare. Lui Devlin i se păruse greu de crezut că un om de nivelul moșierului nu avea decât un angajat la grajduri și doar patru cai.

– Pereților le-ar prinde bine niște vopsea. Iar eu aș aprecia mult gestul, spuse Devlin. Numai să nu fie vopsea roz.

– Asta ar însemna să simți mirosul de vopsea și-n somn, îl avertiză Mortimer.

– Îți reamintesc că dorm într-un grajd, deci am uitat deja de mirosuri, replică Devlin.

Mortimer râse.

– Ai dreptate. Ce-ar mai conta încă un miros odios.

Devlin nu vedea nimic amuzant în întreaga situație. Era teribil de tentat să lase baltă orice precauție și să se ducă la han împreună cu Mortimer, numai că încă îl apăsa avertismentul lui Duchy, care îi spusese clar să se țină de parte de locurile publice. Oare când naiba va învăța să-i spună nu lui Duchy?

– Îmi trebuie mai multe cămăși, spuse Devlin, privindu-și cu dezgust mânecile cămășii albe, care erau deja pline de pete. Cel puțin 12 cămăși, adăugă el.

– Te-am avertizat deja că grajdul și albul nu fac casă bună pentru un gentleman.

– Ocupă-te de asta, domnule Browne, și cu ocazia asta interesează-te ce femei disponibile sunt în zonă.

– Disponibile pentru ce? întrebă Mortimer cu un ton nevinovat. A, da! exclamă brusc, când Devlin îl fixă cu privirea. Bine, dar eu nu sunt... eu nu mă ocup...

– Lasă dramele, domnule Browne, altfel...

– ... o să sufăr și eu?

Devlin se încruntă.

– Aici e o zonă drăguță, civilizată. Ca să ai parte de o hârjoneală prin partea locului, trebuie să iei fata de nevastă.

– Nici vreo bodegă cu femei ușoare?

– Nu există bodegi. Există o cârciumă, chiar la han, anunță încântat Mortimer.

– Deci trebuie să mă duc la Londra pentru ceva distracție?

– Doar dacă ai chef de un duel.

Devlin pufni, iar Mortimer îndrăzni să-i facă o propunere, străduindu-se să nu rânjească.

– Aud că-n apropiere e un iaz foarte plăcut unde te poți răcori.

– Am fost deja la nenorocitul ăla de iaz! izbucni Devlin.

În minte îi apăru o imagine foarte vie a lui Megan călare pe Sir Ambrose, mulțumită lui Browne, care adusese vorba de iaz și de baia lui în apa rece ca gheața. Sir Ambrose, pentru numele lui Dumnezeu!

Fusese tentat să gonească după ea ca să se asigure că nu se rănește, dar bănuia că, dacă avea calul de atâta vreme, probabil se descurca foarte bine și știa să îl stăpânească.

Cu toate că impulsul de a se lua după ea nu prea avea de-a face cu raţiunea.

– Adaugă o ladă de brandy la ce-am cerut până acum, spuse Devlin, nemulţumit. Deci n-avem nici o porumbiţă rănită în toată regiunea?

– Nici măcar una.

– Adu atunci două lăzi de brandy.

În acea zi, din cauza proastei dispoziţii, Megan fu la un pas să nu îl mâne pe Sir Ambrose către pajiştea de pe culme. Era locul unde se întâlnea de câteva ori pe săptămână cu Tiffany, pentru plimbarea călare de dimineaţă. Tiffany nu era la fel de pasionată de călărie, deşi se descurca bine, aşa că nu ieşea în fiecare dimineaţă.

În acea dimineaţă, fetele nu plănuiseră să se întâlnească. Tiffany era destul de spontană cu ieşirile la călărie, aşa că Megan trecea zilnic şi pe pajiştea înaltă dintre proprietăţile lor, pentru orice eventualitate.

Când Megan îşi făcu apariţia, Tiffany era deja acolo, lucru neobişnuit, pentru că Megan venise mai devreme ca de obicei, dată fiind graba ei de a pleca mai repede din grajd.

– E zi de curăţenie la voi acasă? Că nu văd alt motiv pentru care ai ieşi atât de devreme, spuse Megan, apropiindu-se de prietena ei. Sau poate mama ta s-a pus iar pe redecorat?

– Nici una, nici alta. Am veşti pe care sunt nerăbdătoare să ţi le dau. Şi sunt moartă de curiozitate.

– Bănuiesc că va avea întâietate curiozitatea?

– Cu siguranţă, rânji Tiffany. Mai ales că ieri n-ai venit, deşi am trimis trăsura după tine. Aş fi venit eu, mai târziu, dar mama promisese deja că o să citesc la întâlnirea societăţii de poezie pe care o patronează. Iar aseară au venit la cină Tyler şi părinţii lui.

– Cum a fost?

– Bine, la cât de agitată eram. Acum spune-mi, chiar aţi cumpărat acea minunăţie de cal?

Megan zâmbi.

– Da! Iar tata a cumpărat şi câteva iepe, doar că încă n-au fost aduse.

– Cred că eşti încântată până peste poate. Până şi Tyler este. Aseară aproape că n-a vorbit decât despre acel armăsar. I-a povestit

și tatălui lui. Au pus pariu că e un fost cal de curse, așa că nu m-aș mira dacă te vor vizita săptămâna asta ca să arunce o privire. Ai apucat să-l călărești?

– Știi bine că nu se cade ca o lady să călărească un armăsar.

– Nu te-mpiedici tu de așa ceva, răspunse Tiffany, care își cunoștea bine prietena. Deci să înțeleg că încă nu?

– Nu încă, oftă Megan.

– Și cum a rămas cu îngrijitorul cel chipeș? Ai aranjat deja să fie dat afară?

– Ți s-a părut chipeș?

– Divin. Ție nu?

Megan ridică din umeri.

– E destul de atrăgător, într-un fel, dacă treci peste grosolănia lui. Iar eu nu pot să trec peste așa ceva. Dar nu, n-am reușit să scap de el. Când Devlin Jefferys a spus că vine la pachet cu calul, nu mințea. Scrie în afurisitul de contract de cumpărare că nu poate fi concediat.

– Foarte neobișnuit.

– De-a dreptul revoltător, aș zice, răspunse Megan, simțind că încet-încet se înfurie din nou. Nici n-ai idee cât de sigur pe el este și cât de arogant, grosolan și scandalos se poartă.

– S-a mai întâmplat ceva?

– Da. Tot ce am pomenit mai devreme.

– Ciudat, murmură Tiffany ca pentru sine. De obicei, bărbații nu se poartă așa în preajma ta.

Megan își privi prietena o clipă, apoi consimți.

– Ai dreptate, nu se comportă așa.

– Seamănă cu felul în care te purtai tu cu Tyler.

– Așa e, fu de acord Megan, după încă un moment de gândire.

– Măcar domnul Jefferys e mai chipeș decât majoritatea bărbaților, punctă Tiffany. Crezi că are aceeași problemă pe care o ai tu, în sensul că toate femeile se îndrăgostesc de el?

– Nu toate femeile se îndrăgostesc de mine, răspunse Megan, străduindu-se să pară serioasă.

Tiffany izbucni în râs.

– Știi bine ce vreau să spun.

– Sigur că știu. Dar adevărul e că acest individ nu e câtuși de puțin genul de care să te amorezezi.

– Așa păreai și tu față de Tyler.

Era adevărat, dar Megan nu-și imagina că un bărbat ar recurge la aceleași stratageme la care apelase ea cu Tyler. Cum era posibil ca toate acele insulte să fi fost deliberate? Oare și sărutul fusese doar un alt mijloc de a o insulta?

Reamintindu-și de sărut, Megan spuse:

– Chiar nu vreau să mai discut despre crescătorul de cai. Mi s-a pus în vedere că am un neajuns și apelez la tine să mă ajuți. Habar nu am să sărut.

– Să săruți? întrebă Tiffany, derutată.

– Da. Nu știu cum se face. Cred că ar trebui să știu înainte să-mi cunosc ducele, nu?

– Nu neapărat... dar stai așa! Doar nu te aștepți să te învăț eu.

– Nu fi toantă! Doar că tu știi mai multe decât mine. Te-a învățat Tyler? A venit totul natural sau ai avut nevoie să exersezi?

– Am exersat, da. Tyler habar nu avea că mă inițiază, dar chiar asta făcea. Și nu, n-aș spune că totul vine de la sine, natural, pentru că în primele dăți eram prea emoționată și agitată ca să înțeleg ceva. Acum e ca și când aș fi știut dintotdeauna să sărut. Dar, Meg... nu ne sărutăm cine știe ce, adică doar așa, scurt, de bună ziua și rămas-bun, și doar când nu ne vede nimeni, după cum bine știi.

În calitate de însoțitoare a tânărului cuplu, Megan însăși se făcuse de câteva ori că nu e atentă ca să-i lase să se sărute.

– Dar ia zi-mi, te-a atins cu limba?

– Megan! Unde-ai aflat de asta?

– Întâmplător, te asigur, se grăbi să spună Megan. Deci, zi-mi, și-a folosit vreodată limba?

– Nu, dar m-a prevenit, mi-a zis să nu fiu șocată dacă se va întâmpla să îl ia valul și să o facă. Și mi-a mai zis că, după ce vom fi căsătoriți, genul acela de sărut va fi parte din...

– Chestia aia? șopti Megan.

– Da, din chestia aia. Dar, dacă mă-ntrebi pe mine, toată treaba asta cu limba e cam dezgustătoare.

– Să știi că nu e.

Tiffany făcu ochii mari.

– Megan Penworthy, cine te-a sărutat cu limba?

– Am spus eu că...

– Nici nu era nevoie!

– Of, bine, mormăi Megan. Devlin Jefferys. Și, dacă ai de gând să mă întrebi de ce nu ți-am spus până acum, să știi că n-am zis nimic pentru că mă înfurii de fiecare dată când îmi aduc aminte.

– Crescătorul de cai?

– Ți-am spus că are un comportament revoltător. Și, ca să vezi, la sfârșit a spus că din cauza mea m-a sărutat, pentru că mă uitam fix la el.

– Și așa era? Te uitai?

– Hai să te întreb ceva. Să zicem că în fața ta apare un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Ce faci? Te întorci imediat cu spatele?

– Glumești? râse Tiffany. Întâi m-aș uita un pic și abia pe urmă m-aș întoarce cu spatele.

– Ei, bine, eu am uitat să mă întorc.

– L-ai văzut dezbrăcat?!

– Pe jumătate doar. Văd că ții morțiș să-ți explic pas cu pas.

Explicațiile durară ceva timp, dar după ce termină, Megan spuse:

– Poate că ai dreptate, poate că o face special. Crezi că ar fi mai bine să îi spun să nu se mai străduiască, pentru că în curând voi fi promisă cuiva?

– Cred că cel mai bine ar fi să-i spui tatălui tău ce se petrece.

– Dacă-i spun, vom pierde calul, pentru că tata îl va expedia pe Jefferys cât ai clipi.

– Înțeleg că ăsta-i marele necaz! exclamă Tiffany indignată. La naiba, fie că-i spui sau nu, trebuie să găsim o cale să-l facem să ia aminte și să se poarte cum se cuvine.

– Să găsim? Să-l facem? zâmbi Megan.

– Păi, acum că mi-ai povestit totul...

– Nu vreau să-ți bați capul. Am decis să îl ignor, și dacă strategia nu funcționează, am să-i spun că urmează să mă mărit cu St. James. Nici un om întreg la minte n-ar îndrăzni să provoace furia unui duce, cu atât mai puțin o haimana ca Jefferys. Nu știu de ce a început cu insultele, dar după acea dezvăluire ele vor înceta, fii atentă la ce-ți spun!

– Sunt convinsă că ai dreptate. Ba chiar s-ar putea să încerce să te linguşească, să se dea bine pe lângă viitoarea ducesă de Wrothston.

– Nu-i nevoie. O să mă mulţumesc cu satisfacţia de a-i vedea moaca şocată, la fel ca a lui Lady O., în ziua în care am să-mi fac apariţia în caleaşca ducală.

– Vai, aproape că am uitat să îţi dau vestea, tresări Tiffany. E o veste care te aduce cu un pas mai aproape de ziua revanşei. Mama a primit de la o prietenă invitaţii la un bal mascat care va avea loc chiar înainte de deschiderea sezonului. Prietena ei este Elizabeth Leighton. Iar în ziarul *Times* de ieri era o scurtă notă despre acel bal care va avea, se pare, o listă de invitaţi impresionantă, printre care şi...

– El? chiui Megan, încântată. Iar eu stăteam aici întrebându-mă cum să fac să îl întâlnesc. Mama ta va accepta invitaţia, sper!

– O pot convinge.

– Şi pot să vin cu voi?

– Crezi că m-aş duce fără tine?

– Poftim! Soarta îmi arată drumul pe care trebuie să-l urmez. Nu trebuie decât să mă las dusă de destin. Deci unde e balul? Şi când?

– Familia Leighton locuieşte în Hampshire, iar balul e săptămâna viitoare. Haide, Meg, nu face faţa asta îngrozită! Avem o grămadă de timp să ne pregătim...

– Nu e timp pentru o rochie nouă!

– Dar ai o mulţime de...

– Pentru ocazia asta îmi trebuie o rochie specială! Trebuie să cuceresc un duce, Tiff! Un duce!

– Ai dreptate, recunoscu Tiffany. Nu are sens să riscăm cu o rochie de-a gata. Hai să ne luăm la întrecere până la...

– Ne vedem mai târziu, îi aruncă Megan peste umăr, din galop. Sunt prea nerăbdătoare să pot să-l ţin pe Sir Ambro...

Tiffany nu auzi finalul frazei, dar nici nu avea nevoie. Ştia că o va găsi pe Megan la atelierul domnişoarei Whipple, croitoreasa. Citirea gândurilor devine una dintre calităţile necesare când ai o prietenă foarte apropiată.

Capitolul 10

În acea după-amiază, Megan se întoarse acasă extrem de bine-dispusă. Găsise o mătase verde absolut adorabilă și niște tul alb din care avea de gând să-și facă o uimitoare rochie de bal.

Era de la sine înțeles că nu avea de gând să își strice dispoziția cu o vizită la grajduri, fie doar pentru a-l lăsa pe Sir Ambrose. Numai că îi făcea mare plăcere să își țesale calul și nu avea de gând să renunțe la asta. Așa că, pentru prima dată, trimise un servitor la grajd ca să ia ustensilele necesare și se apucă să țesale calul chiar în curtea casei, la umbra unui nuc bătrân.

Nu trecură nici zece minute și își făcu apariția Devlin Jefferys.

– Ce crezi că faci? întrebă el fără nici o introducere.

Megan constată că apariția lui nu-i strica dispoziția așa cum își imaginase. Culmea, el părea indispus la vederea ei. Părea nemulțumit de-a dreptul, iar gândul o făcu pe Megan să zâmbească.

– Ce ți se pare că fac, domnule Jefferys? Nu că nu ar fi evident.

Tonul ei pe jumătate voios, pe jumătate condescendent îl făcu să scrâșnească din dinți.

– Asta-i treaba lui Timmy.

– Îmi place să mă ocup singură. Nu am explicat asta suficient de clar de dimineață?

– Atunci de ce nu te ocupi acolo unde trebuie și insiști să te dai în spectacol aici?

– Spectacol? Fără public? Hai să nu exagerăm. Și cred că e destul de evident de ce sunt aici și nu la grajduri. Încercam să evit compania ta neplăcută. Ce cauți tu aici, stricându-mi planurile?

El o privi fix câteva clipe, apoi bagă mâinile în buzunar și mormăi:

– Nu am vrut să te gonesc din grajd. Ești la tine acasă, totuși.

Devlin mințea de îngheța apele, dar se plictisise de moarte toată ziua și nu așteptase decât ca Megan să se întoarcă acasă. Nu crezuse

că fata va încerca să îl evite de tot. Crezuse că ea va reveni și mai furioasă, ca orice roșcată, și că încleștarea lor va continua. La naiba, de-abia așteptase momentul. Ce-avea să facă acum?

– Cred că-ți datorez scuze, spuse el șoptit, de parcă acele cuvinte l-ar fi ars pe limbă.

– Cine le mai numără?

Fir-ar să fie, fata o căuta cu lumânarea! Îi dădea un deget, iar ea îi lua toată mâna.

– Prea bine, acceptă-mi-le pe toate.

Megan reuși să își ascundă surprinderea. Era conștientă de lipsa de sinceritate din cuvintele lui. Părea că scuzele îi sunt smulse cu forța, sub amenințarea unor urmări cumplite. Se gândi câteva clipe de ce lui i se părea că a-și cere scuze era cumva răul cel mai mic, nu un demers corect și firesc. Pe de altă parte, de ce și-ar bate capul, își spuse?

Dat fiind că erau șanse mici ca el să fie serios și să-i ofere ramura de măslin, în semn de împăcare, ea îi răspunse:

– Nu sunt convinsă că scuzele sunt suficiente pentru ce...

Făcu o pauză, căci îi atrase atenția tensiunea care pusese stăpânire pe el și felul în care își încruntase sprâncenele negre.

„Runda asta e a mea, domnule Jefferys", își spuse ea, satisfăcută, apoi îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Pe de altă parte, sunt într-o dispoziție prea bună ca să îți port pică, așa că îți accept scuzele. Pe toate.

Devlin abia dacă o auzi. Încerca să-și revină din efectul zâmbetului ei. Cine-ar fi crezut că două gropițe se pot transforma în arme mortale? Era uimit, nu-și putea aduna gândurile și nici nu reușea să scoată vreo vorbă. Parcă ar fi primit un șut în dos.

„Fata asta ar trebui să fie pistruiată", își spuse el copleșit de nemulțumire. „De ce naiba nu e?"

De ce nu avea nimic care să distragă atenția de la acel zâmbet care putea face un bărbat să vrea să o ia în brațe și să o apere de toate relele, tot restul vieții lui?

Devlin încercă să se scuture de acele gânduri. Ea îl privea, așteptându-i răspunsul, iar el se mulțumi să dea din cap. Era atât de nervos că nu mai era sigur dacă ea îi acceptase scuzele. Dar nu avea de gând să îi ceară să repete ce-i spusese cu câteva secunde mai

devreme. Se rezemă de trunchiul copacului și o privi cu atenție. Dacă nu-i acceptase scuzele, avea să-i spună câteva. În cel mai rău caz, să-i ceară să plece. Dar ea nu făcu nici una, nici alta. Pur și simplu îi ignoră prezența.

Fir-ar să fie!

Obținuse un acord temporar de încetare a focului, cu toate că nu-l dorise neapărat, iar acum nu știa ce să-i spună fetei. Conversația normală pe care ar purta-o cu cineva de nivelul ei ar fi sunat ridicol venind din partea unui crescător de cai. Plus că îi plăcea cu adevărat să joace acel rol în relația cu ea. Așa avea parte de o libertate de exprimare pe care n-ar fi avut-o în mod normal. Era o plăcere rară să nu fie nevoit să fie atent la ce spune sau să nu se piardă cu firea.

– Săptămâna asta mă duc la un bal mascat la Hampshire.

Devlin ridică sprâncenele ca reacție la informația nesolicitată.

– Și de ce-mi spui asta mie?

Megan ridică din umeri.

– Sunt foarte încântată și nerăbdătoare și mă gândeam să-ți povestesc și ție.

– Cu alte cuvinte, voiai să-mi dai peste nas pentru că nu e genul de eveniment la care să fiu vreodată invitat.

– Și asta, spuse ea, privindu-l pe sub gene. Te doare rău nasul?

Devlin reuși să râdă forțat.

– Stai liniștită, am fost și eu pe la câteva baluri.

– Nu mai spune! La unul dintre balurile mascate publice de la Covent Garden?

– Cum de-ai ghicit? replică el sec.

– Nu-i același lucru cu balurile unde ești printre conți și duci.

– Uite-mă aici, cu tine, răzgâiato... izbucni el, apoi se opri. Nu-ți face iluzii prea mari, domnișoară Penworthy.

Ea tăcu și continuă să țesale iapa, de data asta ceva mai energic. Devlin rânji. Făcea eforturi să îl ignore din nou. Când era furioasă, avea o strălucire aparte. Obrajii i se colorau, iar ochii îi sclipeau. Își imagina că ar arăta exact așa în timpul... Tensiunea care îi cuprinse brusc vintrele îl convinse că ar fi mai bine să-și alunge degrabă astfel de gânduri.

– Ce-i așa deosebit la un bal în Hampshire? se gândi Devlin să întrebe. Mă gândeam că ești mai curând nerăbdătoare să îți începi sezonul la Londra, în curând.

Megan ridică privirea, acordându-i întreaga atenție.

– De unde știi de sezonul meu?

– Nu așa se obișnuiește, ca fiecare fată de vârsta ta să se ducă la Londra ca să-și găsească soț?

– Nu toate fetele. Iar eu s-ar putea să nu mă duc deloc dacă totul merge bine în Hampshire. De fapt, stai, o să merg la Londra la nunta lui Tiffany. Dar în afară de asta...

– Cum adică dacă totul merge bine în Hampshire? întrebă Devlin, un pic mai repezit decât și-ar fi dorit. Te-aștepți o cerere în căsătorie?

– O, Doamne, nu! râse Megan. Atunci o să fie prima dată când am să-l văd. Am speranțe mari, dar nici chiar atât de mari.

– Cu alte cuvinte, ai pus deja ochii pe el, dar el încă nu știe. Cine e amărâtul?

– Te rog să fii mai respectuos când vorbești despre viitorul meu soț.

– Poți să mă rogi până mâine, replică el. Nu glumești, așa-i? Chiar ai de gând să te măriți cu un bărbat pe care nu l-ai văzut în viața ta?

– Da, răspunse ea apăsat. Așa că, domnule Jefferys, nu trebuie să-ți mai faci griji. În curând, voi fi promisă.

– O, da, tu chiar ai de gând să te îndrăgostești de individul ăsta fără chip... ai măcar vreo idee despre cum arată?

– Nu, dar...

– Aha! Deci te interesează doar titlul lui!

– Și ce dacă? Ce, sunt prima care urmărește să se mărite pentru titlu?

– Nu ești deloc prima, doar că, de obicei, cel care deține titlul se alege și el cu ceva din întregul aranjament. Ce ai tu de oferit?

Tonul lui sfidător o uluia și o revolta.

– Bravo, halal armistițiu!

Se întoarse pe călcâie și porni cu Sir Ambrose spre grajduri. Devlin se ținu după ea.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

– Ce mai contează o insultă în plus? Poate că Tiffany avea dreptate, la tine jignirile sunt un mijloc de a împiedica femeile să-ți cadă la picioare. Dar ți-am spus deja că nu e nevoie să îți faci griji că aș „cădea" în vreun fel, domnule Jefferys. E ridicol să crezi că aș face-o. În caz că ai crezut asta vreo clipă. Nu sunt câtuși de puțin atrasă de tine.

Afirmația ei fu ca un steag roșu fluturat în fața unui taur.

– Te pot contrazice foarte ușor. Vrei?

– Ai de gând să te dai în spectacol aici, în fața casei?

– Nu mai suntem în față, în caz că n-ai observat. Și, da, al naibii să fiu dacă nu am de gând să mă dau în spectacol, scrâșni el.

– Mai bine nu. Tatălui meu n-o să-i placă deloc. Și o să mă asigur că va afla, pentru că am de gând să țip până vă sparg tuturor timpanele. Nici viitorului meu soț, ducele de Wrothston, n-o să-i pice deloc...

– Cine?!

Megan privi înapoi. Devlin se oprise, iar ea savură expresia șocată de pe chipul lui.

– Mă gândeam eu că vei reacționa la numele lui, spuse ea cu înfumurare.

– Am auzit bine?

– Chiar foarte bine. Până la sfârșitul anului mă voi mărita cu Ambrose St. James, actualul duce de Wrothston. Iar tu, domnule Jefferys, n-o să fii invitat la nuntă.

– De ce... de ce el?

– De ce nu? Îmi plac caii lui.

– Îți plac...

Începu să bolborosească neinteligibil, așa că Megan ridică din umeri și intră în grajd. Bărbatul mărunțel cu care venise Devlin își făcu apariția și îl duse pe Sir Ambrose în boxa lui.

– Ziua bună, domnișoară, o salută el cu respect, scoțându-și pălăria.

– Ziua bună și dumitale, domnule... Browne, așa e?

– Da, domnișoară.

– Ce mai face armăsarul nostru?

– Caesar e într-o formă de zile mari. E foarte bine.

Ea se întoarse spre Devlin, căci îi simțise prezența. Decise să profite de regretul și de agitația pe care era convinsă că i le provocase când îl informase cu ce bărbat puternic și influent avea să se mărite.

– Vreau să călăresc armăsarul!

– Nu.

– Nu? Pur și simplu?

– Stai foarte bine cu auzul.

Convingerile tocmai i se spulberaseră.

– Ești imposibil! îi spuse ea, ieșind din grajd.

– Eu?! Eu sunt imposibil? se întrebă Devlin cu voce tare, privind înspre Mortimer. Fata și-a ales deja soțul, domnule Browne. Nu l-a văzut în viața ei, dar a luat deja decizia. Ghici cine e.

– Îl cunoști?

– O, da. Îl cunosc, și încă cum! Crede că se va mărita cu ducele de Wrothston.

Mortimer făcu ochii mari.

– Bine, dar... tu ești ducele de Wrothston.

– Ba bine că nu!

Capitolul 11

Ambrose Devlin St. James, al patrulea duce de Wrothston și deținător și al altor titluri ceva mai puțin importante, era absorbit de munca de jos pe care o presta cu intensitate maximă. Strângea fân și o făcea aproape cu răutate, dar și cu un soi de detașare care îl făcea imun la durerea din palme sau la sudoarea care îi udase deja cămașa. Se apucase de treabă numai ca să aibă ceva de făcut, să reziste impulsului de a sparge pereții cu pumnii, căci asta ar fi vrut să facă după discuția cu domnișoara Penworthy și după dezvăluirea cu care îl lovise în moalele capului. Spre nemulțumirea lui, actuala îndeletnicire nu-l ajuta prea mult. Din contră, de fiecare dată când înfigea furca în fân, furia îi creștea.

Așadar, avea de gând să se mărite cu el, nu? Peste cadavrul lui! Ce tupeu pe ea! Ce îndrăzneală să pună ochii pe el înainte să-l fi cunoscut. Celelalte femei care îl doriseră pentru titlul lui – și fuseseră destule, le pierduse numărul – îl doriseră și pentru el, pentru calitățile lui. Trebuia să se fi obișnuit să fie vânat pentru simplul fapt că era duce, dar nu reușea. lar cazul lui Megan era aparte.

Ei nu-i păsa dacă ducele pe care și-l alesese era un om de nimic sau un sfânt între sfinți, pentru că n-o interesa bărbatul, ci titlul pe care îl purta. Doamne, Dumnezeule, fata recunoscuse, o spusese cu gura ei și nu avusese nici o tresărire de jenă că aspira cu atâta sânge-rece la ceva atât de...

Nici nu își mai găsea cuvintele.

O considerase răsfățată, chiar temperamentală, dar n-o crezuse oportunistă.

Și când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu era firea lui Freddy și nevoia ca el să dispară o vreme din cauza asta...

Nu își amintea să fi acceptat o invitație la Hampshire, dar la câte invitații primea, uita de ele și trebuia ca secretarul să-i amintească. Așa că, cel mai probabil, dacă ar fi fost acasă, unde îi era locul,

și nu s-ar fi purtat ca un laș, la insistențele lui Duchy, s-ar fi dus la acel bal din Hampshire, ar fi întâlnit-o pe Megan în cu totul alte circumstanțe, și-ar fi pierdut capul din pricina zâmbetului ei devastator și n-ar fi bănuit nici o clipă că era o mică aventurieră vicleană care nu urmărea decât titlul lui.

Gândul îl înfioră și îl înfurie, totodată. Bine-ar fi să își facă apariția la afurisitul de bal și să-i dea lui Megan exact ce merita – un crai notoriu, un derbedeu risipitor, un mojic de primă clasă care s-o sperie de moarte.

Dacă ea știa că el va fi acolo, asta însemna că circula un zvon în acest sens. Iar asta însemna că zvonul trebuie să-i fi ajuns la urechi și lui Freddy. Cu toate că nu s-ar fi spus că, după dispariția lui, Devlin s-ar încumeta să își facă apariția la un eveniment public, Freddy nu avea de gând să riște. S-ar înființa acolo, cu pistoalele de duel pregătite, pentru orice eventualitate. Nu trecuse suficient de mult timp ca să fi revenit la sentimente mai bune. Devlin era convins de asta.

Dar oare cât de mult timp va trebui să treacă? Duchy anticipase că va fi nevoie de două luni.

„Pe fată o s-o cuprindă disperarea până atunci, dacă într-adevăr a rămas grea. Va fi obligată fie să spună cine e tatăl, fie să accepte un soț pe care i-l va găsi fratele ei. Nu mi-o imaginez pe Sabrina Richardson făcând asta, oricât de încăpățânată și vanitoasă ar fi, dar Freddy va insista. Nu va lăsa lucrurile așa doar pentru că tu nu mai ești de găsit. O va mărita, iar tu vei rămâne pe cap doar cu o problemă în loc de două".

Problema de care scăpa era să se însoare cu Sabrina, vicleana surioară a lui Freddy. Îi mai rămânea să se ocupe să nu primească un glonț în cap din partea celui mai bun prieten.

Două luni treceau greu la țară. Devlin spera că lui Freddy îi va veni mintea la cap și-și va aminti că lui Devlin nici nu-i plăcuse vreodată de afurisita lui de soră și în nici un caz nu o sedusese, lăsând-o și grea, după cum afirma ea.

În acel moment aproape că zâmbi, sesizând ironia situației. Ajunsese în acel grajd ca să evite să fie dus la altar de o domnișorică vicleană și uneltitoare și tocmai dăduse peste alta, făcută din același aluat. Una apela la minciuni ca să îl oblige să o ia de nevastă, în timp

ce arma celeilalte era un zâmbet distrugător. Sau nu doar atât? Oare cât de departe ar fi dispusă să meargă pentru a pune mâna pe el și pe grajdul lui? Grajdul, pentru Dumnezeu!

Era cea mai gravă insultă posibilă – îl alesese pentru că-i plăceau caii lui! A, și nu cumva să uite, el, Devlin Jefferys, nu avea să fie invitat la nuntă. Ei, bine, rămânea de văzut cum va reuși să-și atingă scopul fără el.

– Faci asta cu un scop anume?

Devlin se întoarse și dădu cu ochii de Mortimer care, aplecat pe marginea unei boxe, îl supraveghea calm. Devlin se uită în jur și văzu că nu făcuse decât să împrăștie fânul peste tot – peste cai, în apă, pe el. Ridică o sprânceană și încercă să ignore durerile pe care în sfârșit începea să le resimtă.

– Există mereu un scop pentru așa ceva, domnule Browne. În cazul de acum, scopul e să mă facă să uit.

Mortimer începu să râdă.

– Ți-a intrat pe sub piele, așa-i?

– Deloc, protestă Devlin cu vehemență. Doar că încep să mă plictisesc, dacă vrei neapărat să știi. Trebuie făcut ceva, domnule Browne.

– Ca de exemplu?

– Pentru început, să extindem grajdul.

– Să „extindem"?

– Găsește un tâmplar bun. Dar vom ajuta.

– Nu te descurci bine cu furca și crezi că o să te descurci cu ciocanul?

Devlin nu binevoi să îi răspundă.

– Și trimite-i vorbă secretarului meu să-mi transmită corespondența. Sau, mai bine, spune-i domnului Pike să mi-o aducă chiar el. Nu văd de ce nu mi-aș putea vedea de afaceri de la...

– Bunicii tale n-o să-i placă deloc ideea, îl preveni Mortimer.

– Duchy e bine intenționată, dar nu știe mereu ce-i mai bine pentru mine. A crezut că odihna mi-ar prinde bine. La acea vreme, am fost de acord, dar între timp mi-am schimbat părerea. Odihna de-aici mă-nnebunește.

– Nu odihna te-nnebunește, ci acea...

– Nu mă contrazice, domnule Brown. Fă ce ți-am spus.

– Și cum să-i explic eu aceste instrucțiuni domnului Pike, a cărui singură atitudine față de toată lumea e cea de condescendență, dat fiind că lucrează pentru tine de atâta vreme?

Mortimer avea dreptate. Secretarul lui Devlin avea noblețea unui lord și îi erau străine fățărnicia și jocul dublu.

– Prea bine, atunci ajunge partea cu corespondența. Și cea cu tâmplarul. Mâine începem treaba.

– Nu crezi că mai întâi ar trebui să cerem permisiunea stăpânului casei?

Devlin oftă. Nu era obișnuit să ceară permisiunea de la nimeni, pentru nimic. Uitase pentru o clipă care îi era rolul. Și îi plăcuse acel moment de uitare.

– Voi vorbi eu cu el, dar nu cred că vor fi probleme, pentru că voi plăti pentru întreaga lucrare.

– Pentru întreaga lucrare inutilă, mormăi Mortimer, pentru că nici tu, nici viitorii cai n-o să rămâneți multă vreme pe-aici ca să vă bucurați de ea.

– Astea-s detalii, domnule Browne. Am nevoie să muncesc. Să fiu ocupat. Așa că hai, să-i dăm drumul.

Capitolul 12

Megan abia ajunsese la capătul scărilor când auzi deschizându-se ușa biroului tatălui ei. Descbise gura ca să-și salute tatăl când, spre marea ei mirare, din birou ieși Devlin.

Megan amânase drumul spre grajduri, pentru plimbarea de dimineață, tocmai pentru că nu se simțea pregătită pentru o nouă întâlnire cu acel bărbat. Și chiar simțea că avea nevoie de ceva pregătiri.

Devlin purta din nou o cămașă albă, demnă de un gentleman (probabil că tatăl ei îl plătea mult prea bine dacă își permitea așa ceva!), băgată în pantalonii lui demodați. Ce încrezut dornic să se facă remarcat! Nu știa că pantalonii strâmți nu mai erau la modă de pe vremea lui Brummell[1]? Doar lavaliera îi lipsea ca să arate ca un gentleman pursânge. În rest, avea ținuta și aroganța necesare.

– Ei, bună dimineața, domnișoară Penworthy!

Chiar avea de gând să fie civilizat?

„Atenție, Megan! Nu leșina!"

– Bună dimineața și ție, domnule Jefferys.

– Azi urmează să fie aduse iepele, o informă el.

– Bănuiesc că nici pe ele n-o să am voie să le călăresc? întrebă ea, străduindu-se să nu pară încă supărată și eșuând lamentabil.

– Nu văd de ce n-ai avea voie.

Răspunsul o prinse nepregătită, iar încordarea lui Megan începu să scadă.

– Atunci pe Caesar de ce n-am voie să-l călăresc?

– Nu e calul potrivit pentru lady. Dacă vrei neapărat, va trebui să accepți să te însoțesc în șa.

– Nici nu se pune... Prea bine.

---

[1] George Bryan Brummell, considerat un arbitru al eleganței la sfârșitul secolului al XVIII-lea (n.tr.)

Fu rândul lui Devlin să fie luat prin surprindere de felul în care se răzgândise la jumătatea frazei.

– Mă uimești, Megan. Cred că ești conștientă că asta ar presupune să mă cuprinzi cu brațele.

Nu se gândise la asta, dar nu avea de gând să recunoască.

– Bineînțeles că sunt.

– Ești sigură că poți suporta să mă atingi?

– Dacă-mi arăți de ce e-n stare calul, nici n-am să observ că te ating.

– Eu, în schimb, o să observ.

Megan se blocă un pic.

– Dacă nu suporți să te ating, de ce-ai mai făcut propunerea?

– Pentru că n-am crezut că vei accepta.

La acea afirmație de pușlan, Megan nu se putu abține să nu zâmbească și să-l tachineze.

– Sper că n-ai de gând să strici totul. Ai făcut o propunere, iar eu am acceptat-o. Și, dacă nu te deranjează, aș vrea să ieșim călare chiar acum.

El o urmă și se îndreptară împreună către grajduri. Sigur că îl deranja, dar avea să-i ofere acea plimbare călare pe Caesar. Avea de gând să-i dea frâu liber armăsarului și să-i ofere plimbarea vieții ei. Iar dacă va supraviețui, își va ține gura pe viitor.

Caesar era în formă maximă și era dornic să o arate. Peisajul rural se transforma în culori, în nuanțe de verde și maro pe care abia dacă le prindeau cu coada ochiului. Plus ceva flori sălbatice. Iar Megan râdea. Râdea de încântare, de fericire, savurând forța și viteza animalului de sub ei. Așa cum Devlin anticipase, ieșirea se dovedea, pentru el, tortură pură. Nu era suficient de rău că brațele ei îi cuprindeau talia. Se pregătise pentru asta și știuse ce avea să îndure. Numai că senzația pe care i-o provocau sânii ei lipiți de spatele lui era dincolo de puterea sa de îndurare, făcându-i sângele să fiarbă și trupul să pulseze dureros. Însă cel mai rău îi făcea râsul ei. Bucuria ei se dovedea un afrodiziac teribil, iar tremurul ei îi transmitea vibrații direct în vintre. Când se întoarseră și ajunseră la iazul izolat pe care Megan îl numea al·ei, Devlin era într-o stare de disconfort

asemănătoare celei din dimineața precedentă, când dăduse peste iaz și se folosise de el ca să își potolească înfierbântarea.

Opri calul și descălecă un pic abrupt, fără a-i oferi sprijin lui Megan. Avea nevoie să ia un pic de distanță și se apucă să înconjoare lacul. Se opri pe malul opus celui unde se afla ea, își băgă mâinile în buzunare și începu să admire pâlcul de stejari și ulmi care înconjurau trei sferturi din întinderea de apă. Închise ochii și încercă să nu se gândească la faptul că nu era singur. Dar tovarășa lui nu-i îngădui nici măcar câteva momente de liniște.

– Foarte curajos din partea ta să mă lași să rămân călare pe Caesar! strigă Megan.

El înțelese exact ce voia să spună.

– Nu are șa laterală, Megan!

Era a doua oară când îi spunea pe numele mic fără să-i ceară permisiunea. Situația o enerva, dar decise să nu pună la inimă. O enerva și că era ignorată fără menajamente, așa că decise ca măcar în privința asta să facă ceva.

– E un amănunt care nu m-ar împiedica să îmi continui plimbarea fără tine, dacă aș vrea.

Replica îl făcu să se întoarcă spre ea.

– Să-nțeleg că tatăl tău n-a prea știut să te disciplineze?

Fu rândul ei să înțeleagă exact ce voia el să spună.

– N-ai îndrăzni! Vei fi concediat numaidecât!

– Știi prea bine că aș îndrăzni. Vrei să te convingi?

Megan ridică bărbia, dornică să-l sfideze. Se simțea în siguranță știind că Devlin e de cealaltă parte a iazului și că ea e călare pe superbul armăsar. Se simțea chiar în avantaj. Cu toate astea, nu era chiar dispusă să accepte provocarea pe o temă atât de delicată.

– Faci eforturi să fii atât de antipatic, domnule Jefferys? Sau e ceva natural?

– Ascultă, răzgâiato, singurele eforturi pe care le fac acum este să-mi țin mâinile acasă. Așa că nu-ntinde coarda.

Megan crezu că el se referea la discuția despre corecția fizică, dar când îl privi în ochi își dădu seama că nu era deloc așa. O dorea din nou. Iar asta îi dădu un sentiment plăcut, în loc să o revolte. Megan se simți învăluită de o căldură stranie și reacționă cu o îndrăzneală ce nu-i stătea în fire.

– Poate ți-ar prinde bine o baie, sugeră ea, amintindu-și de dimineața precedentă și de motivul pentru care el venise la lac.

– Poate, răspunse el. O să privești? continuă, după o pauză lungă.

– Dacă mă uit o să mă săruți din nou?

– Dacă faci pe îndrăzneața, o să-ți fac mai mult de-atât.

Lui Megan începea să-i placă sentimentul de a flirta cu necunoscutul, cu toate că bunul-simț îi cerea imperios să facă pasul înapoi. Dar când el își scoase cămașa, ea nu-și mai dezlipi ochii de la el. Avea oare să se dezbrace de tot în fața ei? Ideea în sine era absolut scandaloasă. El era scandalos... dar atât de frumos, ca o operă de artă. De-ar fi fost o statuie, l-ar fi admirat ore în șir. Numai că era cât se poate de real, de îndrăzneț, de provocator, iar Megan știu instinctiv că se juca cu focul de fiecare dată când se afla în apropierea lui. Ar fi fost o nebunie, o inconștiență să creadă că și-ar putea face mâna cu el, că ar putea face pe cocheta cu el. Un gentleman își știa clar limitele, iar Devlin Jefferys nu era câtuși de puțin un gentleman. I se părea însă nedrept că nu-și putea potoli curiozitatea și că, dacă și-ar manifesta-o, purtarea ei ar avea consecințe inacceptabile. Voia să se uite la el, voia cu toată ființa ei. Și, dacă era sinceră cu ea, își dorea și să afle ce însemna acel „mai mult" de un sărut cu care o amenințase el. Dar nu îndrăznea. Așa că, atunci când degetele lui lungi începură să desfacă nasturii de la pantaloni, Megan se întoarse prompt cu spatele.

– Ești lașă, îl auzi șoptind.

– Sunt prudentă, replică ea. Și, te rog, în numele decenței, pune-ți hainele pe tine, domnule Jefferys.

– De ce? Nu fac decât să-ți urmez sugestia, Domnișoară Prudență, îi reaminti el.

– N-am sugerat să înoți gol-pușcă.

– Nu-mi place să port haine ude, replică el.

– Atunci nu înota deloc.

– Asta înseamnă că-mi propui să mă bucur de alternativă, Megan? La cum mă mângâiai din priviri, cred că la asta te referi.

Acele insinuări de natură sexuală erau incitante, dar depășeau cu mult experiența limitată a lui Megan. Din fericire, el era la distanță suficient de mare să nu-i observe roșeața din obraji, dar tot o enerva faptul că o făcea cu atâta ușurință să se simtă jenată și încurcată.

– Bine, atunci înoată, dacă trebuie neapărat, acceptă ea. Dar grăbește-te!

Auzi pleoscăitul apei și, simultan, un icnet de surpriză care o făcu să zâmbească. Apa era de obicei rece ca gheața la acea oră, motiv pentru care ea, una, nu mergea să înoate decât supă-amiaza, când era deja mult mai caldă.

– Puteam să-ți spun eu că e rece ca gheața, comentă ea.

– Nu face pe-nfumurata cu mine, răzgâiato. Uiți că tocmai de asta am nevoie? Să mă răcoresc?

– De ce tot ce spui trebuie să fie o insinuare la... la...

– Va veni o zi când vei simți ce simt eu acum și, crede-mă, n-o să-ți vină să faci conversație despre vreme.

– Cred că o să am suficientă minte să nu ajung în situația respectivă.

Devlin izbucni în râs, dar se opri brusc.

– Stai așa, vrei să spui că nu am suficientă minte?

– Așa de evident e?

– Dă-mi voie să te informez, Domnișoară Nevinovăție, că dorința nu ține cont de timp, de loc sau de persoană. Când apare, apare. Dacă-ți imaginezi că îmi *place* faptul că mă exciți, mai gândește-te. O s-o pățești și tu la un moment dat și vei vedea că n-ai să te poți controla, așa cum nici eu nu pot. Fie faci dragoste, fie înduri.

Curiozitatea o învinse.

– Asta-nseamnă că va trebui să mă arunc în lacuri cu apă rece ca gheața?

– Sincer, nu știu dacă metoda funcționează și în cazul femeilor. Nu m-am gândit să întreb. Vrei să facem un experiment ca să te lămurești?

– Cum?

– Mă lași să te fac să mă dorești, apoi vedem dacă iazul te ajută să scapi.

– N-am să-ți îngădui să mă faci să te doresc. Și oricum am mai multă minte decât să înot cu tine, așa că, mulțumesc, dar am să-ți refuz oferta.

– Fată deșteaptă.

Noi plescăieli îi dădură de înțeles că Devlin ieșise din apă, dar Megan rămase în continuare cu spatele, deși îi era tot mai greu să își înfrâneze curiozitatea.

– Mă luai peste picior, domnule Jefferys, așa e?

– Mă tem că nu.

Ea alese să nu-l creadă pe cuvânt. Era deja suficient de interesată de subiect. Nu avea nevoie de încă niște gânduri nepotrivite pe care să și le tot reia în minte.

– Gata? Te-ai îmbrăcat? întrebă ea nerăbdătoare.

– Vrei să spui că n-ai tras nici măcar un pic cu ochiul? răspunse el, chiar din spatele ei.

Megan se întoarse. Nu putu să nu remarce că nu intrase de tot în apă. Hainele îi erau ude doar de la mijloc în jos... ocazie cu care observă și că umflătura din pantaloni nu prea i se micșorase.

Ca de fiecare dată, el îi surprinse privirea.

– Apa nu și-a făcut efectul, comentă el ceea ce era deja evident. Dar nici n-avea cum, câtă vreme nu ai vorbit decât de sex.

Ea aproape că se sufocă de indignare.

– Eu?! Tu ai vorbit! Chiar ai recunoscut.

– Ceea ce arată ce fraier sunt, spuse el tărăgănat, urcând în șa în fața ei și pornind la pas, ca să nu fie nevoie ca Megan să se țină strâns de el.

Megan nici nu mai știa de ce încercase măcar să inițieze o discuție cu individul. Nu aveau nimic în comun. În afară, firește, de interesul față de cai.

– Chiar dacă ai fost neobrăzat, ca de obicei, tot îți mulțumesc pentru plimbare. Caesar este absolut minunat, este cel mai rapid, cel mai frumos... Dar, chiar, de unde provine?

– De la Sherring Cross.

– Chiar așa?! exclamă ea. De fapt, trebuia să-mi dau seama. Sunt cele mai bune grajduri din ținut.

– Eu chiar am crescut în grajdurile alea pe care le apreciezi atât de mult.

– Nu te cred! făcu ea.

– Bine, mint.

Trecură cinci minute până când ea se încumetă să reia discuția.

– Așadar, îl cunoști?

– Pe cine?

– Știi la cine mă refer. Pe duce.

– Credeam că îl cunosc.

– Ce naiba-nseamnă asta?

– Înseamnă că individul s-a schimbat mult, Megan. S-a transformat într-un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate.

– Ești un mincinos, domnule Jefferys! exclamă ea indignată. Ți-aș fi recunoscătoare dacă vei păstra un ton respectuos când vorbești despre duce.

– Atunci nu-mi fi.

Capitolul 13

În acea după-amiază, Devlin stătea în fața grajdului când apăru un tânăr gentleman bine îmbrăcat și îi predă frâiele calului.

– Ești nou, nu? îl întrebă pe Devlin.

– Spre nenorocul meu, mormăi Devlin pentru sine. Dacă ați venit să-l vedeți pe stăpân... continuă el cu voce tare.

– Pe domnișoara Penworthy am venit s-o văd, dacă ți-e totuna, răspunse tânărul cu aroganță.

Devlin rămase cu frâiele calului în mână, urmărindu-l cu privirea pe gentlemanul care se îndepărta și întrebându-se dacă într-adevăr arăta a grăjdar.

– Timmy! strigă el.

Prin urmare, răzgâiata avea vizitatori. Nu că îl interesa... deși ce naiba îi ardea să primească vizitatori când luase deja decizia să se mărite cu el... cu ducele, adică?

Îi trecu prin cap să se ducă la conac și să-i spună flăcăului că ea este aproape logodită. Căci, cel puțin în capul ei, așa și era.

Rămase însă în dreptul intrării în grajd, privind spre fereastra ei. Chiar atunci apăru alt bărbat călare. Era mai în vârstă, mai solid, dar gătit ca de duminică și cu părul dat cu ulei. Devlin primi un nou set de frâie.

– Nu-i acas' stăpânu', spuse el cam necioplit.

– Nu la el am venit, răspunse vizitatorul.

– Păi cre' că tre' să veniți altă dată. Domnișoara Megan are deja un vizitator.

– Nu mă mir, replică bărbatul. De obicei are. Dar am venit la țanc. A trebuit o dată să intervin ca să-i despart pe doi pețitori de-ai ei care se luaseră la bătaie. Altă dată l-am dat pe ușă afară pe Aldrich Little, care luase foc pentru că-l refuzase. A făcut o scenă-n toată regula. Biata fată a fost supărată cu lunile.

– Dacă tot veniți, atunci de ce nu i-ați cerut mâna?

– Normal că i-am cerut-o. Doar că nu mă las cu una, cu două. Mă întorc în fiecare lună să o cer iar în căsătorie. Cine știe, poate într-o zi o să am norocul să o prind în dispoziția potrivită și acceptă.

Individul era prea agreabil ca să-l poată antipatiza, dar lui Devlin tot nu-i plăcea câtuși de puțin situația. Să o prindă în dispoziția potrivită? Oare îi juca pe toți pe degete? Se hrănea cu atenția lor?

Își aminti de conversația incredibilă, extrem de încinsă pe care o avuseseră de dimineață la iaz și se gândi brusc că poate așa proceda cu toți curtezanii ei. Oare chiar era inocentă sau și asta era o înșelătorie?

„Cred că o să am suficientă minte să nu ajung în situația respectivă", îi spusese ea. Nu. Doar cineva absolut inocent ar fi putut spune ceva atât de ridicol. Și, dacă era să fie cinstit cu sine, un drăcușor îl împunsese toată dimineața pentru că nu reușise să o facă și pe ea să simtă ce simțea el în prezența ei.

Ea se bucurase de o plimbare călare pe cinste, în vreme ce el avusese doar de suferit. Așa că poate provocase el întreaga situație. În fața cărei alte domnișoare s-ar fi dezbrăcat, provocând-o să îl privească, sperând chiar să o facă, pentru a avea scuza necesară și a se comporta chiar și mai scandalos?

Dumnezeule mare, chiar făcuse toate astea? Avea 29 de ani și nu se purtase atât de iresponsabil în viața lui. Ce anume avea fata aceea de îl făcea să uite de buna-cuviință în spiritul căreia fusese educat și să se transforme într-un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate, așa cum el însuși se descrisese, iar ea îi luase apărarea?

La naiba, chiar îi luase apărarea!

De fapt, normal că o făcuse, doar spusese că avea de gând să-l ia de bărbat. Era o chestiune de principiu. Nu era nimic personal. Cum se putea, când nici măcar nu-l cunoștea?

– Mai ești aici?

Devlin se întoarse și dădu cu ochii de un alt gentleman. De data asta cunoștea personajul. Era tânărul care era cu Megan în ziua când o cunoscuse.

– Dacă-mi aruncați frâiele alea, s-ar putea să vă pocnesc.

Tyler fu luat prin surprindere dar, după un moment de ezitare, spuse:

– Prea bine, cred că o să le țin. Erai departe?

– Cum?

– Păreai cu mintea aiurea când am apărut.

– Nu eram chiar așa departe, mormăi Devlin.

Chiar dacă fusese prea distrat să observe sosirea gentlemanului, asta nu-i justifica atitudinea. Nici furia. Deși tot simțea nevoia să-l pocnească. Și ar fi făcut-o dacă ar fi avut fie și cel mai mărunt pretext.

Căci Megan nu doar îl primea la ea în salon, ci și ieșea la plimbare cu trăsura împreună cu el. Și cine știe ce mai făceau... Chiar ar fi vrut să știe.

– Presupun că ați venit la fiica stăpânului?

– Mai degrabă nu. O văd suficient de des.

– Cum adică? făcu Devlin, strângând pumnii.

– E însoțitoarea mea și a logodnicei mele, spuse Tyler.

Expresia uimită a lui Devlin îl obligă să se explice.

– Urmează să mă însor cu prietena ei cea mai bună, Tiffany Roberts. Megan ne însoțește peste tot, spre nemulțumirea mea. Dar tatăl lui Tiffany e de modă veche și insistă să nu fim singuri niciodată, așa că ce să fac? Ori o acceptam pe Megan, ori pe mama lui Tiffany. Credeam că am ales varianta mai bună, dar crede-mă că dacă aș alege acum, aș prefera-o pe mama lui Tiffany. Doar că pe atunci nu știam ce scorpie poate fi Megan.

– Așadar, nu doar pe mine mă tratează cu ostilitate?

Tyler chicoti.

– Aha, și pe tine? Ei, nu trebuie să pui la suflet. Pe mine m-a chinuit cumplit, ajunsesem să îmi cer scuze pentru lucruri pe care știam că nu le-am făcut. Eram conștient că nu o jigneam cu absolut nimic. Puteam să jur că mă disprețuiește. Iar de curând am aflat că totul fusese deliberat. Se purtase special urât cu mine ca nu cumva să mă îndrăgostesc de ea și să o prefer pe ea lui Tiffany. Și să știi că într-adevăr bărbații se amorezează imediat de ea. Am văzut cu ochii mei. Mă bucur acum că și-a dat seama că nu are sens să se mai prefacă și a început să se comporte normal cu mine. Sunt surprins să constat că este o fată dulce și bună. Dar aș fi băgat mâna în foc că e o scorpie.

Devlin era gata să bage mâna în foc că tânărul se înșela amarnic. Dar cel puțin nu mai simțea nevoie să-i dea câțiva pumni. În schimb,

se întreba ce anume provocase acel val de mărturisiri. La rândul lui, Tyler se întreba cam același lucru. Abia târziu își dădu seama cu cine stătea de vorbă. Era crescătorul de cai, dar individul avea ceva care îl făcea să pară un egal, nu un angajat.

Angajații nu obișnuiau să amenințe lorzii, cum făcuse acesta din clipa în care Tyler apăruse în dreptul grajdului. Nici nu purtau cămăși de calitate superioară. Iar individul nu era respectuos, cum ar trebui să fie un servitor. Atitudinea îi era mai curând condescendentă. O atitudinea ciudată, în cel mai bun caz, dar poate ea generase acea pălăvrăgeală nervoasă.

– Stăpânul nu-i acasă, dacă la dumnealui ați venit, spuse Devin.

– De fapt, am venit să arunc o privire la noul armăsar.

– Ați venit să-l vedeți pe Caesar? zâmbi Devlin, bătându-l pe Tyler pe spate cu un gest amical și conducându-l în spatele grajdului. Trebuia să spuneți așa de la început. E chiar aici.

– E cal de curse, nu? Sau a fost?

– De ce spuneți asta?

– Am fost de câteva ori la curse și armăsarul mi-e foarte cunoscut.

– Cred că St. James a alergat cu el de câteva ori.

– Ducele de Wrothston? O, Doamne, este acel Caesar?! Faimosul armăsar care n-a fost niciodată înfrânt în vreo cursă? Cum, Doamne iartă-mă, a ajuns la Penworthy?

– Îi datora un favor, probabil.

– Așadar, ai lucrat pentru St. James?

– Se poate spune și-așa.

Asta îi explica atitudinea trufașă, își spuse Tyler. Cu cât stăpânul avea o poziție mai înaltă, cu atât mai semeți deveneau și angajații săi.

– Nu știam că domnul Penworthy îl cunoaște pe duce.

Devlin ridică din umeri, dar Tyler nici nu băgă de seamă. Era copleșit de admirație la vederea lui Caesar.

– Iată un cal pe care cred că multă lumea s-ar încumeta să-l fure. Sper că aveți mare grijă de el.

– Eu am mereu grijă de ce e al...

Devlin era pe cale să spună „al meu", dar se opri la timp.

– Am mereu grijă de ce mi se dă în sarcină, o întoarse el.

– Mă bucur, pentru că se aude că-n regiune umblă un hoț.

– Un hoț de cai?

Tyler încuviință din cap.

– Un tâlhar. Noaptea trecută au fost jefuite două trăsuri... De fapt, s-a întâmplat chiar în seara când ai apărut.

Devlin rânji amenințător.

– Sugerați cumva că...

– Nu, nu, deloc! se grăbi Tyler să îl liniștească. Sigur e o simplă coincidență. Dar se tot fac speculații, așa că sigur povestea îți va mai ajunge la urechi. De mulți ani nu s-a mai abătut vreun tâlhar prin partea locului, așa că e subiectul fierbinte de discuție la ceaiuri și în saloanele mondene.

Ceva mai târziu, Devlin deschise subiectul cu Mortimer. Hoții de cai nu reprezentaseră o problemă la Sherring Cross, căci avea tot atâția angajați câți cai. Dar acum erau la țară, iar la capitolul securitate proprietatea moșierului lăsa mult de dorit. Ca să nu fie nevoit să doarmă lângă cal – și nu avea deloc poftă de asta – Devlin ceru un zăvor la ușa grajdului. Nu avea sens să riște dacă într-adevăr în zonă umbla un hoț. La naiba, nu avusese grija asta până la discuția cu Tyler – care, într-un final, catadicsise să se prezinte. Restul lucrurilor pe care i le povestise tânărul erau de tot râsul. Mai ales cele despre Megan. O fată care atacă în mod deliberat un bărbat pentru ca nu cumva să se îndrăgostească de ea. Pe el în acuzase de ceva asemănător. Oare de ce, oare pentru că era familiarizată deja cu strategia? Adevărul era că se purtase când cald, când rece cu el, încă de la început. Dar nu-și imaginase vreo clipă că se prefăcea în prezența lui. El însuși avusese o atitudine mult prea provocatoare și ofensivă pentru ca ostilitatea ei să nu fi fost autentică. Totuși, se întreba cum s-ar purta Megan cu un bărbat pe care n-ar vrea să-l îndepărteze.

De exemplu, cum s-ar purta față de un bărbat cu care și-a propus să se mărite?

Capitolul 14

– Am auzit că are un temperament groaznic.

– Unde-ai auzit asemenea bârfe, Tiff? întrebă Megan, privind spre capătul opus al sălii de bal, către bărbatul pe care i-l arătase Tiffany. Abia azi am ajuns.

– Adevărat. Dar cât te-ai dus tu să te odihnești, am stat de vorbă cu fiica lui lady Leighton de-mi țiuie și-acum urechile.

– Bine, dar de unde știi care cine e?

– Pentru că Jane m-a târât la ea în dormitor, iar camera are vedere spre intrarea principală. Ne-am uitat la toți invitații, și îți jur că mi-a spus câteva ceva despre fiecare.

– Dar invitații continuă să sosească.

– N-am zis că acum știu ceva despre *fiecare*, doar despre cei care au ajuns mai...

– Era și el printre cei care au ajuns mai devreme?

– Îmi pare rău, Meg, dar gazdele noastre nu știu sigur dacă va veni și el.

Megan încetă să-i mai cerceteze pe oaspeți și îi acordă prietenei ei întreaga atenție. Era neplăcut surprinsă, iar masca de domino nu reușea să-i ascundă în totalitate mâhnirea.

– Dar trebuie să vină! insistă ea, mai mult cu speranță decât cu convingere. Scria în *Times* că va veni. Dacă nici în *Times* nu mai poți avea încredere... în cine să ai?

– Știu. A acceptat invitația, dar se pare că ducele tău e cam aerian când e vorba de respectarea angajamentelor sociale. Confirmă participarea, apoi uită complet. Apoi acceptă o invitație pentru alt eveniment care are loc în aceeași zi și uită din nou, ca să accepte o a treia invitație. Și tot așa. Înțelegi ideea?

– Prea multe angajamente pentru o singură zi?

– Întocmai. Și ca să nu insulte vreuna dintre gazde, până la urmă nu se mai duce nicăieri.

– De unde știe Jane toate astea?

– Pentru că mama ei l-a invitat de nenumărate ori, iar el și-a făcut apariția doar de două ori. Și tot ea spune că circulă o glumă – că St. James își face apariția doar când nu se așteaptă nimeni.

– Nu cred că-mi place faptul că circulă glume pe seama viitorului meu soț, spuse Megan.

Tiffany remarcă tonul sec al prietenei ei și se grăbi să repare gafa.

– Am zis glumă? Nu asta voiam să spun, nu e cuvântul potrivit. Spuneam doar că e un lucru recunoscut, Meg, și că St. James însuși e conștient și se amuză de el.

– Așadar, nu va veni, spuse Megan, dezamăgită.

– Nu avem de unde să știm. E un bal ce precedă deschiderea sezonului monden. Câte invitații crezi că circulă în perioada asta?

– E-n regulă, Tiffany. Nu-i nevoie să-mi ridici moralul.

Tiffany nu avea cum să nu remarce fața ca de înmormântare a prietenei ei.

– Chiar nu-i nevoie? spuse ea exasperată. Că sigur nu o să te binedispui singură.

– Ba da.

– Ei, pe naiba! Te cunosc. Pun pariu că deja te gândești să inventezi o scuză și să te retragi când nici n-ai apucat să-ți faci bine apariția.

Exact așa stăteau lucrurile. Coborâseră la parter, dar se duseseră la micul balcon ce dădea spre sala de bal, de unde puteau observa pe toată lumea fără să fie văzute. Era încă devreme, orchestra special angajată pentru eveniment abia începea să cânte, iar sala de bal era doar pe jumătate plină.

Megan îi adresă un zâmbet jalnic.

– Chiar mă cunoști foarte bine. Dar nu am ce face, Tiff. Dezamăgirea asta m-a copleșit, pur și simplu.

– Dar de ce? întrebă Tiffany, perplexă. Dacă nu o să-l întâlnești aici pe duce, o să rămână oricum șansa de a-l întâlni la Londra, în timpul sezonului.

– Tocmai asta e, răspunse Megan. Speram să evit de tot etapa asta.

– Să o eviți? întrebă Tiffany neîncrezătoare. Dar așteptai cu nerăbdare momentul.

– Așteptam cu nerăbdare să-mi găsesc un Tyler al meu, și amândouă conveniserăm că nu-l pot găsi decât la Londra. Nu sezonul propriu-zis îl așteptam. Nici mersul la Londra.

– Dar de ce?

– Hai să fim sincere cu noi, Tiff. Suntem două fete de la țară. Nu suntem sofisticate. Știu că într-un fel sau altul o să mă fac de râs. Mă sperie foarte tare gândul ăsta și mi-am spus că, din moment ce mi-am ales viitorul soț, nu va trebui să ies în lume la Londra. Mă gândeam că îl voi cunoaște pe Ambrose aici și apoi va veni la Devonshire să mă curteze.

– Dintre toate planurile nerealiste pe care... Unde, te-ntreb, unde crezi că ar locui un bărbat de rangul lui la noi în zonă? La scumpa noastră amfitrioană?

– N-ar îndrăzni! spuse Megan.

– Dar ar fi logic.

– Ar putea sta la han.

– L-ai caza pe ducele de Wrothston la micul han din Teadale?

– Va fi îndrăgostit. N-o să îi pese unde stă.

– Nu miza pe asta, Meg. E obișnuit să trăiască în cele mai bune condiții. Uiți că are o casă ca un mausoleu? Probabil dormitorul lui e cât sala asta de bal.

– Să nu exagerăm!

– Cine exagerează?

– Tu.

– Nu schimba vorba, Meg. Dacă într-adevăr va veni după tine, n-o să stea prea mult la han și, la o adică, nici în Devonshire. Nu te așteptă să lase totul baltă ca să te curteze ca la carte. Are o mulțime de obligații de onorat. O să stea cel mult o săptămână, dacă într-adevăr va veni, și o săptămână nu e suficientă ca să...

– Ba sigur că e.

– Megan! Nu poți accepta cererea de căsătorie a cuiva cu care te știi de o săptămână!

– O, ba da, răspunse Megan cu încăpățânare.

– O să provoci un scandal monstru și știi asta prea bine. Plus că n-o să fie el atât de impetuos. Sigur, e foarte probabil să se îndrăgostească pe loc de tine. Chiar în seara asta. Dar își va lua ceva timp ca să studieze varianta unei căsătorii. Iar asta înseamnă că te va vizita

o dată la câteva săptămâni ca să te curteze, iar asta înseamnă că va dura mult. Sau ai putea să te duci la Londra pe durata sezonului, ca să ai ocazia să-l vezi mai des. O să ia mai repede decizia. Deci oricum ai lua-o, mergi la Londra.

– La naiba! exclamă Megan cu dezgust. Chiar reușisem să mă conving că nu mai e nevoie.

– Dar ce anume te sperie atât de tare? întrebă Tiffany.

– Faptul că aș putea avea parte de tratamentul pe care-l primesc deja de la familia Thackeray, oftă Megan.

Tiffany se încruntă.

– Trebuia să-mi dau seama că ai intrat doar de curând în pasa asta. Chiar erai încântată de perspectiva sezonului londonez până când cotoroanța aia bătrână te-a umilit. Dar situația nu se va repeta, Megan. Au fost circumstanțe speciale.

Megan zâmbi amar.

– Chiar crezi că la Londra nu-s mămici grijulii care să vrea să nu fiu prezentă la aceleași petreceri unde se duc fiicele lor de măritat?

– N-o să mai conteze din clipa-n care se va afla cine te curtează, spuse Tiffany pe un ton extrem de încrezător.

– Ce-are a face una cu alta?

– Cum, nu știi? Bagă la cap ce-ți spun – el se va asigura că ești invitată peste tot unde se duce el. Puterea și influența lui îți pot deschide toate ușile. O să ajungi să primești invitații la evenimente în locuri pe care nu ți-ai fi imaginat că le vei vedea vreodată.

– Nu văd de ce.

– Pentru că idila ta cu ducele va fi senzația sezonului. Oricine este cineva la Londra va vrea să devină ajutorul lui Cupidon.

– E ridicol!

– E natura umană, iar logica sau bunul-simț n-au nici o legătură cu asta. Vei fi noua favorită a orașului, pentru că i-ai trezit interesul celui mai eligibil burlac de-aici.

– Dacă o să apuc să-l întâlnesc în viața asta.

Tiffany surâse.

– Nu fi așa nerăbdătoare. Dacă-și face apariția în seara asta, idila voastră fie începe, fie moare-n față. Totul depinde de impresia pe care și-o face. Și să nu-ți uiți promisiunea!

– Da, da, știu. Numai dacă o să cred că-l voi putea iubi.

– Bun. Acum, pe de altă parte, dacă nu-și face apariția, ia seara asta ca pe o repetiție pentru balurile ce vor urma. E doar primul tău bal, știi? Nu sunt convinsă că ai reținut amănuntul, la cât ești de preocupată de Ambrose al tău.

Megan râse.

– Știu că e un nume groaznic pentru un bărbat, mai ales când știm un cal pe care îl cheamă așa. Dar n-am încotro.

– El n-are încotro, nu tu. Tu-i poți spune cum vrei. „Excelența Voastră", pentru început. Apoi „dragule", la momentul potrivit. Te simți mai bine?

– Absolut. Ce ziceai de individul cu temperament odios?

Capitolul 15

– Îl cheamă Frederick-nu-știu-cum.

– Nu-știu-cum?

Tiffany se strâmbă.

– Ce vrei de la mine? La câte nume mi-au auzit urechile, nu-i de mirare că nu le țin minte pe toate, spuse ea pe un ton defensiv. Individul e marchiz, parcă. Și singurul motiv pentru care am reținut asta e pentru că mi-a spus Jane că e foarte bun prieten cu ghici cine?

Megan deveni interesată brusc de biografia marchizului.

– Serios? Asta sporește șansele ca Ambrose să își facă apariția.

– Nu neapărat. Întâmplător, marchizul are o proprietate pe-aici pe-aproape și întâmplător era în zonă. Nu uita că e drum lung până-n Kent. Și până-n Londra.

– Poate și Ambrose are o moșie pe-aici.

– Poate, consimți Tiffany, dar nu te baza pe asta. Dacă erau amândoi în zonă veneau împreună, nu crezi?

– Posibil. Dar poate că Ambrose a fost reținut dintr-un motiv sau altul. Aș putea să mă duc direct la lordul Frederick și să-l întreb dacă vine și ducele. Gazda noastră poate nu știe, dar el ar ști, cu siguranță.

– Nu cred că e o idee bună.

– De ce?

– Privește lucrurile în ansamblu: vă cunoașteți, se îndrăgostește de tine...

– Da, am stabilit asta deja.

– Mă refer la Frederick.

– De ce? De ce să se-ndrăgostească el de mine?

– Din aceleași motive pentru care s-ar îndrăgosti ducele. Nu uita că-s prieteni buni. Dacă marchizul te-ar cunoaște primul și-i va povesti apoi ducelui că s-a amorezat de tine, probabil că ducele, bunul

lui prieten, își va sacrifica propriile sentimente față de tine, ca să-și păstreze prietenul.

– Deja e mult prea complicat, râse Megan. Și să știi că nu l-aș încuraja câtuși de puțin pe marchiz. Nu văd ce ar fi rău dacă aș face un pic conversație cu el, întrebându-l despre prietenul lui, lucru care îl va lămuri că sunt interesată.

– Uite, și asta e o problemă. Ești sigură că vrei ca St. James să știe că ești interesată de el înainte să-l cunoști? Prietenii buni își spun astfel de lucruri. Să nu crezi că lordul Frederick n-o să-i povestească despre discuția cu tine. Bărbaților nu le place să știe că o fată a pus ochii pe ei. Vor să aibă ei inițiativa. Sau măcar să creadă să o au.

– Înțeleg. I-aș lăsa o impresie greșită dacă l-aș întreba despre Ambrose. Corectă, dar greșită. În sensul că nu vreau să știe de pe acum. Nu că nu o să mărturisesc adevărul în cele din urmă.

– Dar *după* nuntă?

– Exact. Megan se încruntă. Sau poate ar fi prea... premeditat?

– Și nu e adevărat că ai pus totul la cale cu premeditare? rânji Tiffany.

– Așa e. Toată povestea cu curtatul va fi doar o pierdere de timp ca să se simtă el bine. Dacă aș fi corectă cu adevărat, i-aș spune de la bun început că vreau să mă mărit cu el.

– Nu poți să faci așa ceva!

– *Știu*, Tiff. Dar minciuna prin omisiune nu e tot minciună?

– Nu. E protocolul standard în amor, răspunse Tiffany cu o convingere nestrămutată. Ar fi bine dacă femeile ar putea fi sincere, dar dacă am fi, i-am speria și i-am pune pe fugă pe jumătate dintre bărbați și am rămâne nemăritate. Asta e, bărbații vor să creadă că ideea căsătoriei le aparține mereu lor. Lor și numai lor. Și nu te grăbi să spui despre perioada de curtare care va urma că va fi pierdere de vreme, pentru că o să ai ocazia să-ți cunoști ducele și să-ți dai seama dacă o să-l poți iubi. Cred că-ți dai seama că la tine va dura mai mult decât la el.

– De ce spui asta?

– Meg, o să-și piardă mințile din clipa în care-ți va vedea chipul uimitor. Pe urmă o să-l cucerească personalitatea ta adorabilă. Plus

că e foarte posibil să fii cea mai frumoasă fată din regat, în timp ce el cred că are șanse mici să fie cel mai frumos bărbat. Crescătorul acela de cai al vostru poate are șanse să fie cel mai chipeș din regat, pufni Tiffany, dar ducele tău... nu prea.

Simpla referire la Devlin fu suficientă să-l readucă în gândurile lui Megan. I-ar fi plăcut ca el s-o vadă în noua ei rochie de bal. Rochia verde îi scotea silueta în evidență, cu toate că linia decolteului și lungimea mânecilor erau cât se poate de sobre. Tulul alb dădea amploare extravagantă fustei. Cu părul atent coafat și șiragul de perle al mamei ei la gât, se simțea sofisticată, chiar dacă nu era neapărat. Iar dominoul verde, asortat, îi dădea un aer misterios. Devlin și-ar fi pierdut capul în fața unei asemenea splendori și, pentru prima dată în viața lui, ar fi scutit-o de insultele obișnuite.

– Tiff, ducele meu va fi chipeș, te asigur.

– Fără îndoială, fu de acord Tiffany. Doar că nu incredibil de chipeș, bine? Ca să nu fii dezamăgită.

– Fie, oftă Megan. Acum, că am stabilit că o să-l tratez cu răceală pe lordul Frederick-nu-știu-cum, trebuie să ne gândim cum o să-l recunoaștem pe Ambrose dacă decide, până la urmă, să vină. Ți l-a descris Jane?

– Zicea să e foarte înalt, dar, cum ea e foarte scundă, nu știu cât preț putem pune pe informația asta.

– Altceva?

– Are părul negru sau șaten-închis, nu era sigură. Și ochii îi sunt albaștri sau verzi, ea zicea că au o culoare neobișnuită. A, și îl consideră extrem de chipeș, ca să știi. Așa a spus. Dar ei și lordul Fred aici de față i se pare extrem de chipeș, așa că vei fi de-acord cu mine că Jane cam exagerează.

Megan îl privi din nou pe lordul în discuție, remarcând că și el era destul de înalt și avea părul închis la culoare. Era destul de departe de ele și purta mască, așa că nu-și dădea seama prea bine dacă era sau nu chipeș, dar era bine făcut, purta o ținută de seară impecabilă, iar tinerele prezente păreau leșinate după el.

– Nu știu ce să zic, zâmbi Megan, dar zău că mi se pare că este tare chipeș.

Tiffany prinse din zbor gândul nerostit al prieteni ei.

– Nu mă mir că așa ți se pare, din moment ce e lordul cu cel mai important titlu de aici în clipa asta. Și e și burlac.

– Bietul om, spuse Megan. Să fie nevoit să fie un obiect al adorației...

– Cam ca ducele tău, replică Tiffany. Ești sigură că vei putea tolera situația?

– Dar lucrurile se vor schimba după ce ne vom căsători.

– Megan, e un duce. Femeile vor vrea mereu ceva de la el...

– Nu ești deloc amuzantă.

– Mie mi se pare că sunt, spuse Tiffany, cu un zâmbet poznaș. Hai, nu te încrunta. Glumeam... oarecum. O să fie multe femei care vor vrea să ți-l sufle doar pentru prestigiul lui.

– Spune-mi sincer, crezi că dacă mă iubește mai e nevoie să îmi fac griji?

– Bine, ai câștigat. Dacă te iubește, chiar n-o să ai de ce să-ți faci griji. Până la urmă, dintre voi doi, el va fi mai greu pus la încercare, cu o soție atât de frumoasă ca tine. Iartă-mă, Meg, dar uneori mi-e greu să am o atitudine pozitivă când nici nu l-am cunoscut, Nici eu, nici tu. N-am cum să-ți spun că ducele de Wrothston e perfect și minunat și este perechea ideală pentru tine când chiar nu știm cum stau lucrurile. Deocamdată, nu-l recomandă decât titlul. Așa a și ajuns primul pe lista ta. Nu e suficient, cel puțin nu pentru mine. Vreau să ai parte de bărbatul perfect pentru tine și mi-e teamă că din cauza poveștii cu Lady O. nu vei gândi limpede și te vei convinge că ducele e potrivit pentru tine chiar dacă nu va fi neapărat.

Megan își îmbrățișă prietena.

– Te iubesc pentru cum îmi porți de grijă. Nu mă deranjează dacă vei rămâne sceptică, dacă așa simți. Ai dreptate, e posibil ca ducele să nu mă atragă câtuși de puțin.

„Așa cum te atrage Devlin?" De unde apăruse acel gând?

– Vom vedea la prima întâlnire dacă mă atrage sau nu.

– Și cu asta se poate termina totul?

Megan încuviință din cap.

– Da. Pe de altă parte...

– Odată ce ne lămurim că ducele are calități, voi fi prima care să i le elogieze, conveni Tiffany.

– Bun. E o-nțelegere corectă.

Capitolul 16

– Ai fi de acord să discut cu tatăl tău despre căsătorie?

Megan greși pașii, dar partenerul ei nu păru să observe.

Era un dansator desăvârșit. Megan avusese, înainte de el, vreo șase parteneri care nu se pricepeau aproape deloc la dans, așa că el se remarcase de la primii pași. Avea și un chip plăcut și, în acele momente, o expresie de hotărâre aproape copilărească, deși se vedea că era trecut de 30 de ani.

Dacă ar fi fost mai tânăr, i-ar fi dat o replică amuzantă și ar fi râs. Dar se temea că bărbatul din fața ei era cât se poate de serios. Iar ea nu avea de gând să fie serioasă. Nu încă. În acea seară se distra mult prea bine, exact cum anticipase Tiffany. Își promisese toate dansurile, mai puțin două, pe care le păstra pentru duce, în cazul în care și-ar fi făcut apariția. Deja nu o mai afecta prea mult absența lui. Își dăduse seama că fusese prea grăbită și nerăbdătoare și că se lăsase copleșită când, de fapt, avea suficient timp să-l cunoască pe St. James. Și cum jumătate dintre invitați erau din Londra, nu o mai speria la fel de tare gândul la petrecerile din timpul sezonului, întrucât toată lumea i se păruse amabilă și deschisă.

– Vezi? Așa va fi la Londra, îi șoptise Tiffany cu câteva momente în urmă, chiar când actualul partener de dans al lui Megan își croia drum spre ea ca să-și ceară dansul. Ești sigură că vrei să te mulțumești cu un duce bătrân și plictisitor?

Megan încă era sigură că pe duce îl vrea de bărbat, cel puțin până când ar interveni ceva, ca de exemplu o întâlnire directă cu el, care s-o facă să se răzgândească. Până atunci, nu vedea nici un motiv să nu se bucure de succesul și popularitatea din acea seară. În schimb, o cerere cât se poate de serioasă în căsătorie nu era tocmai ideea ei de distracție. Era o cerere absurdă și merita un răspuns absurd.

– Sigur, puteți discuta cu tata, îi spuse Megan partenerului ei, căruia îi uitase numele. Dar dacă e vorba de căsătorie, trebuie să vă previn că riscați să fiți împușcat.

Fu rândul lui să grețească pașii, iar Megan observă.

– Poftim? făcu el complet derutat. Împușcat, ați zis?

– Chiar așa.

– Bine, dar... dar...

– A, nu e așa grav precum pare, domnule. Reacționează așa doar când vine vorba de căsătorie. A tot primit în ultima vreme propuneri și... vedeți dumneavoastră, femeile nu-i dau pace, pur și simplu.

El greși din nou pașii. Megan se abținu cu greu să râdă, dar era tot mai dificil.

– Femeile? Dar eu mă refeream la...

– Mă tem că a și jurat că dacă mai aude cuvântul căsătorie în următoarele trei luni, indiferent de la cine, va împușca persoana respectivă. Sigur, nu cred că o să o omoare... poate doar să o rănească. Da, cred că da. În orice caz, m-am gândit că se cuvine să vă previn.

– Apreciez, chiar apreciez.

Așa credea și ea. Individul nu mai spuse mare lucru pe durata dansului și se retrase brusc imediat după ce se termină. Pentru prima dată în întreaga seară, Megan se putea bucura de câteva momente singură. Dar nu dură mult.

– Cred că următorul dans îmi este rezervat.

Megan tresări la auzul vocii care venea chiar din spatele ei. Sperase să fie lăsată în pace măcar un pic și se întrebă dacă n-ar putea să simuleze că n-a auzit și să își vadă de drum. Dar nu, ar fi fost un gest prea nepoliticos. Avea nevoie de o scuză foarte bună ca să se retragă. Ca să evite să intre în conversație, se întoarse un pic, suficient cât să fie clar cui i se adresa, și răspunse, cu o doză bine aleasă de curtoazie:

– De fapt, următorul dans nu e rezervat nimănui și aș vrea să las lucrurile așa cum sunt. Mă scuzați, dar vreau să ies un pic la aer.

– Asta voiam și eu să vă propun așa că, dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă însoțesc.

– E suficient aer curat pentru toată lumea, dar aș prefera să fiu singură.

– Câtă lipsă de romantism, domnișoară Penworthy!

Megan se întoarse, mânată de curiozitate. Bărbatul din fața ei era înalt, foarte înalt, și purta mască.

– Ne cunoaștem?

– Mi-aș fi amintit dacă aș fi avut această plăcere, așa că răspunsul este nu.

– Atunci cum de ați...

– M-am interesat. Permiteți-mi să mă prezint, continuă el făcând o plecăciune. Sunt Ambrose St. James, la dispoziția dumneavoastră. Acum sunteți sigură că nu vreți să vă mai gândiți dacă acceptați să luăm aer împreună?

Oare glumea?

Era convinsă că nu va veni, dar iată-l în fața ei. Și arăta mult mai bine decât s-ar fi așteptat.

Din ce reușea să vadă dincolo de masca neagră pe care o purta, chiar părea chipeș, iar la trup era la fel de bine făcut ca Devlin.

„Afurisitule, ieși din mintea mea!"

Sigur, pe Devlin nu avea să-l vadă vreodată aranjat și arătând splendid în ținută de gală. Din cauza măștii nu-i vedea culoarea ochilor, dar părul îi era negru și aranjat perfect. Fiecare fir era la locul lui. O atrăgea. În mod clar, o atrăgea. Și când se gândea că riscase să-l piardă prin felul în care îi vorbise la început...

Era gata să strige: „Da, sigur că mă mai gândesc! De fapt, sunteți bine-venit!", dar își dădu seama ce flușturatică ar fi părut. Așa să îi zâmbi neutru, mimând indiferența.

– Ce insistent sunteți!

– Doar când merită, răspunse el.

Avea un zâmbet straniu și senzual. Megan își imagină că așa ar zâmbi Devlin dacă s-ar deranja vreodată să...

„Iar nu-mi dai pace?!"

– Și de ce-ar merita să...

– Haide să nu despicăm firul în patru, că imediat o să-și facă apariția următorul partener de dans. Deja te-ai răzgândit, fată dragă, așa că hai cu mine.

De unde știa? Megan începuse să-și pună tot felul de întrebări în timp ce se lăsa condusă cam în grabă pe terasă. Nu că i-ar fi păsat că, după acel zâmbet încântător, se purtase cam abrupt. Se uitase peste umărul ei de parcă ar fi vrut să se asigure că are timp să evite

pe cineva care se apropia. În timp ce el încerca să o conducă spre grădină, Megan alese terasa exterioară.

– Găsesc că aerul este suficient de bun aici, spuse ea, desprinzându-se din strânsoarea brațului lui.

– Nu tu plimbare pe alei, la lumina lunii? Foarte lipsită de romantism ești, domnișoară Penworthy.

– Uite cine vorbește, mormăi ea.

El zâmbi, evident ca să-i dezarmeze iritarea.

– Nu fi neliniștită, fată dragă. Înăuntru sunt destul de mulți oameni cu care n-aș vrea să stau de vorbă, iar unul dintre ei se uita fix la noi, iar asta însemna că n-o să am prea mult timp la dispoziție alături de tine. N-am putut îndura și de aici comportamentul meu prea puțin manierat.

Megan găsi că scuzele sunt acceptabile, mai ales că bănuise că acelea îi fuseseră motivele. Iar ultima parte din ce spusese îi mersese la inimă. Îl iertase deja. Roși. Bărbatul era clar interesat de ea. Nu asta își dorise?

Ideea o încânta, iar în tonul ei răzbătură deopotrivă timiditate și regret când spuse:

– Următorul dans e promis, așa că, oricum ar fi, n-o să aveți prea mult timp la dispoziție.

– Atunci sunt nevoit să profit de puținul timp pe care-l am, spuse el, luând-o în brațe și antrenând-o într-un vals.

Luată prin surprindere, Megan realiză doar după ceva timp că bărbatul o ținea prea strâns și nepotrivit de aproape de el. Se încordă ușor și încercă să se depărteze puțin, dar chiar atunci simți cum răsuflarea lui caldă îi gâdilă lobul urechii și-i face pielea ca de găină pe brațe și pe gât.

– Nu mai puteam suporta, îmi doream atât de mult să te țin în brațe. Și îmi doresc chiar mai mult să te sărut, dar promit că voi încerca să mă controlez.

Megan își aminti brusc de o altă îmbrățișase îndrăzneață în care fusese cuprinsă, iar cuvintele lui seducătoare reușiră să treacă de scutul pe care îl ridica în calea bărbaților. Fu la un pas să-i ceară să o sărute, pentru că și ea simțea același lucru, aceeași dorință. Își aminti însă că, din păcate, era total nepricepută la capitolul cu pricina,

așa că tăcu. Voia ca prima lor întâlnire să fie și pentru el memorabilă, cum era deja pentru ea.

Se bucura că o va putea liniști pe Tiffany, pentru că nu se mai îndoia că-i va fi foarte ușor să se îndrăgostească de Ambrose St. James. Oftă încântată și se destinse în brațele lui. Totul mergea conform planului. El îi auzi oftatul și îi simți destinderea. Se încordă nemulțumit. Pentru el, nimic nu mergea conform planului. Nu se așteptase ca ea să arate atât de bine, să fie într-atât de adorabilă, incredibil de frumoasă. Văzând-o, uitase de ce se afla acolo.

Tot ce-i spusese fusese adevărul adevărat. Nu-și dorea nimic mai mult, în acele clipe, decât să o sărute. Și era convins că ea avea să-l lase să o sărute, poate chiar mai mult de atât, pentru că nu era acea Megan pe care o cunoștea; era o domnișorică uneltitoare care voia să înhațe un duce. Și, Dumnezeu îi era martor, avea să se răzgândească după acea seară.

Odată ce-și aminti cu ce scop venise la bal, făcu în așa fel încât să revină amândoi pe terasă și întrerupse brusc dansul. Regretă o clipă când văzu cum expresia ei visătoare devine una de surpriză când se desprinse de ea. Din nou nu-și dorea decât să o sărute. Reuși să alunge gândul spunându-și că nici un alt bărbat n-ar fi rezistat în fața unei fete ca ea, cum n-ar fi rezistat nici el dacă n-ar fi știut ce punea la cale. Avea să îi dea o lecție pe care o merita cu vârf și îndesat. Riscase o întâlnire cu Freddy tocmai ca să o învețe minte ca data viitoare să fie mai cu băgare de seamă când își alegea victima.

Privirea lui gânditoare și fixă o făcea pe Megan să se simtă foarte încurcată. Și-ar fi dorit să-i vadă ochii, dar de-acum nu-i ascundea doar masca, ci și penumbra de pe terasă.

– Nu vreți să dansați, până la urmă, Excelență?

Nu-i venise în minte altă replică.

– Aha, deci știi cine sunt, replică el, făcând trimitere la apelativul „Excelență".

Ea se mulțumi să ridice din umeri, deși, în sinea ei, se mustra amarnic pentru că i se adresase astfel fără să fi fost prezentați oficial unul celuilalt.

– Toată lumea știe.

– La Londra, nu și la țară, răspunse el, apoi suspină adânc. Din păcate. Îmi cam strică distracția.

– Cum așa?

– Când oamenii știu cine sunt, se poartă altfel decât ar face-o în mod normal. Se uită doar la titlu, nu și la cel care-l poartă.

Megan sesiză amărăciunea din acele cuvinte și nu se simți deloc în largul ei. Știa prea bine că se făcea vinovată exact de ceea ce spunea el – se uita doar la titlul lui... De fapt, nu era adevărat. Da, titlul fusese primul criteriu, dar tot ce văzuse la el ca bărbat o atrăgea. Nu l-ar fi vrut, indiferent de titlu, dacă nu l-ar fi plăcut.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Cred că nu-i ușor să trăiești așa.

El ridică din umeri.

– Asta e. Face parte din dezavantajele vieții de duce.

– Sper că avantajele compensează.

– O, da, există câteva, rânji el.

Oare de ce, spuse de el, cuvintele sunau extrem de provocatoare? Sau era felul în care zâmbea? Rânjetul acela nu era chiar în regulă.

– Unul dintre acele avantaje nu ar fi să scapi cu faptul că ești un pic încrezut, nu?

Ea întrebase ironic. El răspunse serios:

– Un pic? Eu te-am adus aici, fată dragă. Asta a fost cu siguranță ceva încrezut din partea mea.

– Da, a fost. Iar acum, că a venit vorba, îmi dau seama că nu v-ați cerut scuze.

– Un alt avantaj care vine odată cu titlul este că doar arareori îmi cer scuze. Cine-ar îndrăzni că-mi ceară socoteală?

Lui Megan nu-i plăcea ce-i auzeau urechile. Dacă Tiffany ar fi asistat la discuție, ar fi punctat că ducele nu făcuse încă dovada prea multor calități, iar ea ar fi fost nevoită să-i dea dreptate. Ce Dumnezeu se întâmplase cu bărbatul fermecător care cu câteva clipe în urmă îi mărturisise că simte impulsul incontrolabil de-a o săruta?

– Cred că eu v-aș cere socoteală cu ușurință, Excelență.

El se rezema de balustrada terasei, cu brațele încrucișate și, după toate probabilitățile, extrem de amuzat.

– Chiar așa? Chiar ai fi cea care să arunce cu piatra? Așa un caracter model ai?

Megan roși atât de violent că nici înserarea, nici masca nu o puteau ascunde.

– Bineînțeles... că nu. Nu pretind că aș fi perfectă. Pe de altă parte, nici nu port responsabilitatea unui titlu atât de important.

– Și dacă ai purta-o ai fi mai puțin răsfățată sau încăpățânată?

– Aș vrea să știu ce anume v-a făcut să credeți așa ceva despre mine, replică ea cu răceală.

– Intuiția.

Megan se simțea din nou copleșită de dezamăgire, o dezamăgire mai mare decât cea pe care o simțise când ajunsese la concluzia că ducele nu-și va face apariția în acea seară. Sentimentul era aproape sufocant, lucru care o enerva teribil. Nu știa ce și unde greșise, ce intervenise, dar știa că dacă nu se va retrage în acel moment va spune ceva care va distruge orice șansă la o viitoare întâlnire cu ducele. Asta dacă ea i-ar mai acorda o șansă de a-și îndrepta purtarea odioasă.

– Cred că am luat deja suficient aer. Poate chiar prea mult. Bună seara, Excelență.

– Stai așa, draga mea. Unde te grăbești?

Ea rămase pe loc, dar nu doar din pricina cuvintelor lui. O apucase de mână chiar când se întorsese să plece și o trăsese aproape între picioarele lui.

– Te-am supărat din nou?

Megan decise că doar un idiot ar pune o asemenea întrebare.

– Bineînțeles, și sunt tot mai supărată de la o clipă la alta. Lăsați-mă să...

– N-am vrut.

O rază de speranță. Poate nu era în apele lui în seara aceea. Poate o considerase mai sofisticată decât era, iar ea nu interpretase corect spusele lui și le luase drept insulte.

– Dar ce-ați vrut?

– Vreau să te mai văd.

Era exact ce-și dorise să audă înainte de acea întrerupere brutală. Dar nu mai era convinsă că voia să-l mai vadă vreodată.

– De ce? întrebă ea cu îndrăzneală.

– M-am cam plictisit de actuala mea ibovnică și mă gândeam să o înlocuiesc cu tine.

– Ibovnică?

El continuă de parcă n-ar fi sesizat tonul întrebării ei:

– Da, cred că ne-am potrivi bine, numai că nu pot fi sigur până nu te încerc. Nu vrei să căutăm un loc ferit în grădină și să...

Palma răsunătoare îi întrerupse propunerea, iar Megan se smuci din brațele lui. El nu mai încercă să o oprească. Numai că ea nu plecă. Nu voia doar să-l pălmuiască. Voia să strige la el, să-l demaște pentru că era exact cum îl descrisese Devlin, un bărbat fără onoare, un nemernic care seduce tinere nevinovate.

Era însă prea supărată ca să scoată un cuvânt. Se gândi să îi sfâșie masca, pentru că n-ar fi vrut să dea vreodată nas în nas cu acel crai și să nu-l recunoască din prima clipă. Îi era jenă că fusese dezamăgită de absența lui. Și, ceva mai devreme, de comportamentul lui.

– Iată-te, domnișoară Penworthy. Dacă nu mă înșel, acesta este dansul meu.

Ea tresări și se întoarse brusc, aproape rușinată că fusese surprinsă singură cu un nemernic ca Ambrose St. James. Era prietenul ducelui, lordul Frederick. Lui îi promisese dansul următor. Oare erau din același aluat? Tot ce se putea. Foarte probabil, de fapt, prin urmare amândoi trebuiau evitați cu orice preț.

– Aveți prieteni absolut detestabili, domnule, îi spuse ea marchizului, pe un ton ca de gheață. La acesta mă refer în mod special, continuă ea, arătând cu degetul în spatele ei.

– La cine? întrebă lordul Frederick.

Uimirea lui o făcu să se încrunte. Se întoarse și constată că lângă balustradă nu mai era nimeni. Odiosul duce de Wrothston dispăruse fără urmă și pe nesimțite. Păcat că n-o făcuse mai devreme. Eventual înainte să-l cunoască. De fapt, era mai bine că îl cunoscuse și că știa ce-i poate pielea. Din partea ei, Ambrose St. James și titlul lui puteau să putrezească în iad.

Capitolul 17

– Cum de nu-mi spui: „Ți-am zis eu"?

Nu mai aveau mult până acasă. Trăsura familiei Roberts mergea ușor, într-un ritm bun pentru un pui de somn. Mama lui Tiffany chiar ațipise pe bancheta opusă, așa că cele două prietene nu mai vorbeau de ceva vreme. Tiffany însăși era pe punctul să adoarmă când întrebarea lui Megan o învioră.

– Credeam că am încheiat subiectul.

Pentru Megan, subiectul era departe să se fi încheiat. Încă nu îi venea să creadă cât de naivă și nesăbuită fusese. Îi povestise prietenei ei întreaga întâlnire și toată discuția umilitoare cu Ambrose St. James.

– De ce nu-mi spui? repetă Megan. Merit cu prisosință.

– Ba deloc, răspunse Tiffany, cu loialitatea care o caracteriza. Și oricum nu ți-aș face așa ceva. Și să știi că, deși poate că nu ți-am lăsat impresia asta, chiar speram că totul va ieși cum îți doreai cu St. James, așa că sunt la fel de dezamăgită ca tine.

– Nu sunt dezamăgită, o asigură Megan. Cel puțin nu mai sunt. Sunt furioasă că nu am știut nimic despre... adică exact ce ai încercat de numeroase ori să îmi pui în vedere. Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă. Și sunt furioasă și pe el. Nu mă pot abține. Ai zice că un duce ar avea ceva mai multă integritate, nu?

– Bineînțeles. În cazul lui, probabil că titlul l-a stricat. Se mai întâmplă.

– Ar trebui dată o lege contra fenomenului, mormăi Megan.

Tiffany nu spuse nimic. Tăcu și așteptă, iar râsul anticipat veni.

– Nu-mi vine să cred că am spus așa ceva, chicoti Megan.

– Nici mie, deci suntem de acord.

Megan izbucni în râs.

– Taci, altfel o s-o trezesc pe mama ta.

Tiffany redeveni serioasă.

– Fără glumă acum, puterea și bogăția pot corupe oamenii, iar St. James le are pe ambele, din plin. Ce păcat! Poate că dacă ar fi fost un duce scăpătat ar fi avut mai mult simț al onoarei.

– Și ar fi fost disperat să ia de soție o moștenitoare, categorie în care nu mă încadrez.

– Gata, ce-a fost a fost, oftă Tiffany. Acum sper că vei lua lucrurile pas cu pas, în ordinea firească.

– Adică întâi să cunosc bărbatul și apoi...

– Adică întâi să te îndrăgostești. Așa se face-n vremurile noastre, în caz că nu știai.

– Știu, replică Megan. Dar asta nu-mi garantează titlul la care visez.

Cuvintele ei n-o mirară câtuși de puțin pe Tiffany. Știa că Megan putea fi extrem de încăpățânată și de îndărătnică uneori. De cele mai multe ori. Dacă nu chiar tot timpul.

– Deci încă vrei un titlu nobiliar?

Megan ridică din umeri, cu o expresie confuză pe chip.

– Nu știu. De fapt, mint. Încă îmi doresc s-o dau pe spate pe Lady O. și nu prea pot face asta fără să mă mărit cu cineva cu un titlu nobiliar important. Deci aș spune că în continuare prefer să mă mărit cu cineva care are așa ceva. Numai că nu o să mai fac din asta cel mai important scop.

– Mi se pare mie sau depui deja armele? Lupta nici n-a început bine.

– Pur și simplu, am să fiu realistă de acum încolo.

– Realistă? Bine, hai să fim realiste amândouă. Uiți să ai realizat deja ce ți-ai propus? Mă rog, pe jumătate?

– Ce tot spui? se încruntă Megan.

– Prima parte a planului era să-i trezești interesul ducelui de Wrothston. Ceea ce ai reușit cu vârf și îndesat. Nu e vina ta că individul s-a dovedit a fi un crai nerușinat care ți-a făcut propuneri scandaloase. I-ai trezit interesul, Meg.

– Asta cam așa e!

– În locul tău nu mi-aș face griji pentru titlul mult visat. O să ai de-ales din cel puțin douăzeci de pretendenți când vei fi la Londra. De data asta însă îi vei cunoaște mai întâi, apoi vei decide de care să te îndrăgostești și vei lăsa lucrurile să se întâmple de la sine. Asta,

sigur, dacă nu cumva te îndrăgostești mai întâi și alegerea e deja făcută. Există și posibilitatea asta, și ți-o recomand din toată inima.

– Sunt sigură, numai că nu există prea mulți bărbați ca Tyler al tău.

– Uiți un amănunt important: m-am îndrăgostit de Tyler la prima vedere, înainte să am ocazia să descopăr că e un bărbat minunat. Am avut noroc că are un caracter admirabil, dar îți mărturisesc că și dacă îi descopeream câteva defecte importante tot nu ar fi contat. Când alegi cu inima, îl iei cu bune și cu rele.

– Ce-mi spui nu sună prea încurajator, Tiff. Nu faci decât să-mi dovedești că e mai înțelept să aleg întâi bărbatul, apoi să las lucrurile în voia... inimii.

– Cum preferi. Important e să îl cunoști mai întâi, ca să decizi dacă merită sau dacă îți vei pierde timpul cu el. Și mai e important să fii deja îndrăgostită atunci când îi accepți cererea în căsătorie. Măcar atât o să faci, îmi promiți?

– Absolut. Dar cât crezi că va dura să mă îndrăgostesc?

Tiffany își dădu ochii peste cap.

– Pe mine mă întrebi? Ți-am zis că eu m-am îndrăgostit pe loc. De unde vrei să știu?

Capitolul 18

Megan era atât de nerăbdătoare să ajungă acasă că era ea însăși surprinsă. Și, odată ajunsă, fu de-a dreptul uluită de dorința de a se duce la grajd mai întâi, în loc să intre în casă și să-și salute tatăl. Îi era dor de cal, își spunea. Chiar îi fusese dor de ieșirile călare de dimineață. Dar asta tot nu explica impulsul copleșitor, mai ales că nu fusese plecată decât patru zile.

Mai lipsise de acasă și în trecut. Fusese la Kent pentru cadoul de la împlinirea vârstei de 12 ani – oare de ce nu aflase încă de pe atunci ce personaj odios era ducele? – și mai fusese la cumpărături în orașe cu mai multe opțiuni decât Teadale. Tatăl ei o însoțise de fiecare dată. Poate asta făcuse diferența, își spunea, deși conștiința îi șoptea cu totul altceva.

– De ce nu ești sinceră cu tine? Arzi de nerăbdare să-l vezi pe crescătorul de cai!

– Câtuși de puțin! E chiar ultima persoană pe care vreau s-o văd!

– Sigur că da...

– Uiți că îl cunoaște pe St. James. Probabil bănuia ce se va întâmpla la bal, în vreme ce eu îl informam cu aroganță că mă voi mărita cu el. Cum să mai dau ochii cu el?

– Cu farmecul tău obișnuit. Și cu aroganța ta!

– Foarte amuzant. Dar dacă mă întreabă cum a fost? De fapt, sigur o să mă întrebe.

– Poți să minți.

– Și ce-o să mai zic când o să fie clar că nu mă mărit cu St. James până la sfârșitul anului? Devlin va jubila, știi bine. De la Tiffany aș fi suportat să-mi spună „Ți-am zis eu!", dar din partea lui n-aș suporta. Mă tem că l-aș împușca de nervi.

– Tot va trebui să dai ochii cu el. Așa că recunoaște că de-abia aștepți.

– Crezi că de-abia aștept să fiu umilită? De când am devenit lacomă de pedepse?

– De când ai observat cât e de chipeș.

– *Foarte amuzant!*

Cum-necum, Megan reuși să meargă la culcare în acea primă seară fără să își viziteze... caii. Însă a doua zi dimineața, chiar când se crăpa de ziuă, era deja trează. Soarele abia apărea la orizont când ea se îndrepta spre grajd. Vibra toată de nerăbdare, deși refuza să o recunoască, așa că nu mică îi fu mirarea când găsi ușile grajdului nu doar închise, ci și încuiate! De când se încuia grajdul? Și de ce?

Megan rămase câteva minute în fața grajdului, agitată și nerăbdătoare, dezamăgită. Simțea o avalanșă de emoții nedorite. Se întreba cât zgomot ar face dacă ar începe să bată la ușă. Probabil zgomotul ar fi fost prea mare și caii s-ar fi speriat. Era gata să se întoarcă acasă și să revină la ora ei obișnuită pentru plimbarea călare, când decise să înconjoare grajdul, ca să facă un soi de inspecție. Văzu că una dintre ferestrele din spate avea perdele.

Bătu încet în geam, apoi ceva mai tare, dornică să primească răspuns. Deodată, perdelele a căror nuanță de roz o amuza foarte tare, se traseră în lături și fereastra se întredeschise.

Era încă destul de întuneric afară și nu putea vedea bine în interiorul camerei, spre norocul ei (sau, din contră!), dar tot nu avea cum să nu observe că Devlin Jefferys apăruse la fereastră, complet gol.

– Ce naiba cauți aici, răzgâiato, la ora asta nefirească? întrebă el somnoros și ușor iritat, înainte ca Megan să poată scoate o vorbă.

O nemulțumea apelativul pe care îl folosea atât de des, dar decise să nu-i ceară socoteală pentru asta. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul de afară, avea o imagine tot mai clară asupra lui. Își aminti de avertismentele lui și, ca să nu-l mai privească fix, încercă să-și îndrepte privirea spre altceva. Așa că se întoarse într-o parte spre cadrul încă gol al anexei care se construia în spatele grajdului și își dădu seama că ar fi putut intra fără să fie nevie să îl trezească. Descoperirea o făcu brusc să se simtă extrem de încurcată și să simtă nevoia să își ceară scuze.

– Îmi pare rău. Am găsit ușile încuiate, dar chiar acum am observat pe unde aș putea intra prin spatele grajdului. Culcă-te înapoi, domnule...

– Ce intrare din spate?

– Păi acolo unde a fost extins grajdul sigur s-a mai făcut o ușă și...

– De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi, Megan, înainte să faci presupuneri? O să vezi că se lucrează la extinderea grajdului și abia când va fi gata o să facem și ușa. Ce sens ar avea să zăvorâm intrarea din față dacă în spate lăsăm o ușă larg deschisă?

Ea simți nota de amuzament din tonul lui și îi sări iar mustarul.

– Deci grajdul e închis de-a binelea?

– Nu asta ți-am explicat adineauri?

– Cum îndrăznești să îmi încui grajdul și să nu-mi dai voie să intru? Tata ți-a cerut asta?

– N-am nevoie de permisiunea tatălui tău ca să iau măsuri pentru siguranța cailor, spuse el ușor condescendent. Întâmplător, asta e responsabilitatea mea.

– Siguranță față de ce? pufni ea. Jefferys, deschide ușile chiar acum.

– Du-te înapoi la culcare, Megan. O să găsești ușile deschise când o să te-ntorci. La o oră decentă.

– Nu vreau să aștept să se facă o oră decentă. Vreau să ies la plimbare chiar acum. Deschide afurisitele de uși!

– Insiști?

– Nu asta ți-am explicat adineauri? îi dădu ea replica.

– Bine. Tu ai vrut-o.

Dispăru de la fereastră, spre bucuria și ușoara ei îngrijorare. Megan își mușcă buza și se încruntă, întrebându-se ce-ar putea însemna acel „tu ai vrut-o". Doar nu va îndrăzni să... Dar, ca să se asigure, strigă de la fereastră:

– Devlin Jefferys, nu cumva să îndrăznești să apari la ușă dezbrăcat! Altfel o să țip de-o să dea năvală și tata, și toți servitorii!

După ce-și lansă avertismentul se îndreptă către intrarea din față, convinsă că a înăbușit în fașă orice tentativă provocatoare. Probabil că așa și fusese, pentru că el o lăsă să aștepte cam cinci minute înainte să deschidă ușile. Când îl văzu, la lumina lămpii, Megan realiză că luase doar pe jumătate în serios avertismentul ei, căci purta doar pantaloni și ghete. Se înroși și trecu în viteză pe lângă el. Nu se opri până la boxa lui Sir Ambrose. Spera că Devlin o va lăsa singură cu calul și se va duce înapoi la culcare, dar speranțele i se dovediră deșarte.

– Cineva ar trebui să te învețe câte ceva despre decență, bun-simț, amabilitate și așa mai departe.

Era mustrată de un crescător de cai. Individul era uimitor de-a dreptul.

– Ce legătură are bunul-simț? întrebă ea, fără să se întoarcă să îl privească, recunoscând indirect că poate depășise un pic limitele decenței și ale amabilității. Voiam să ies călare. Nu aveai nici un drept să mă împiedici.

– Încă te pot împiedica, mormăi el. Nu se cade să trezești omul din somn și să-i faci scandal pentru că își face treaba. Ar fi trebuit să știi că nu poți scăpa basma curată.

Megan căuta accesoriile pentru șaua lui Sir Ambrose, iar inima parcă i-o luase la goană.

– Ai face bine să te ții departe de mine, Devlin.

Amândoi realizară în acel moment că era pentru prima dată când îi spunea pe nume.

– Adică... domnule Jefferys, se corectă ea degrabă.

– Nu cred că mai e cazul să ne formalizăm, comentă el, cu același ton amuzat de mai devreme.

– Ba da, este, replică Megan, pregătindu-l pe Sir Ambrose.

– Chiar și după ce am stat gol-pușcă în fața ta? întrebă el după o clipă de tăcere.

– Nu m-am uitat! exclamă ea, întorcându-se furioasă spre el.

– Dar ai fi vrut!

Ea nu răspunse și se concentră din nou asupra pregătirilor pentru plimbare. El chicoti. Îl amuzau atât tăcerea ei, cât și roșeața care îi cuprinsese obrajii.

– Îmi pare rău că am fost nevoită să îți întrerup somnul. Acum poți să te întorci în pat.

Tonul ei înțepat îl irită un pic.

– Exact acolo ar trebui să fii și tu. În patul tău, vreau să spun. N-ai de ce să ieși să călărești așa devreme.

– Nu e treaba ta când ies, domnule Jefferys, punctă ea.

– Ba e, când mă trezești din somn pentru asta. Și dacă îi dai înainte cu aiureala asta, oftă el, atunci voi veni cu tine.

– Pentru ce? întrebă ea ridicând din sprâncene.

– Nu ți-a spus nimeni că prin partea locului umblă un tâlhar?

– Nu mi-am luat săculețul.

El rânji la auzul acelei mostre de pseudologică.

– Și chiar crezi că nu ar găsi ceva de preț asupra ta? Eu, unul, aș găsi.

Lui Megan nu-i plăcea tonul lui insinuant.

– Îmi dau seama că e foarte devreme, dar soarele va fi deja pe cer când o să pornesc la plimbare.

– Oarecum.

Decise să îl ignore.

– Mi-aș face griji dacă ar fi vorba despre plimbările mele de la miezul nopții, dar așa...

– De la miezul nopții? întrebă el mirat. Doamne, n-ai pic de minte să te pui așa în pericol? Îți riști viața, ca să nu mai pomenesc și de virtute.

Megan era hotărâtă să nu se piardă cu firea, așa că îi vorbi cu tot calmul din lume:

– Trăim într-o zonă foarte liniștită.

– Mie-mi spui!? replică el dezgustat.

– Sunt absolut în siguranță dacă am chef să călăresc noaptea. Sau, în fine, era, înainte să apară tâlharul de care spui. Dar de atunci nu am mai ieșit nopțile pentru că, deși tu ești de altă părere, nu sunt deloc proastă. Și de ce mă explic față de tine?! Nu ești paznicul meu, domnule Jefferys.

– Din fericire.

Ea mijì ochii. Îi era aproape imposibil să-și păstreze cumpătul în prezența acelui bărbat. Nici nu știa de ce se mai obosea să încerce.

– Nu e imposibil să fii chiar tu tâlharul, spuse ea sfidător. Până la urmă, și-a făcut apariția cam în perioada când ai venit.

– Chiar mă întrebam când o să vii cu acuzația asta.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? râse el. Te-aștepți să neg?

– Dacă ești nevinovat, atunci da, sigur că mă aștept să negi că tu ai fi tâlharul.

– Și dacă aș fi eu, tot aș nega, nu crezi? Deci ce sens are să răspund? Sau sperai că voi mărturisi?

Se înfurie văzându-l cum se distrează pe socoteala ei.

– Speram să pleci de-aici. Și, din moment ce n-ai făcut-o, o să plec eu, călare și fără tine. N-am nevoie de paznic.

– E ultimul tău cuvânt?

– Absolut.

– E, uite-l și pe al meu: am decis să nu-ți dau de ales, spuse el cu o expresie hotărâtă. O răzgâiată ca tine are nevoie de un paznic. Să nu pleci de-aici până nu mă întorc cu Caesar, Megan. Dacă pleci, te avertizez că n-o să-ți placă ce-o să se-ntâmple când te prind. Ai cuvântul meu.

Văzând cum privirea lui alunecă spre posteriorul ei, Megan înțelese destul de clar cu ce o amenința. Data trecută când lansase o amenințare asemănătoare reușise să o intimideze. Nu și de data asta. De data asta era hotărâtă și mult mai furioasă. Atât de furioasă că abia putea vorbi, așa că el plecă fără să apuce să-i afle părerea despre „promisiunea" pe care i-o făcuse.

Era convinsă că juca la cacealma. Era un servitor, nimic mai mult. Chiar dacă nu se comporta ca atare. Dar asta era, un servitor. Un angajat. Iar un angajat n-ar îndrăzni să ridice mâna asupra fiicei stăpânului. Dacă doar încerca să o lovească, putea cere să fie arestat. La acest gând, Megan prinse curaj, se grăbi să lege șaua lui Sir Ambrose și își duse calul lângă scărița de unde putea încăleca. Se urcă furioasă, strânse frâiele și ieși din grajd. Fu prudentă și merse doar până în partea laterală a ușilor, ca să nu fie văzută dinăuntru. Câteva minute mai târziu, când Devlin își făcu apariția călare pe Caesar, ieșind degrabă din grajd ca să pornească în viteză după ea, Megan izbucni în râs. Și Devlin, și Caesar fură luați prin surprindere, iar bărbatul mai că nu căzu din șa. Imaginea o încântă teribil. Satisfacția era chiar mai mare decât cea de a-i descoperi cacealmaua. Megan porni la galop zâmbind fericită, în ciuda faptului că Devlin călărea aproape de ea, înjurând. Sau poate tocmai de aceea.

Capitolul 19

Megan și-ar fi dorit nespus să-i dea lui Sir Ambrose frâu liber să galopeze nestingherit pe pajiște, dar bănuia că Devlin va reacționa și va transforma totul într-o întrecere. Și chiar nu-și dorea să-l expună pe iubitul ei Sir Ambrose comparației cu magnificul Caesar.

Așa că menținu un trap constant. Soarele începuse să se ridice deasupra liniei orizontului. Nu-i convenea că Devlin călărea lângă ea. Voia fie să rămână în urmă, fie să o ia înainte ca să-i dea clar de înțeles că nu-i aprecia compania. Știa prea bine că nu avea nici o șansă să scape de el, așa că nici măcar nu se obosea să încerce. În plus, era ea însăși într-o dispoziție destul de bună, după păcăleala pe care i-o trăsese. Îi tot venea să râdă când își amintea cum se cabrase Caesar, mai-mai să-l arunce pe Devlin din șa. Păcat că nu-l aruncase. Individului nu i-ar fi stricat nițică umilință.

Cât despre cacealmaua pe care o încercase Devlin, o lăsa pentru data viitoare – dacă avea să existe o dată viitoare. N-ar fi trebuit să existe. Se săturase de încercările lui de a o intimida și o și dovedise, subtil, cu micul renghi pe care i-l jucase. Oftă. Pe cine încerca să ducă de nas? Individul era prea plin de el ca să remarce mesajele subtile.

– Coace și un plan, Megan, altfel nu s-ar ține scai de tine acum, că soarele e sus pe cer.

– Mi-am dat seama și singură, mulțumesc mult.

– Dar știi foarte bine și ce are de gând să aducă în discuție. Scapă de el înainte să apuce s-o facă.

– Și cam cum să fac asta?

Nici un răspuns. Megan continuă plimbare până în zona unde se întâlnea de obicei cu Tiffany, sperând absurd că prietena ei va fi acolo și că va putea astfel să-l expedieze pe Devlin. Știa însă foarte bine că Tiffany nu își făcea apariția atât de devreme . Probabil nici nu se dăduse jos din pat.

Când bănuielile i se confirmară, Megan îl îndemnă pe Sir Ambrose să pornească în galop. Spera că până va ajunge la grajd, Tommy avea să sosească, așa că îi va putea da calul, grăbindu-se apoi spre casă.

Însă iată că el avea totuși ceva de spus despre schimbarea de ritm. Îl auzi strigând ceva în spatele ei, dar nu înțelese. Probabil îi cerea să se oprească, așa că zori și mai tare calul. Drept urmare, Devlin porni după ea într-u ritm nebunesc. Megan știa că nu se poate pune problema unei întreceri între Sir Ambrose și Caesar. O ajunse din urmă în câteva momente și, spre marea ei surprindere, Megan se trezi luată din șa și așezată în poala lui.

– Tu nu auzi când te strig? răcni el în timp ce-l readucea pe Caesar la pas.

Megan nu răspunse. Încă se resimțea după felul abrupt în care fusese smulsă de pe cal. Mai mult, era uimită că Devlin recursese la o modalitate atât de periculoasă de a-i atrage atenția. Dumnezeule, dacă o scăpa?

– Nătărăule, dacă mă scăpai? spuse cu voce tare.

– N-ai să vezi, răzgâiato. Acum răspunde-mi!

Ea îl privi cu atenție ca să-și dea seama cât era de supărat, apoi decise să mintă.

– Nu.

– Nu, adică nu răspunzi sau nu...

– Nu, nu te-am auzit.

– Minți.

– Dovedește-o! ceru ea, total neinspirată.

– Pe toți sfinții! explodă el. Zău dacă nu ești cea mai încăpățânată, răzgâiată, nesăbuită...

Ea îl întrerupse, nemulțumită:

– Dacă tot ne spălăm rufele murdare, hai să ne uităm un pic și la ale tale. Ești arogant, nesuferit, din topor, jignești, insulți, ești lipsit de rușine... Ia vezi, e începe să iasă jegul?

Devlin o privi uimit preț de câteva secunde, apoi începu să râdă în hohote, lucru care nu-i făcu deloc plăcere lui Megan.

– Nu încercam să te amuz. Și lasă-mă jos în clipa asta! ceru ea.

– Prea târziu. Calul tău își vede deja de drum fără tine. Sau vrei s-o iei pe jos?

– Vreau orice m-ar ține la distanță de tine.

– Nu mai țin minte dacă am spus și că ești căpoasă, făcu el pe miratul.

– Ai spus că sunt încăpățânată, deci tot pe-acolo. Dar eu am uitat să spun că ești insuportabil. Lasă-mă jos, Jefferys!

– Nu prea cred.

– Ce?!

– Las-o baltă, Megan. Mai avem aproape doi kilometri până acasă. Și uiți că îți place să îl călărești pe Caesar.

– În clipa asta chiar nu-mi place. Dacă nu faci ce-ți spun, chiar în secunda asta, o să... să...

El îi dădu ocazia de a-și încheia amenințarea, dar în van.

– Ce-o să faci? O să țipi? Mă tem că n-o să impresionezi pe nimeni, spuse el, clătinând comic din cap. De fapt, mint. O să mă impresionezi pe mine suficient cât să mă enervez. Și o să mă enervez atât de tare că voi fi nevoit să te sărut ca să-ți închid gura. Sau să te...

Nici el nu-și duse la capăt propoziția, lăsând-o pe ea să își imagineze posibila urmare. Iar imaginația lui Megan lucra foarte eficient. Doar că nu acel „sau" o marcase, ci partea cu sărutul.

– Lașo!

– Ei, și?

– Ți-a plăcut când te-a sărutat.

– Prima dată nu, deloc.

– Doar al doilea a contat, sau ai uitat cât de plăcut a fost?

– Știi bine că ești pe lângă subiect. Omul e doar un crescător de cai!

– Un crescător de cai al naibii de chipeș care, dacă i-ai permite, ar avea ce să te-nvețe. Măcar în ce privește sărutul ar trebui să profiți de experiența lui. Nu pot să cred că ratezi ocazia. Nu trebuie decât să țipi un pic și...

– Să nu uităm că ar prefera să abuzeze de mine în alte feluri, așa că mai bine nu l-aș tenta defel. Of, unde e Tiffany când chiar am nevoie de ea? Tu nu mă ajuți deloc!

Înfuriată la culme de discuția tot mai neplăcută cu sine, Megan se răzbună pe Devlin.

– Ce mai aștepți, Jefferys? Du-mă acasă odată. Sau ai de gând să ne petrecem toată dimineața stând aici și insultându-ne reciproc?

Își dădu seama că se purta ca o scorpie și se simți teribil de jenată. Uitase însă că Devlin nu-i permisese niciodată asemenea izbucniri fără să o pedepsească pe măsură. Ceea ce și făcu.

– Cineva ar trebui să te sărute să-ți meargă fulgii, răzgâiată afurisită. Ducele tău ce-a păzit aseară?

Tonul lui o scotea din sărite, dar subiectul îi atinsese punctul sensibil. Aproape că ar fi spus ceva în apărarea lui St. James, căci asta devenise reacția ei obișnuită. Se opri însă la timp. Nu mai avea de gând să-i ia vreodată partea acelui ticălos. Se așteptase ca Devlin să-l pomenească pe duce, dar o mira faptul că o făcea abia atunci. Poate va reuși să expedieze subiectul răspunzând, pur și simplu, că nu a sărutat-o. Făcu o încercare, deși mai bine s-ar fi gândit de două ori.

– Și cu el te-ai comportat ca o alintată nesuferită, așa cum te porți cu mine?

Așa o vedea el? În primul rând, fusese chiar amabilă cu Ambrose St. James. Oare St. James nu voise decât să o provoace, așa cum făcea Devlin? Și ce dacă? Fie că o provocase sau se comportase cu ea absolut normal, o insultase grav și pusese capăt instantaneu visurilor ei de a deveni ducesă.

– Nu e treaba ta ce s-a întâmplat, îi spuse lui Devlin.

– Serios? După ce mi l-ai tot fluturat în față? Zi drept, nici măcar nu l-ai întâlnit, așa-i?

– Ba l-am întâlnit.

– Atunci nu a fost interesat? Nici nu e de mirare, când ai o podoabă capilară atât de urâtă.

– Părul meu e absolut în regulă, Devlin Jefferys!

– Ba deloc. E roșu.

– Asta nu ți-a redus din interes, replică ea.

– Uiți că eu sunt doar un crescător de cai, deci reacția mea nu se pune. Dar chiar credeai că un duce, o persoană aflată mereu în atenția publică, s-ar căsători cu femeia cu cel mai nepotrivit păr? Ar deveni ținta glumelor prietenilor, răzgâiato.

Ea tăcu. Tăcu de tot. Rămase dreaptă în șa, lăsându-se purtată de Caesar, care mergea liniștit la pas. După cinci minute de tăcere, Devlin întrebă cu un ton ezitant:

– Ți-am rănit sentimentele?

– De parcă ar conta vreun pic pentru tine.

– Ba s-ar putea să conteze.

Ea pufni, așa că el simți nevoia să continue:

– Nu vreau să te fac să plângi, Megan.

– Nu, zău!

– Aiureli! Erai furioasă și pornită, dar ceva s-a schimbat. Ce s-a întâmplat? Doar nu ești așa sensibilă la glume despre părul tău! A comentat ducele ceva legat de păr? De-asta ești așa de...

– Nu sunt în nici un fel, iar el n-a spus nimic de păr. Doar tu ești suficient de mojic să comentezi.

– Ești irascibilă și nedreaptă. Manierele mele sunt fără cusur.

– Manierele tale sunt fără pereche de proaste.

– Îmi țin mâinile acasă, nu-i așa? răspunse el pe un ton absolut rezonabil.

– Vrei să spui că dacă nu ți-ai ține mâinile acasă ai fi lipsit de maniere?

– Exact.

– Dă-mi voie să-ți reamintesc toate momentele când n-au fost atât de impecabile. Bun, hai să revenim la ducele tău.

– Ba nu, o avertiză el.

– Doamne, Dumnezeule, n-o să-mi dai pace până nu afli totul, așa-i? Prea bine, Devlin. Ambrose St. James s-a dovedit exact cum mi l-ai descris și sper să nu-l mai văd cât oi trăi. Ești mulțumit?

– Cum adică să nu-l mai vezi cât oi trăi? se miră el. Doar pentru că a fost un pic deplasat? Ce importanță are pentru tine, din moment ce nu pe el îl vrei, ci titlul lui? Și grajdul, să nu uit. Ești îndrăgostită de grajdul lui.

Megan se întoarse și-l privi nedumerită. Vorbise cu o ciudă care aproape o egala pe a ei, iar asta chiar nu avea nici o noimă.

– Mi-ar fi plăcut titlul lui, spuse ea fără urmă de interes în glas. Dar nu era nici pe departe atât de important pe cât îl faci să pară. Vreau să fiu îndrăgostită de bărbatul cu care o să mă mărit, sau măcar să îmi fie drag, și să știu că în timp voi ajunge să îl și iubesc.

– M-ai făcut să cred altceva, spuse el acuzator.

Ea ridică din umeri.

– De obicei sunt provocată când ajung să te fac să crezi una sau alta. În orice caz, St. James nu e bărbatul potrivit. N-am cunoscut pe nimeni care să mă insulte în felul în care a făcut-o el. Sigur, în afară de tine.

Simți că remarca ei îi va aduce pe buze un rânjet larg, așa că îi întoarse spatele ca să nu fie nevoită să îl vadă. Afurisitul trebuia ignorat cât mai mult și mai des. Nu avea deloc chef să-l audă spunându-i „Ți-am zis eu!"

– Așadar, nu crezi că-l vei putea iubi vreodată? întrebă el cu o îndrăzneală incredibilă.

De ce n-o lăsa baltă?

– Niciodată, mormăi ea.

– Și pe cine-ai pus ochii acum?

– Pe nimeni.

– La naiba, chiar ești supărată, așa e? întrebă el după câteva momente de tăcere.

– Și ce te-a făcut să ajungi la o asemenea concluzie? întrebă ea și se întoarse din nou, cu ochii mari.

– Îți făcuseși speranțe. Te vedeai măritată cu St. James până la sfârșitul anului. Sigur nu te bucuri că n-ai obținut ce-ți doreai.

– Pentru că sunt o răzgâiată afurisită?

– Întocmai.

– Ia mai du-te la naiba, Devlin, și lasă-mă pe mine cu ale mele.

– De ce, mă rog, nu vrei să recunoști că ești dezamăgită?

– Tare mult ai vrea să-ți dau satisfacția asta.

– Nu aș avea nici o satisfacție.

– Ba bine că nu. Asta ai urmărit de la bun început, de când ai adus vorba de duce. Și nu, nu am fost dezamăgită. Sau poate am fost, dar eram prea furioasă și indignată ca să observ.

– Mă bucur să aud asta.

– De ce? întrebă ea cu prudență.

– Nu suport femeile care pică-n melancolie. El ridică din umeri. Încep să plângă din senin. Și zi, de ce nu te-ai distrat la bal?

– Ba m-am distrat de minute, tocmai asta e. Dacă n-ar fi fost episodul cu St. James. A, și am primit două cereri în căsătorie.

– Deci cu astea două la câte cereri ai ajuns? Că le-am pierdut numărul.

– Ar fi câteva, dar nu le-am numărat, așa că nu știu să-ți spun precis. Dar s-ar zice că bărbații mă consideră destul de atrăgătoare, nu-i așa?

– Corpușorul tău li se pare atrăgător, răzgâiato, nu părul.

– Iar o să mă jignești?

– De ce nu? Că prea te lauzi singură.

– Deci acum sunt și lăudăroasă? N-am făcut decât să-ți pun o întrebare.

– Mă întreb de ce tatăl tău n-a luat măsuri să-ți închidă gura asta mare.

– Pentru că nu e ipocrit ca tine. Și dacă-mi mai adresezi o vorbă cred că o să țip.

Probabil o crezu pe cuvânt, căci nu mai spuse nimic și-l mână mai repede pe Caesar. Ajunseră la grajd după câteva minute. Sir Ambrose era deja acolo, cum presupusese Megan. Calul știa fiecare centimetru al zonei, în special drumul către casă. Megan nu aștepta ca Devlin să o ajute să descalece și sări din șa. Timmy se ocupase de Sir Ambrose, ceea ce-i oferea ei timp și spațiu să-și lingă rănile. Voia să ajungă în camera ei cât mai repede. Schimbul de insulte cu Devlin o epuiza. El sărea de fiecare dată la jugulară, iar ea simțea că nu mai are suficient sânge pentru încă o confruntare. Nu rezistă însă tentației unei înțepături finale.

– Data viitoare când îți vine ideea să mă aperi de hoți, abține-te. Prefer să mă întâlnesc cu un tâlhar la drumul mare decât să îți îndur jignirile.

– Și eu care credeam că mă adori, comentă el sarcastic.

– Cum aș adora o năpârcă, replică ea și se îndreptă spre ușă.

Curiozitatea fu mai puternică și, dornică să afle ce iscase întreaga tărășenie, se opri și se întoarse spre el.

– De ce naiba m-ai dat jos de pe cal și m-ai adus aici călare pe Caesar?

Devlin ridică din umeri și-l duse pe Caesar la boxă.

– Ai pornit ca o furtună, și am crezut că Sir Ambrose s-a speriat de ceva.

– Așadar, încercai să mă salvezi?

– Cam așa ceva.

Părea atât de încurcat de mărturisirea făcută că ea începu să râdă.

– Daaa! O să te cred când o să cred că afară plouă.

Chiar în acel moment, un tunet găsi de cuviință să tulbure liniștea, anunțând furtuna dinspre est. Așa că Megan nu apucă să râdă prea mult. Devlin, în schimb, râse mai bine, iar hohotele lui o însoțiră în timp ce se grăbea spre ieșire.

Capitolul 20

Devlin își petrecu restul zilei lucrând mult și prost la partea lui din extensia grajdului, spre nemulțumirea plină de dezgust a maestrului tâmplar și amuzamentul nedisimulat al lui Mortimer. Nu se putuse concentra asupra corespondenței pe care i-o trimisese domnul Pike, așa că nu găsise altceva de făcut decât să se implice în lucrarea pe care chiar el o propusese. Fusese o propunere menită să-l ajute să-și omoare timpul, așa că nu avea importanță dacă își bătea joc de partea lui de proiect, câtă vreme, la final, totul ieșea cum trebuia.

Nu-și putea abate gândurile de la ce îl deranja. La fel cum constatase când se ocupase cu un eșec răsunător de fân, activitățile monotone îi făceau gândurile să zburde care încotro. Iar în acele momente toate zburau înspre Megan. Se simțea cam vinovat față de ea. Sau poate puțin mai mult. Chiar foarte vinovat. Poate nu era atât de lacomă și fără inimă cum o crezuse. Poate s-ar cuveni să își ceară scuze pentru farsa de la bal. Poate ar trebui să îi spună cine e cu adevărat. Dar ce-ar rezolva? Doar ar face-o să îl urască și mai mult. Nu avea de ce să-i spună. În scurtă vreme va pleca, iar ea va fi la Londra, pentru sezon. La naiba, oare ce anume îl irita atât de mult când se gândea la sezonul ei? Și, la o adică, ce avea fata asta de-l provoca într-atât? Nu cumva chiar el întreținea animozitatea dintre ei, tocmai ca să se protejeze, ca să nu cadă sub vraja ei și a frumuseții ei neobișnuite?

Ce absurditate! Era ducele de Wrothston. Voia să creadă că avea ceva mai mult autocontrol. Bun, o dorea. Și? Defectele ei îl iritau într-atât că știa clar că n-ar vrea să petreacă lângă ea nici o clipă în plus după ce ar face dragoste. Era conștient că, odată ce pasiunea se va consuma, fata îl va enerva la culme, așa cum făcea deja. Cu toate astea, atracția era atât de puternică și imposibil de negat că în seara balului făcuse tot ce-i stătuse în puteri să devină imun la zâmbetul ei tulburător. Dumnezeule, cât de frumoasă fusese în acea seară,

cu rochia ei verde și dominoul asortat, care îi dădea un aer de mister absolut devastator. Nu-i fusese ușor să rămână concentrat, să nu uite de ce era acolo. În multe momente nu-și dorise decât să o ia în brațe și să o sărute. Afurisit fie Freddy, care apăruse în cel mai nepotrivit moment. Din cauza lui nu obținuse măcar un sărut înainte ca Megan să ia foc și să îl pălmuiască. Ce ghinion ca tocmai Freddy să-i fie partener la următorul dans. Oare dansaseră după plecarea lui grăbită sau fusese prea nervoasă ca să mai accepte invitația? Freddy se pricepea de minune să vrăjească o tânără. În unele cazuri, renunțase la orice scrupule și sedusese câte o domnișoară, dacă tânăra se dovedise extrem de frumoasă. Ce ipocrit, să facă acum pe vexatul pentru că surioara lui cea mincinoasă pretindea că poartă copilul lui Devlin.

Își amintea cu precizie fiecare amănunt din ziua aceea blestemată. Se oprise, ca de obicei, la casa din Londra a lui Freddy ca să-l ia și să meargă să ia cina la club. Tot ca de obicei, Freddy nu era încă gata, așa că se dusese să-l aștepte în birou. Atunci intrase Sabrina Richardson. Avea 18 ani și intenția clară de a-și folosi din plan farmecele asupra lui. Cel puțin asta crezuse când fata începuse să flirteze aproape scandalos cu el. Pe moment, situația îl amuzase. Freddy îi era cel mai bun prieten de mai bine de zece ani, așa că o știa pe Sabrina de când era o copiliță cu codițe. Avea o grămadă de prietene și făcea, alături de ele, fel și fel de farse, multe îndreptate chiar asupra lui. Iar el o suporta cu greu. Între timp, se transformase într-o tânără frumoasă, iar el avusese încredere că se schimbase și că nu mai era cazul să o evite, ca în perioada când era doar o copilă. Nici n-o mai văzuse timp de câțiva ani, în perioada când fata fusese la școală.

Se schimbase mult, de la felul în care arăta până la modul în care se purta. Nu mai era zgomotoasă și deranjantă, ci serioasă. Nu mai scotea limba la el, cu flirta. Chicotea însă la fel. Era greu de crezut că o apucătură atât de enervantă avea vreo șansă să se schimbe.

Numai că în ziua aceea chicotise o singură dacă și reușise cumva să o facă fără să-l enerveze. În plus, îl intrigase faptul că flirta cu el. Se întreba de unde până unde. Și ce urmărea.

Când avea 14 ani, Sabrina îi spusese că se va mărita cu el. Pufnise pe jumătate amuzat, pe jumătate sâcâit. N-o luase deloc în serios și chiar îi răspunsese că până atunci el va fi deja însurat cu alta.

Și chiar ar fi fost, dacă nu și-ar fi surprins logodnica făcând dragoste cu vizitiul chiar în trăsura ei. Dar asta era deja altă poveste. Nu-și imaginase că Sabrina mai ținea minte acea declarație copilărească. Dar în acea zi, la Freddy în birou, se tot apropiase de el și, la un moment dat, îl cuprinsese cu brațele după gât și îl sărutase. Fusese un atac în toată regula. Mai târziu, retrăind acele clipe, își dăduse seama că Sabrina plănuise totul și că așteptase până îl auzise pe Freddy sosind, tocmai ca fratele ei să vadă scena sărutului. Când Freddy apăruse, fata păruse jenată, cam cinci secunde, de faptul că fusese „prinsă". Apoi își reluase rolul și izbucnise în lacrimi.

Freddy, care era la fel de sensibil ca Devlin la femeile care plângeau, încercase să o liniștească și să-i spună că făcea din țânțar armăsar. Fusese doar un scurt sărut, ce mare lucru. Iar singurul motiv pentru care el, unul, era un pic șocat era persoana cu care se sărutase. În acel moment, ea anunțase motivul pentru care plângea, strigând:

– Nu vrea să se însoare cu mine!

Freddy reacționase, ce-i drept, la fel ca Devlin însuși.

– Și de ce s-ar însura cu tine? Domnițele ca tine nu-s tocmai pe gustul lui.

– S-o crezi tu! replicase ea. Am fost foarte pe gustul lui când m-a lăsat însărcinată, dar acum, când trebuie să se însoare cu mine, nu mai sunt? Asta-mi spui?

– Însărcinată?! făcu Freddy, incapabil să mai articuleze vreun alt cuvânt.

În schimb, Devlin fusese mult mai vocal.

– Pe naiba! Nici vorbă! Astea-s noile tale farse, Sabrina? Nu de alta, dar sunt de un gust absolut îndoielnic.

– Cum poți să spui că e o farsă? răspunsese ea privindu-l drept în ochi. Știi bine că nu e. M-ai sedus. M-ai făcut să cred că o să mă iei de nevastă. Iar acum refuzi. Freddy, fă ceva!

Freddy se conformase. Se apropiase și-i trăsese un pumn în plină figură, trimițându-l la podea.

– Cum ai putut face așa ceva? Și tocmai cu sora mea! urlase la el, în timp ce Devlin se străduia să se ridice.

– Nici nu m-am atins de ea!

– Păi tocmai o sărutai când am intrat aici.

– Ea mă săruta pe mine, prostule, și acum e clar că o făcea tocmai ca să vezi tu. Nici măcar nu o plac!

– Ai plăcut-o îndeajuns cât s-o seduci. Acum, asta e, trebuie să o iei de nevastă.

– Niciodată!

– Ba ai s-o iei, altfel te provoc la duel! Ar trebui să te provoc oricum, din principiu, în numele onoarei familiei.

– O, Dumnezeule mare, oftase Devlin, disperat. Fata asta minte. Și chiar dacă ar fi însărcinată, lucru de care mă îndoiesc, copilul nu e al meu.

– E ultimul tău cuvânt?

Moment în care Devlin devenise suficient de furios să spună:

– Da, pentru Dumnezeu!

– Atunci nu-mi dai de ales. Trebuie să te ucid.

Devlin ar fi vrut să râdă, dar își dăduse seama că Freddy era prea nervos ca să remarce ironia situației, anume că era un țintaș jalnic, în vreme ce Devlin avea ochiul și mâna extrem de sigure și precise. Ieșise din încăpere convins că Freddy se va calma, va sesiza că acuzațiile Sabrinei erau absurde și va veni să își ceară scuze.

Lucrurile n-au stat însă chiar așa. Freddy nu doar că nu se calmase, ci chiar se înverșunase și mai tare, asta datorită muncii de convingere a Sabrinei, iar a doua zi îi lansase provocarea la duel.

Devlin, care nu avea de gând să se confrunte cu prietenul cel mai bun, pretextase că nu e acasă. Apoi plecase la Sherring Cross ca să-i mai dea lui Freddy ceva timp să revină la sentimente mai bune. Dar provocarea la duel veni și acolo și, pentru că nu dorise să se arate la față și să o accepte, cei care o aduseseră reușiseră să fie primiți de bunica lui. După plecarea lor, Devlin se văzuse nevoit să îi explice bătrânei întreaga tărășenie ridicolă.

Bătrâna ducesă de Wrothston nu apreciase povestea drept ridicolă.

– Ei, bine, nu-ți dau voie să-l împușți pe bietul băiat, pentru că mi-e tare simpatic, spusese ea, în stilul caracteristic.

– Știu, Duchy. Pe de altă parte, ce să fac? Să-l las să bată toba peste tot că sunt un laș și că refuz să-i acord satisfacție? Pentru că asta se va întâmpla când trimișii lui vor afla că, de fapt, chiar sunt aici.

– Atunci ia-ți tălpășița. Ții minte că îți spuneam, după scandalul cu Marianne, să pleci puțin, să iei o pauză? Ai insistat atunci că ești bine, că nu suferi și că vrei să-ți continui munca, chiar dacă ai suferit o dezamăgire cruntă.

– Susțin în continuare că...

– Asta e pe lângă subiect, băiete drag, îl întrerupse ea cu un gest al mâinii. Întâmplător, chiar știu că spune în stânga și-n dreapta că ea e partea vătămată.

– Probabil nu înțelege de ce un detaliu nesemnificativ precum infidelitatea m-a făcut să anulez nunta.

– Nu-mi pasă dacă și ce înțelege ea, fapt e că n-a fost deloc discretă. Și nici tu nu te-ai obosit să îndrepți lucrurile și să spui lumii adevărul.

– Și să-i distrug reputația?

– Tu? Ea singură e responsabilă pentru reputația ei. Ideea e că probabil va înceta să te vorbească de rău dacă nu vei fi prin zonă. Iar acum că dragul nostru Freddy e pornit să-ți tragă câteva gloanțe-n piept, nu mai ai nici o scuză să nu îmi urmezi sfatul. Camera Lorzilor va funcționa și fără tine o vreme. Tu, pe de altă parte, nu poți funcționa cu trupul ciuruit. Așa că, băiete drag, o să dispari o vreme. Insist.

– Duchy, refuz să plec din țară, nu se pune problema. N-am de gând să îndur iar răul de mare care, crede-mă, e probabil la fel de rău ca moartea însăși, doar ca să nu mor de mâna lu Freddy. Mai bine îl împușc eu primul și...

– Ba n-ai s-o faci. Și nici nu îți propun să pleci din țară. Ai nevoie doar de un loc unde nu te știe nimeni. Te vei duce sub un nume fals și cu o ocupație falsă. Nimeni n-o să-ți remarce prezența. Dă-mi o oră ca să fac un plan.

În acea seară, la cină, Duchy îi dezvăluise destinația unde era convinsă că nu-l va ști nici vântul, nici pământul. Devlin se tăvălise de râs.

– Parcă ziceai să dispar o vreme, nu să mă-nmormântez de viu!

– Viața la țară n-o să-ți strice o vreme, răspunsese ea. Ba chiar o să-ți facă bine, pentru că ai nevoie de un pic de odihnă.

– E părerea ta.

– Da, și vom proceda în funcție de ea. O să fii în regulă câteva luni. Timp în care să sperăm că Marianne n-o să-ți mai poarte pică și că Freddy ori o să-și mărite sora, ori o să vadă că totul a fost o minciună și că fata nici măcar nu e gravidă.

– Bine, Duchy, dar chiar să fac pe grăjdarul?

– Când a fost ultima oară când te-ai purtat cu un grăjdar altfel decât cu omul invizibil? Sunt niște angajați extrem de importanți, dar toată lumea se poartă de parcă nu ar exista.

Devlin fusese de acord cu toate elementele planului, mai puțin cu ocupația pe care trebuia să o mimeze. Să strângă balega era prea mult pentru demnitatea lui, pentru stomacul lui și chiar pentru prietenia pe care i-o purta lui Freddy. Căzuse la pace cu bătrâna ducesă spunând că va accepta să lucreze cu caii, dar dintr-o postură superioară celei de grăjdar. Nu-și imaginase că sejurul lui la țară îi va trezi atâtea frustrări și nemulțumiri. Dar nu-și imaginase nici că ar exista pe lume o fată ca Megan.

Capitolul 21

Din cauza lui Devlin, Megan fu teribil de prost dispusă tot restul zilei. Plimbarea de dimineață pe care o așteptase cu atâta nerăbdare nu îi făcuse nici o plăcere. Confruntarea lor verbală se încheiase fără ca ea să-i fi dat replici la înălțimea provocărilor lui. Și nici măcar sărutată nu fusese. Nu mai încăpea îndoială că runda din acea zi trecea lejer în contul lui Devlin.

– Și de ce, mă rog, voiai să te sărute?

– De ce crezi?

– De ce-ai făcut atâta caz?

– Dacă o va face, nu vreau să fie pentru că l-am provocat eu.

– Prima oară de ce crezi că te-a sărutat?

– A fost altceva. Pe atunci nu știam că îl provoc. Dar dacă azi-dimineață aș fi început să țip ca apucata după avertismentul lui era ca și cum aș fi cerut-o, nu? Și chiar nu am de gând să afle că îmi doresc să mă sărute.

– Nu văd de ce nu. Ar fi cea mai simplă cale de-a obține ce vrei.

– În timp ce el își petrece timpul gândindu-se la noi modalități de a mă insulta? Nici nu vreau să mă gândesc ce-ar face dacă ar ști că aș vrea să mă sărute.

– Ai vrea? Ai zis clar că vrei.

– Ei, bine, nu mai sunt chiar așa sigură.

Ca de fiecare dată, dialogul lui Megan cu conștiința sa era mai curând enervant decât fructuos. De când Devlin și aluziile lui cu tentă sexuală îi treziseră curiozitatea, bunul ei simț cam începuse s-o părăsească. De-acum, vocea ei interioară care, teoretic, ar fi trebuit s-o echilibreze, numai asta nu făcea. Și, de cele mai multe ori, ea și latura ei curioasă se bucurau că aveau ocazia să-și facă de cap. Megan își dorea să retrăiască acele senzații plăcute de care avusese parte în timpul sărutului cu Devlin. Și chiar mai mult de-atât, deși noțiunea era cumva învăluită în ceață.

Bunu-simț nu pierduse teren chiar de tot, așa că Megan rămânea conștientă de faptul că genul de sărut la care visa ea ducea către altceva. Către dragoste trupească și distrugerea bunului nume al unei fete. O exaspera faptul că știa cum încep și cum se încheie astfel de lucruri, fără să aibă cea mai mică idee despre ce se petrece între cele două momente. Și, dacă era sinceră, trebuia să recunoască faptul că nici despre cum se încheie nu știa mare lucru. Știa însă că trebuia să stabilească unele limite dacă avea într-adevăr de gând să învețe câte ceva de la Devlin. Știa că trebuia să spună stop înainte să o învețe mai mult decât era cazul.

– Asta se numește cumva, și nu prea frumos.

– Nu vreau să știu.

– Ba vrei, dar ți-e rușine să recunoști.

– Nu te-apuca să schimbi placa tocmai acum.

– N-o schimb, doar zic că nu ții cont și de ce simte el. Ar trebui să dai dovadă de deschidere față de toate oportunitățile pe care ți le oferă. Și tu ce faci? Te gândești doar în ce punct să spui stop.

– Da, pentru că am de gând să devin așa aventuroasă abia după ce mă mărit. Și cu asta, basta.

În acea seară, când se duse din nou la grajduri, Megan era în aceeași stare de spirit. O parte din ea se întreba dacă e nimerit să-l lase pe Devlin s-o învețe mai multe despre cum să sărute (și despre alte lucruri), în timp ce cealaltă parte aștepta cu prea mare nerăbdare acele momente. Prima parte cam trăsese mâța de coadă și așteptase până când se făcuse suficient de târziu ca Megan să fie aproape sigură că Devlin încuiase grajdul și se culcase, punând, astfel, punct, cel puțin pentru acea zi, planurilor ei. În schimb, cealaltă parte se grăbea nevoie-mare, sperând că nu era prea târziu pentru propriile-i planuri. Nici una dintre părți nu se așteptase însă ca în clipa în care Megan ajungea la grajd să-l vadă pe Devlin ieșind călare pe Caesar.

„Ce, Doamne iartă-mă?!" își spuse ea privindu-l. N-o observase. Părea extrem de concentrat și preocupat. După lupta pe care o dusese în sinea ei, Megan era de-a dreptul dezamăgită să-l vadă dispărând în noapte. Unde se ducea la o oră așa târzie?

În minte îi veniră brusc o sumedenie de răspunsuri. Poate avea o întâlnire cu altă femeie. Poate că, în sfârșit, Megan reușise să-l sâcâie

suficient încât să îl facă să caute o altă slujbă. Poate că el era tâlharul apărut recent în zonă și pornise în căutare de noi victime.

Megan se opri asupra celei de-a treia variante pentru că primele două nu-i conveneau absolut deloc. Cumva, teoria cu tâlharul nu era chiar absurdă. Până să apară el, în zonă nu mișunau hoții. Iar ora era perfectă pentru astfel de scopuri ilicite. Unde mai pui că era prima dată când nu-l vedea îmbrăcat într-una dintre cămășile acelea fine pe care le purta de obicei și pe care nu ar fi putut, în mod normal, să și le permită decât dacă obținea bani prin mijloace necurate. Cămășile albe se distingeau imediat în întuneric, spre deosebire de hainele negre pe care le purta de data aceasta.

Îi luă doar câteva secunde să decidă să se ia după el. După alte câteva secunde realiză că dacă avea de gând să îl prindă din urmă nu avea timp să pună șaua pe Sir Ambrose. Gândul de a călări fără șa îi repugna și aproape că o țintui în loc, în ideea de a-i cere socoteală lui Devlin abia când se va întoarce. Pe de altă parte, când se va întoarce, ea nu va avea nici o dovadă a ilegalităților comise, deci pentru ce i-ar putea cere socoteală? Gândul o făcu să ia decizia de a acționa fără întârziere, pentru că își dorea nespus să îl aibă cu ceva la mână pe acel individ, să-l facă să se zvârcolească de neputință și să înceteze cu jignirile. Fugi degrabă la staul, luând doar frâul ca să țină iapa sub control. Una era să călărească fără șa, alta să nu aibă nici măcar frâul ca să controleze un cal de rasa lui Sir Ambrose.

Întârzierea avea să o coste, și știa asta. Când ajunse la drum, Devlin nu se vedea nicăieri. Megan era însă hotărâtă să nu renunțe, chiar dacă lumina lunii era extrem de slabă și drumul de țară ce se întindea în fața ei era întunecat și aproape amenințător. O luă în direcția zonei unde avuseseră loc jafurile, lângă proprietatea Thackeray, amintindu-și că toate victimele jafurilor fuseseră musafiri ai familiei Thackeray și că fiecare atac avusese loc la finalul câte uneia dintre petrecerile lui Lady Ophelia. Aproape că o puni râsul gândindu-se la reacția cotoroanței bătrâne. Chiar zâmbi. Probabil că lumea începea să evite petrecerile lui Lady O. din cauza jafurilor, cel puțin până la prinderea tâlharului. Păcat că nu-i venise chiar ei ideea. Câteva minute mai târziu, Megan avu satisfacția de-a constata că instinctul ei fusese corect și că o luase în direcția potrivită. Văzu

o siluetă, o umbră, mai precis, dispărând după o curbă. Nu grăbi pasul calului. Cunoștea foarte bine zona, așa că ieși de pe drum și-o luă pe câmp până ajunse la un pâlc de copaci de lângă drum, chiar în apropiere de casa familiei Thackeray.

Era locul ideal pentru un tâlhar, se gândi ea. Omul și calul s-ar fi putut ascunde cu ușurință, în așteptarea momentului potrivit pentru a trece la atac, iar în zonă erau nenumărate poteci pe care să-și piardă urma. Megan reuși să ajungă suficient de aproape de proprietate, dar suficient de departe de drum ca să audă când se apropia o trăsură, dar să nu fie văzută nici de Devlin, nici de victimele lui. Își spuse că s-ar putea să aibă norocul de-a vedea un jaf chiar în fața ei. Era o seară din timpul săptămânii, iar Lady O. dădea petreceri importante doar la sfârșitul săptămânii. Pe de altă parte, avea uneori musafiri care stăteau zile întregi la ea. În fiecare seară putea avea loc un eveniment în familie. Era amfitrioana supremă și adora să organizeze câte ceva, fie și pentru grupuri mici de invitați. Pentru un tâlhar la drumul mare era suficientă o victimă sau două pentru ca seara să se încheie pe plus. Megan se pregăti să aștepte și se apropie încă puțin de drum. După bezna aproape de nepătruns a pădurii pe care o traversase, drumul i se părea acum foarte bine luminat.

Trecu o oră fără ca Megan să se plictisească așteptând. Chiar dacă nimeni nu-și făcuse apariția, ea își făcuse fel de fel de planuri și socoteli care mai de care mai incitante. Își imagina cum îl va prinde pe Devlin în flagrant și îl va avea la mână.

La un moment dat, auzi zgomote. Legă calul și se apropie și mai mult de drum, până când văzu lumina de la lampa unei trăsuri. Vizitiul nu părea foarte pus pe treabă, cel mai probabil se cinstise și el cu ceva în timpul petrecerii. Dură aproape o eternitate până când trăsura ajunse în dreptul lui Megan, care începu să o urmeze în paralel, la pas, rămânând ascunsă în pădurice. Dar avu surpriza să constate că pâlcul de copaci se termina mai repede decât ținea ea minte și, pentru a doua oară în acea seară, rămase nedumerită și descurajată. În doar câteva secunde trăsura avea să ajungă în câmp deschis. La naiba! Devlin o lăsa să-i scape, dacă nu cumva...

– Banii sau viața!

Megan simți că-i sare inima din piept. El ieși din pădure fix pe sensul ei de drum. Dacă mai mergea câteva secunde, ar fi dat nas în nas. Privi cu atenție și îl văzu etalând un pistol, ca să dea și mai mare greutate ordinului pe care li-l dăduse ocupanților trăsurii. Vizitiul opri, dar cei dinăuntru nu păreau prea dornici să dea curs îndemnului de a-și preda bunurile.

Megan făcea eforturi să-și controleze bătăile inimii și să-și revină din spaima pe care i-o provocase vocea aceea înaltă, stridentă și...

Înaltă și stridentă?

Ce afurisit!

Recurgea la trucuri precum schimbarea vocii ca să nu fie recunoscut!

Pe de altă parte, oricum avea nevoie de dovezi mai clare decât vocea. Avea de gând să-i ceară socoteală imediat ce povestea se va încheia.

Dar cum?

Doar nu avea să-i dezvăluie identitatea de față cu victimele. Așa nu l-ar mai avea la mână. Ar fi arestat și, la o adică, era ultimul lucru pe care Megan și-l dorea, spre propria surprindere.

Încă avea de învățat de la el și, dacă era dus la mititica, se alegea praful de scopul ei. Dar era oare singurul motiv pentru care nu voia să fie arestat?

Cu siguranță nu era momentul potrivit pentru asemenea dileme, mai ales că încă nu-i era clar cum îl va împiedica să încalece pe Caesar și să se facă nevăzut imediat ce-și va jefui victimele. Așa că trebuia să rămână alertă și să țină aproape. Ceea ce și făcu, lucru care o ajută să audă mai bine ce se petrecea, cu toate că nu-i era dat să audă mare lucru. Victimele mormăiau și se văitau, iar Devlin chicotea ca un nemernic. Părea sincer încântat de puterea de care se bucura. Trecură însă câteva clipe și el deveni neliniștit și nerăbdător.

– Haideți, aruncați o dată tot ce-aveți. Repede! Pe urmă vă puteți vedea de drum. Tot repede, altfel s-ar putea să-mi vină pofta să trag câteva focuri de pistol.

– N-o să scapi basma curată!

– Ba bine că nu! Cum crezi s-o să mă împiedici?

Lui Megan nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. Chiar nu-i ajungea că fura? Simțea nevoia să își și bată joc de oameni? Avea să-i spună asta imediat ce vor fi între patru ochi. Din moment ce ceruse ca banii să fie aruncați, asta însemna că va descăleca pentru a-i lua. Deci nu avea nici o șansă să dispară în galop chiar imediat. Va avea timp să-i ceară socoteală odată ce trăsura se va îndepărta, ceea ce se întâmplă chiar în acele momente. Amândoi așteptară să se îndepărteze și chiar când Devlin descălecă, Megan făcu un pas... dar același lucru îl făcu o altă persoană aflată de cealaltă parte a drumului.

Ea se retrase imediat, iar inima reîncepu să i se zbată în piept. Erau doi? Devlin îl implicase și pe domnul Browne, acel individ amabil? Numai că nou-venitul era mai înalt ca domnul Browne. Iar când Devlin îl văzu, fu la fel de surprins ca Megan.

– Doamne! M-ai speriat de moarte!

– Și-o să fac mai mult de-atât, Sanderson, dacă nu-mi dai explicațiile pe care le aștept.

Megan făcu ochii cât cepele. Fără îndoială, auzise vocea lui Devlin. Ce Dumnezeu?! Privi mai cu atenție și-i fu clar – calul nu era Caesar. Era oare chiar așa beznă de nu observase asta? Dacă ar fi observat, n-ar mai fi bănuit că Devlin era tâlharul. Reieșea însă că, oricine ar fi fost, Devlin îl cunoștea. Confirmarea veni odată cu replica lui Sanderson.

– Devlin, tu ești? Ce cauți aici, omul lui Dumnezeu?

– Nu sunt aici, răspunse Devlin cu aroganță și o fermitate. Nici nu am fost aici. Nu m-ai văzut, e clar?

– Sigur, sigur, răspunse Sanderson, scoțându-și batista cu care își acoperise jumătatea inferioară a feței și băgând-o în buzunar. Sper că nici nu m-ai văzut.

– N-ai tu norocul ăsta! Acum explică-mi, dacă poți, ce se petrece.

Tâlharul ridică din umeri.

– Mă amuz și eu, Excel...

– Jaful la drumul mare nu e deloc amuzant, ticălosule! Hai, încearcă din nou.

– Ca să fiu sincer, am o pasă extrem de proastă. Curat ghinion. Am nevoie de bani.

– Și nu ți-a dat prin cap să-i ceri lui taică-tu? Contele nu-i vreun zgârcit, asta se știe.

– Ba da, mi-a dat prin cap, dar el e departe și eu sunt țintuit aici. Îi fac curte uneia dintre fetele contelui de Wedgwood. Chiar tata m-a trimis aici. Zice că e momentul să mă așez la casa mea. Ce era să fac? I-am trimis o scrisoare în care-i ceream bani, dar nu am primit răspuns. Locuiesc la familia Thackeray, și blestemata mea gazdă crede că trebuie să mă distreze zi de zi „ca la Londra". Și știi prea bine ce înseamnă asta. Am pierdut și puținii bani cu care venisem. Și n-am cum să-i zic asta lui Lady Ophelia din moment ce sunt acolo ca să o cuceresc pe una dintre fiicele ei!

– Puteai să-i propui să organizeze și altceva în afară de jocuri de noroc. Fă-o, pentru că joaca ta de-a tâlharul se încheie în seara asta.

– Dar chiar îmi plăcea!

– Doar n-ai de gând să te certi cu mine, dragă băiete!

Megan simțea că în acele cuvinte mocnea o amenințare nerostită. Nici că-l învinovăți pe bietul Sanderson că reacționă aproape imediat.

– O, nu, nici prin gând nu-mi trece.

– Și le vei returna victimelor toate bunurile.

– Nu pot.

– Poți și o vei face.

– Dar nu le mai am pe toate.

– Cât datorezi?

– Cam 80 de lire.

Devlin pufni dezgustat, băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote, aruncându-l apoi spre Sanderson. Tânărul luă banii, iar Megan rămase perplexă. Nu înțelegea cum era posibil ca un crescător de cai să aibă atâția bani și să-și permită să-i și ofere cadou.

– Ia banii ăștia și du-i cu tot ce mai ai chiar în seara asta. Îi vei lăsa magistratului cu un bilet în care vei spune că te căiești pentru ce-ai făcut. Crezi că poți face asta?

– Sigur, chiar în seara asta.

– Foarte bine. Dacă nu aud zvonuri că paguba a fost recuperată în totalitate, o să-i fac o vizită tatălui tău. Nu vreau s-o fac, așa cum nici el n-ar vrea să audă ce-am de spus și tu n-ai vrea să suporți consecințele. Ne-am înțeles, da?

– Da, limpede. Îmi pare rău. Nu mai fac. Jur. Eu...

Nu apucă să-și încheie ideea, căci Devlin dispăruse în pădurice la fel de brusc precum apăruse. Nici Megan nu rămase prea mult în preajmă. Se îndreptă degrabă spre locul unde îl lăsase pe Sir Ambrose.

De ce Dumnezeu un fiu de conte ar fi într-atât de intimidat de un crescător de cai?!

Capitolul 22

Tot drumul spre casă, Megan se gândi la dialogul dintre Devlin și tânărul lord devenit recent tâlhar la drumul mare. Ceva nu-i dădea pace. Desigur, puteau fi numeroase circumstanțe în care cineva ca lordul Sanderson să-l cunoască pe Devlin. Cel mai probabil se știau de la grajdurile de la Sherring Cross, unde lucrase. Dar simplul fapt că lucrase pentru ducele de Wrothston nu justifica deferența cu care îi vorbise fiul contelui. Sanderson ar fi trebuit să fie cel care amenința și care îl punea la punct pe Devlin, nu invers. Contase, fără îndoială, amenințarea că îi va spune totul contelui, dar ea venise abia spre finalul discuției.

Își imagină că Sanderson credea că Devlin lucra în continuare la Sherring Cross și că îi va povesti ducelui pățania. Fusese surprins să-l vadă pe Devlin în Devonshire. Iar Megan se vedea obligată să recunoască faptul că, deși era un crescător de cai și nimic mai mult, Devlin avea o prezență deosebită, avea ceva intimidant, ceva aparte. Când voia, avea o atitudine dominatoare care, culmea, îl și prindea. Avusese inclusiv cu ea.

Chiar și așa, ceva din schimbul lor de cuvinte continua să o nedumerească. Abia când ajunse acasă își dădu seama exact ce. Sanderson fusese politicos și supus încă din prima clipă, așa cum și Devlin avusese de la bun început atitudinea autoritară, de parcă situația ar fi fost inversată, cu Devlin în rolul de lord și Sanderson în postura inferioară. Dar nu avea nici o noimă. Oricât de mult ar fi lucrat pentru un duce, un om nu căpăta un prestigiu atât de mare încât să îi depășească statutul simplu care îi revenea, de fapt. Putea deveni mai arogant, da, însă un angajat își cunoștea întotdeauna lungul nasului, mai ales în prezența unui nobil.

– Iar ești snoabă.

– Dar am dreptate.

– Ești doar nemulțumită ca naiba că nu e el tâlharul.

Ceea ce era adevărat. Așteptase cu nerăbdare momentul când va deține un avantaj asupra lui. Acum o aștepta, probabil, încă o săpuneală. O prelegere despre cât era de neînțelept să ieși călare la ore nepotrivite. Afurisitul! De ce nu se purta și el ca servitorii normali, care nu le cereau socoteală mai-marilor lor?

– *Iar începi.*

– *Nu-ncep nimic. Doar mă pun în starea de spirit potrivită pentru întâlnirea cu un tiran.*

– *Nu-i un tiran. Și zi, ți-a trecut vreodată prin cap că doar persoanele preocupate de binele și de bunăstarea ta ar ține prelegeri?*

– *Ha!*

– *În orice caz, trebuie să pregătești o explicație credibilă ca să-ți justifici absența. Sau să spui adevărul.*

– *Știi prea bine că n-are sens să spun adevărul. Poate el nu s-a întors încă și pot duce calul înapoi în staul, ieșind apoi neobservată.*

– *Nu m-aș baza pe asta.*

Nici ea nu se baza. El se întorsese deja și o aștepta în ușa grajdului, cu mâinile înfipte în șold și cu cea mai severă expresie pe care Megan o văzuse vreodată pe chipul unui bărbat. Megan alese să înfrunte cu curaj furtuna ce va urma.

– Te-ai întors deja? spuse ea, înainte ca el să poată deschide gura. Am avut un comision de făcut și am vrut să te rog să mă însoțești, dar nu am dat de tine.

– Să te însoțesc unde?

– Unul dintre arendașii tatei nu se simte prea bine. Urma să fac o vizită familiei azi după-amiaza, să văd dacă au nevoie de ceva, dar am fost ocupată și am uitat. Dar mai bine mai târziu decât...

– Minciuni! Minciuni afurisite! exclamă el, dând-o jos de pe cal. Și nici măcar nu l-ai înșeuat pe Sir Ambrose, adăugă el, aproape îngrozit. Ai călărit fără șa?

Megan își înăbuși un geamăt. Uitase complet de asta. Dar abordarea îndrăzneață părea să funcționeze. Devlin parcă nu mai arăta așa sever și nemulțumit, așa că decise să continue pe aceeași linie.

– De parcă ar fi prima oară când călăresc fără șa. Nu-i greu, te asigur. Nu înțeleg de ce faci așa o tevatură din asta. Singurul motiv pentru care aș fi cerut să mă însoțești era tocmai să evit obiceiul ăsta prost al tău de a-ți băga nasul în treburile mele. De fapt, chiar

nu am nevoie să vii cu mine nicăieri. Iar de data asta nici măcar nu am părăsit proprietatea. Dar tu unde-ai fost, dacă tot suntem la ora interogatoriilor?

– Am fost să prind un hoț.

Nu se așteptase ca el să recunoască.

– Și ai reușit?

– Nu, minți el.

Știa că minte, dar dacă i-ar fi spus-o în față ar fi însemnat să recunoască faptul că îl urmărise.

– Păcat! Poate că odată ce va fi prins n-o să te mai bagi în treburile mele, în ce și când fac.

– Mă îndoiesc. Cineva trebuie să-ți bage mințile-n cap. Și, dacă mă gândesc bine, acum e un moment potrivit.

O apucă de mână și o trase către scara pentru încălecat. Megan rămase cu gura căscată și făcu ochii mari. Era deopotrivă șocată și neîncrezătoare, căci înțelegea exact ce se pregătea el să facă.

– Stai un pic, Devlin, nu poți să... O să cer să fii arestat! O să cer să...

El se așeză brusc, cu ea pe genunchi. Aterizarea fu cam dură, iar Megan se pregătea să țipe când el o avertiză:

– Ascultă, răzgâiato, țipetele n-o să-ți servească la nimic. Din contră, vor da toți buzna aici ca să vadă ce pățești. Asta vrei?

Avea dreptate. Nu se punea problema să aibă spectatori. Megan strânse buzele, decisă să nu scoată un sunet nici dacă ar încerca să o omoare. Dar individul avea să regrete amarnic. Se va răzbuna cumva, cândva, chit că va fi ultimul lucru pe care îl va face în viață, și atunci el...

Prima lovitură o uimi. Palma lui îi izbise fundul cu zgomot, dar fără să-i provoace durere. Uitase că-și pusese cea mai groasă fustă de călărie, lucru pe care oricum nu voia să i-l spună și lui. Iar când el își termină corecția, lâna groasă aproape că se subțiase ca mătasea, iar Megan era foc și pară. Nu-i mai venea deloc să râdă. Era înnebunită de furie că individul reușise să își pună amenințarea în practică. Când o lăsă să se ridice, ea se repezi la el cu pumnii, dar nu reuși să îl lovească. Eșecul o duru, dar și mai mult o duru tentativa de zâmbet de pe buzele lui. Era clar că îl amuza teribil neputința ei de a-i plăti cu aceeași monedă.

– Ești cel mai mare ticălos pe care l-am cunoscut vreodată! strigă ea cu furie.

– Și-ai cunoscut mulți?

Răspunsul lui neașteptat și lipsit de vehemență o blocă și-i provocă o curiozitate greu de înfrânat.

– Pe tine nici o insultă nu te afectează?

– De ce m-aș simți insultat? întrebă el pașnic. Tu, răzgâiato, ești toată foc și pară... mai puțin când ești la mine-n brațe. Atunci ești doar foc.

Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– Gata! Afară cu tine! Dispari! Ești terminat!

El ridică o sprânceană.

– Asta ți-ai dori, așa-i?

– Evident.

– Prea bine. Îl anunți tu pe tatăl tău sau îi zic eu?

Ea cugetă câteva clipe și fu nevoită să accepte că individul câștigase din nou. Nu avea de gând să-i povestească tatălui ei și nimănui altcuiva, de fapt, despre umilința la care fusese supusă.

– De ce nu dispari din viața mea? întrebă ea cu ciudă în glas.

– Cum așa? Să fug din fața primejdiei? Să depun armele? Nici prin gând nu-mi trece, fată dragă.

Absurditatea acelor vorbe o scoase din minți. Privi înnebunită în jur în căutarea unui obiect pe care să-l arunce înspre el. El îi ghici intenția și se ridică demonstrativ în picioare, apucând-o de umeri.

– De dimineață te-am avertizat să nu te expui prostește, să nu îți riști siguranța, îi spuse el, pe un ton serios. Scatoalca de adineauri a fost ca să întărească acel avertisment. Am ajuns însă la concluzia că ți-ar prinde bine să afli mai multe despre ce ți s-ar putea întâmpla dacă vei mai fi atât de necugetată să pleci singură la ore nepotrivite.

Megan își dădu seama imediat ce va urma și făcu instinctiv un pas înapoi. Faptul că el se putea gândi să o sărute în asemenea momente o revolta. Dar nu reuși să scape din strânsoarea mâinilor lui. El o trase înspre el, își înclină capul și-și apropie buzele de buzele ei necooperante. În acel moment Megan realiză că, fără să știe, Devlin făcea exact ce-și dorea ea – îi oferea o lecție pe care ea nu avusese îndrăzneala să o ceară. Așa că se relaxă și se lăsă cuprinsă de încântătoarele senzații pe care i le provoca sărutul lui. El o lipi și mai mult

de el, iar plăcerea deveni mai intensă. Megan simți cum pulsul îi crește, respirația îi devine mai greoaie, iar uimirea față de tot ceea ce îi era dat să simtă îi făcea capul să vâjâie. Contactul cu trupul lui i se părea atât de plăcut. Cine-ar fi zis?

Însă lecția nu se terminase. Megan își dorea să nu se termine niciodată. Când el se desprinse din sărut, ea crezu că se terminase, însă simți cum buzele lui îi ating obrazul și apoi lobul urechii, provocându-i noi senzații delicioase și făcându-i pielea de găină.

– Învață-mă, șopti ea în timp ce buzele lui coborau pe pielea fină a gâtului.

– Poftim?

– Învață-mă să sărut.

Devlin gemu și-și lăsă capul pe umărul ei.

– Nu cred că vreau să știi să săruți.

Megan se revoltă în sinea ei. Nu i se părea corect.

– De ce nu?

– Pentru că deja mi-e suficient de greu să controlez sentimentele pe care mi le trezești.

– Atunci dă-mi drumul.

El ridică încet capul și o fixă cu o intensitate ce o făcu să tremure, scuturată de un fior.

– Nu încă. Lecția asta e despre ce li se poate întâmpla fetelor nesăbuite care ies noaptea călare. Sau ai uitat? Voi duce lecția asta la capăt chiar dacă o să mă ucidă.

– Am prins ideea.

– Încă n-ai prins-o.

Palma lui îi cuprinse un sân, iar Megan simți că rămâne fără aer. Nu-și imaginase că o atingere atât de simplă putea să o facă să simtă senzații atât de intense. Știa, desigur, că nu se cădea să-i atingă sânii, dar făcea parte din lecție. Dar începu să ghicească ce se ascundea în spatele acelui „mai mult" despre care voia să afle tot ce se putea.

El își imagina, probabil, că atingerea o șocase. Cel puțin spera că asta își va imagina. Așa că închise ochii, ca să ascunsă ceea ce simțea cu adevărat. Nu era câtuși de puțin șocată, era uimită că fiecare mișcare a palmei lui îi transmitea fiori și senzații în tot trupul. Simțea impulsuri și dorințe pe care nu le înțelegea. Voia să-i simtă din nou buzele lipite de ale ei. Voia să-l atingă așa cum o atingea el. Și voia

ca el să facă toate acele lucruri pentru că asta își dorea, nu ca să-i dea o afurisită de lecție.

Gura lui o căută din nou pe a ei, iar sărutul deveni pasional. O prinse cu mâinile de șolduri și o lipi de ale lui. Ea scânci din cauza strânsorii, dar și a fierbințelii trupului lui. Numai că, auzind-o, el se desprinse de tot de ea. Lui Megan îi luă câteva secunde să își dea seama că era liberă să plece și că lecția se terminase.

– Megan, sunt pe cale să iau foc din clipă-n clipă, spuse Devlin cu glas răgușit.

Arăta ca un om aflat în suferință.

– Pleacă de-aici până nu e prea târziu, continuă el.

Nu voia să plece. Voia să o ia din nou în brațe, voia să o sărute din nou... dar prudența și felul în care el spusese acel „până nu e prea târziu" o făcură să iasă de sub vraja momentului. Îi aruncă încă o privire, o privire atât de plină de dorință că el gemu și făcu un pas spre ea.

Megan fu cuprinsă de panică și fugi ca din pușcă.

Capitolul 23

Abia a doua zi, după o atentă analiză asupra situației, Megan acceptă în sfârșit că fusese cam nesocotită și imprudentă cu o noapte în urmă și că meritase să fie mustrată. Nu și bătută la fund, ca un copil, ci doar mustrată.

Fusese prea impulsivă când decisese să-l urmărească pe Devlin și să încerce să ghicească unde s-ar duce. Dacă Devlin n-ar fi fost pe urmele tâlharului, nu și-ar fi făcut apariția atunci, chiar înainte să și-o facă ea. Nici nu ar fi fost acolo, la o adică. Iar ea s-ar fi trezit față în față cu un necunoscut care n-ar fi fost câtuși de puțin intimidat cum fusese intimidat de Devlin. Plus că ar fi fost singură cu el, într-o zonă aproape înconjurată de copaci. Erau șanse mari să se fi întâmplat exact ce prevedea Devlin. Faptul că tâlharul era fiul unui conte și, cel mai probabil, un gentleman, nu ar fi salvat-o. Când un lord se apucă să fure la drumul mare este de presupus că și-a lăsat manierele și buna-cuviință acasă. N-ar fi ajutat-o nici să spună cine este. Ce căuta pe-afară la acea oră, neînsoțită? De ce-ar fi crezut acel individ o iotă din ce i-ar fi spus ea?

Chiar dacă lui Megan nu-i convenea deloc, Devlin avea dreptate. Fusese imprudentă și nu se gândise deloc la riscuri și la pericole. Gândul că un necunoscut i-ar fi putut face ce-i făcuse Devlin o făcea să se înfioare de groază. Mai mult, ar fi putut fi, Doamne ferește, rănită.

– Poate n-ar strica să-i spui că ai greșit și că n-ai să repeți greșeala.

– Și să-i hrănesc orgoliul nemăsurat? Unde mai pui că n-avea nici un drept să-mi dea palme la fund. Corect ar fi fost să se ducă la tata și să îi facă cunoscută purtarea mea, nu să mă pedepsească el. Nu mi-ar fi plăcut ca tata să afle ce am făcut, dar așa ar fi fost normal să procedeze.

– Atunci spune-i asta.

– Cred c-am s-o fac.

Când se dusese la grajd pentru plimbarea de dimineață, Devlin nu își făcuse apariția, cu toate că ora era perfect rezonabilă. După ce se întorsese, prelungise cât putuse țesălatul lui Sir Ambrose, dar el tot nu apăruse. Venise, în schimb, Mortimer, iar când ea îl întrebase de Devlin, aflase că se odihnea și că avea „o cruntă durere de cap".

Poate că sunase mai rău decât era de fapt, cert e că Megan își petrecuse cam mult timp făcându-și griji pentru el.

Ar fi putut să-l întrebe direct cum se simțea, dacă și-ar fi pierdut din aplombul cu care voia să-i spună ce avea de spus despre evenimentele de peste noapte.

Nu-l găsi la grajd nici mai târziu. În schimb, dădu din nou peste Mortimer, care scosese una dintre noile iepe să facă mișcare. Megan se opri să o admire și să întrebe pe un ton care, spera ea, părea doar interesat, nu și preocupat:

– Domnul Jefferys se simte mai bine?

Bărbatul în vârstă râsese.

– A scăpat de o durere și are parte acum de alta.

Megan se încruntă.

– De alta? Cum vine asta?

– Adică s-a pus pe băut, domnișoară. Două sau trei sticle.

Megan nu era sigură cum să reacționeze. Devlin se îmbătase? Și se apucase încă de azi-noapte? Cu siguranță, din moment ce se trezise cu durere de cap.

Iar amuzamentul lui Mortimer părea să sugereze că ea era motivul pentru care Devlin se făcea praștie.

Era din cauza ei?

O încânta oarecum gândul că putea împinge un om să bea până își pierdea mințile. Avea oare un efect chiar atât de puternic asupra lui?

– Nu fi încrezută. Probabil că beția aceea a lui n-are legătură cu tine.

– Știu, dar, pentru o clipă, mi-a surâs ideea.

– Sper că ești conștientă că nu e o idee bună să-i ieși în cale când e băut.

– Dacă nici eu nu-s conștientă... E suficient de nesuferit când e treaz, d-apoi beat!

– Da, și asta. Dar eu mă refeream la faptul că la băutură oamenii nu prea își mai controlează emoțiile. Și acum emoțiile îi cam scapă de control în preajma ta și când e treaz...

– Am prin ideea, mormăi Megan ușor enervată.

– Ce-ați spus, domnișoară?

– Nimic, domnule Browne, oftă Megan. Am decis să mă întâlnesc cu Tiffany, prietena mea. Vreau să iau iapa, dacă se poate.

– Bineînțeles. În felul acesta nu mai trebuie să o scot la mișcare. E foarte blândă și liniștită. Îi pun șaua imediat.

Megan încuviință din cap și așteptă ca iapa să fie gata de plimbare, timp în care nu reuși să nu scruteze cu privirea partea din spate a grajdului.

– Nici să nu te gândești!

Megan roși, cuprinsă de vinovăție.

– Ce, nu ești curioasă cum e el la beție?

– Agresiv, probabil.

– Sau nătâng. Mi-ar plăcea să-l văd purtându-se prostește.

– O cauți cu lumânarea!

– O, acum faci pe prudenta? Probabil pentru că urmează să mă văd cu Tiffany, care are mereu o influență bună asupra ta.

– Și asupra ta. O să-ți spună să te ții departe de bărbații beți.

– Dumnezeule! Doar nu crezi că o să-i povestesc lui Tiffany toate astea!

– Ba cred că o s-o faci.

Megan nu intenționa câtuși de puțin să-i vorbească prietenei ei despre asemenea lucruri, mai ales că propriile sentimente erau atât de confuze și, da, recunoștea, de rușinoase.

Era la Tiffany de doar zece minute când îi puse o întrebare cel puțin ciudată pentru amândouă:

– Ce-ai zice dacă m-aș mărita cu cineva sub rangul meu?

Tiffany, pragmatică din fire, nu se lăsa impresionată cu una, cu două.

– Cam cu cât sub rangul tău? întrebă ea.

– E doar o discuție, da? precizează Megan. E așa, despre dacă și cu parcă. Nu mă gândesc cu adevărat să fac ceva atât de...

– Bun, deci cât sub rangul tău?

– Hai să zicem că nici măcar nu ar fi un gentleman. Ai fi șocată? Crezi că ar cauza un scandal uriaș?

Tiffany o privi câteva secunde, apoi izbucni:

– Megan Penworthy, doar nu te-ai îndrăgostit de crescătorul de cai?!

– Bineînțeles că nu! pufni Megan, simțind că începe să roșească. Nu facem decât să ne certăm. Nici măcar nu se simpatizăm vreun pic.

– Mă bucur să aud asta.

Megan ignoră comentariul prietenei sale și se trânti pe unul dintre scaunele din camera proaspăt redecorată. Oftă prelung.

– Trebuie să recunosc că îl găsesc atât de incitant, Tiff. Când sunt lângă el mă simt atât de... nu știu, simt o efervescență, ceva straniu. Sunt convinsă că asta e doar din cauză că ne certăm des și certurile astea mă stimulează. Am și țipat la el, să știi.

– Nu cred! rânji Tiffany.

– O, ba da! o asigură Megan. Și să-l vezi și pe el ce furios devine uneori.

– Pe bună dreptate?

– Da, de obicei. Dar încep să cred că îmi plac disputele cu el. Lui nu cred că îi plac, uneori.

– Cred că te plictisești, iar el e un bărbat chipeș, incredibil de chipeș. Dar ce alte calități are?

– Nici una. Sau, mă rog, hai să zicem că pare preocupat de bunăstarea și de siguranța mea. Exagerat de preocupat. Devine livid de-a dreptul când fac ceva care i se pare că mă pune în pericol.

Tiffany făcu ochii mari.

– Megan, ce-ai făcut de când ne-am întors de la bal?

– Păi... am crezut că Devlin e tâlharul care a început să bântuie prin partea locului, răspunse ea și ridică din umeri.

– N-ai aflat? Individul a avut o tresărire de conștiință și a returnat tot ce furase, și ceva pe deasupra. Și a jurat că nu va mai cădea vreodată în păcatul hoției. I-a scris magistratului.

– Aha! Deci a făcut-o până la urmă!

– Cum adică? făcu Tiffany. Stai așa. Vorbești de parcă știai că...

– Chiar știam.

– Megan!

– Ce era să fac? S-a nimerit să fiu acolo când i s-a ordonat să returneze toate bunurile furate. Ți-am spus că bănuiam că Devlin ar fi tâlharul.

– Deci era? întrebă Tiffany neîncrezătoare.

– Nu, din păcate, mormăi Megan. Era el însuși pe urmele hoțului și a reușit să-l prindă. Eu doar l-am urmărit întâmplător.

– Sperând că-l vei prinde în flagrant?

– Cam așa ceva.

Megan îi povesti în detaliu evenimentele din acea noapte.

– Când m-am întors, era furios, era de-a dreptul scos din minți. Și îți dai seama ce reacție ar fi avut dacă-i spuneam unde fusesem?

– Megan, nu mai fi așa impulsivă. Îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla?

Își dădea seama. De fapt, știa. Dar nu putea să-i povestească nici măcar celei mai bune prietene ce se mai întâmplase în acea noapte.

– Știu. Și gata, nu mai fac. O să am grijă să iau un valet cu mine de fiecare dată când o să ies. În seara asta mă gândeam să te rog să-mi dai un valet de-al tău, ca să evit o nouă discuție cu Devlin.

– Să știi că la Londra n-o să putem merge nicăieri dacă nu suntem însoțite. Și ce crezi? Mama lui Tyler s-a oferit. Și ne-a propus și să locuim la ea.

– Minunat! exclamă Megan. Lady Whately cunoaște pe toată lumea, nu?

– Aproape pe toată lumea. În condițiile date, cred că te măritäm și pe tine până la sfârșitul anului.

– Sper! Sunt tot mai curioasă cum stă treaba cu dragostea trupească. De-abia aștept să mă mărit și să aflu de ce i se dă atâta importanță.

– Numai să ai răbdare să te măriți mai întâi.

– Bineînțeles. Mă gândesc cam des la asta în ultima vreme – „cam des" fiind foarte puțin spus –, dar asta e tot, doar mă gândesc.

– Bine-ar fi să te ții departe de crescătorul de cai, propuse Tiffany pe un ton de avertizare.

Megan râse.

– Asta mă așteptam să aud din partea ta. Nu-ți face griji. N-am să-mi compromit șansele la un mariaj reușit cu unul ca el, chiar dacă e tare chipeș.

– Și incitant.

– Chiar dacă e tare incitant.

– Și provocator.

– Gata, Tiffany, am înțeles. N-o să mă mai apropii de el.

Capitolul 24

Megan promisese că nu se va mai apropia de Devlin, dar știa că nu se va ține de promisiune. Îi era imposibil să se țină departe de el. Nu că n-ar fi putut aranja lucrurile în așa fel încât să nu se mai intersecteze. Pentru asta era suficient să ceară să-i fie adus calul atunci când dorea să iasă la plimbare călare și să pună apoi să fie retrimis la grajd. Valeții ei s-ar fi achitat foarte bine de sarcină. Faptul că se ducea singură la grajd și că îl țesăla și Sir Ambrose era, în sine, ceva neobișnuit, așa că ar fi putut cu ușurință să renunțe la acele obiceiuri. Ce n-ar fi putut face cu aceeași ușurință era să nu-l mai vadă pe Devlin.

– Era și cazul s-o recunoști, în sfârșit.

– Dar de ce? Spune-mi tu.

– Poate începi să te îndrăgostești de el.

– Nu fi absurdă! Ce să-mi placă la el?

– Poate grija pe care ți-o poartă?

– Nu-i de-ajuns.

– Săruturile lui? Nu poți să spui că nu-ți plac la nebunie.

– Or mai fi și alții care sărută bine.

– Dar ce zici de farmecul lui unic?

– Care farmec? E un căpcăun afurisit, asta e.

– Tocmai asta e, e un bărbat nefericit. Are nevoie de o femeie care să-l îmblânzească.

– Nu-i treaba mea să aduc bărbații pe calea cea bună.

– Bine, dar ia recunoaște cum te simți lângă el?

– Nu știu de unde vin acele sentimente, așa cum nu știi nici tu. Acum las-o baltă. Nu mă îndrăgostesc de individul acela. Crezi că am de gând să-mi petrec restul vieții în grajduri?

– Alături de el, nu cred că te-ar deranja prea mult. Ce iubești pe lumea asta mai mult decât caii? Și de săruturile lui?

– Asta nu-nseamnă că și vreau să trăiesc la un loc cu caii. Dumnezeule, tu-ți dai seama ce sugerezi?

– Da.

Megan privi în jur neliniștită. Se temea că dialogul cu sine avusese loc cu voce tare, dar deduse din comportamentul valetului că își păstrase gândurile pentru ea.

– Nici nu știu de ce stau de vorbă cu tine. Tiffany mă binedispune, și apari tu și dai totul peste cap. Doar pentru că îl las pe Devlin să mă învețe să sărut nu înseamnă că...

– Dar nu uita că n-a fost ideea lui.

– Dar o să mă ajute. În fine, asta nu înseamnă că o să mă mărit cu el. Nici nu mă gândesc. O să mă mărit măcar cu un conte.

– Deja privești cu o treaptă mai jos decât plănuiai.

– Pur și simplu, am devenit realistă. Nu prea am pe cine să aleg dintre duci, cel puțin dintre cei tineri.

– Până la urmă, planul de a o depăși pe Lady O. a rămas chiar atât de important.

– Da!

– Încăpățânată mai ești. Avea el dreptate. Încăpățânarea asta o să-ți vină de hac.

– A, acum ai trecut de partea lui? Te pomenești c-o să-mi spui și că-s răsfățată.

– Și nu ești?

Megan nu mai dădu nici o replică și încheie confruntarea. Când ajunse acasă, îi mulțumi însoțitorului și-i făcu cu mâna, apoi descălecă și-l duse pe Sir Ambrose în grajd. În ciuda schimbului de replici pe care tocmai îl avusese cu propria conștiință, nu se gândea la Devlin sau la posibilitatea de a-l întâlni. Însă el era acolo. Și nu era singur.

– ... și când a văzut că n-ai venit la noi la cină, mama și-a făcut griji, spunea Cora. Așa că ți-am adus un coș cu de-ale gurii. Un bărbat mare și puternic ca tine trebuie să se hrănească bine, așa-i?

– Ești foarte drăguță, dar în clipa asta chiar n-am nevoie de mâncare.

Cora chicoti, iar Devlin exclamă:

– O, Doamne, de când ai început și tu?

– Ce să-ncep?

– Nu contează. Hai încoa'.

Megan rămase nemișcată în dreptul ușilor de la grajd. Nu-i vedea pe cei doi, dar le știa bine vocile. Poate fusese supărată pe ea însăși mai devreme, dar de-acum nimic nu se comoara cu ce simțea în acele momente în care și-l imagina pe Devlin sărutând-o pe slujnica de la bucătărie.

– Cora Lamb, ce faci acolo? strigă Megan cu glas aspru.

Se auzi un țipăt înăbușit, iar Cora apăru în prag împiedicată, cu fân în păr și aranjându-și de zor uniforma.

– O, dumneavoastră erați, domnișoară! spuse ea, abia respirând. Jur că am crezut că e mama.

– Poate n-ar strica să afle și mama ta cu ce te-ocupi pe-aici.

– Nu-i nevoie, domnișoară Megan. I-am adus domnului Jefferys ceva de mâncare, atât. Acum mă-ntorc la conac. Chiar acum.

– Așa să faci. Iar data viitoare adu-ți aminte că îndatoririle tale nu includ și grajdul. Dacă domnul Jefferys vrea să mănânce, știe unde-i bucătăria. Să nu te mai prind pe-aici cu sufertașul, Cora.

– Da, domnișoară, spuse fata, făcând o reverență scurtă și luând-o apoi la fugă spre casă.

– Nu trebuia să faci asta, se auzi vocea lui Devlin.

Ea se întoarse cu fața spre el și-l privi fix.

– Chiar așa? Ar trebui să mă fac că nu văd cum seduci servitoarele? Nu prea cred.

– Dar dacă vor să fie seduse atunci nu-i câtuși de puțin treaba ta.

Megan observă că vorbea ciudat, tărăgănând cuvintele, și că arăta groaznic. Avea fân în păr și pe haine, cămașa albă îi era desfăcută și pe jumătate băgată în pantaloni. Era desculț și abia se ținea pe picioare.

– Arăți jalnic, spuse ea.

– Dormeam când femeia aceea a început să dea târcoale și să mă cheme. Am ieșit doar pentru că am crezut că ești tu.

– Eu nu dau târcoale și nici nu te chem, stricatule.

– Și nici nu chicotești, slavă Cerului. Tu doar faci omul să-și bea mințile. Și ce faci cu iapa?

– Am scos-o la plimbare, răspunse ea, ridicând capul cu un aer defensiv. Cu permisiunea domnului Browne.

El privi la bezna de afară. Megan simțea că îi citește gândurile, mai ales când acei ochi verzi-azurii se întoarseră asupra ei, mijiți și scăpărând fulgere. Decise să-și păstreze cumpătul.

– Am stat aproape toată ziua la Tiffany și unul dintre valeții ei m-a condus acasă, așa că nu te-aprinde degeaba. Nu am făcut nimic greșit. Spre deosebire de tine, care te-ai tăvălit în fân cu o femeie nepotrivită.

Ceva din tonul ei disprețuitor îl făcu să se aprindă. Brusc, deveni furios.

– Femeia nepotrivită? Află atunci că din cauza ta am ajuns într-un așa hal încât m-aș mulțumit cu orice femeie!

– Mă scoți pe mine vinovată pentru purtarea ta odioasă?

– Ba bine că nu!

Cu acele cuvinte, se întoarse și, spre surprinderea lui Megan, se îndepărtă. Se mișcase însă prea rapid, căci începu iar să se clatine și cu greu ajunse la ușile grajdului.

„E tot beat", își spuse Megan încântată de sine. Aproape zâmbi, întrebându-se dacă era cazul să-i spună că în loc să se ducă înapoi în camera lui, era gata să iasă din grajd. Dar el se opri, iar ea făcu ochii mari când îl văzu că închise ușile și trage zăvorul. Deveni temătoare și prudentă, căci își amintea prea bine ce se întâmplase ultima dată când îl înfuriase atât de tare. Chiar cu o noapte înainte.

De dimineață nu rămăsese nici o urmă a săpunelii pe care o primise, dar cu o noapte înainte se dusese la culcare cu fundul arzând. Iar acum individul nu era tocmai el însuși. Dacă era cum spusese Mortimer, băuse toată ziua. Nu avea cum să aibă mintea limpede din moment ce-i dăduse prin cap să o seducă pe Cora. Dacă va îndrăzni să o bată iar la fund pentru că i-a întrerupt partida de amor, o să-l... o să-l împușt.

– Ce faci? îl întrebă, trăgându-se înapoi pe măsură ce el înainta spre ea.

– Trebuia să te duci acasă și să nu te bagi. Trebuia să te ții toată ziua departe de mine. Dar probabil trebuie să-ți mulțumesc, pentru că nu pe ea o vreau, de fapt. Iar acum că ai gonit-o, poți foarte bine să te pregătești să-i iei locul.

Megan simți că își pierde echilibrul și se sprijini de baloturile de fân, iar Devlin se aplecă spre ea și-o apucă de umeri. Ea clătină din cap, ceea ce îl făcu să zâmbească.

– Adică nu mai vrei să te inițiez în tainele sărutului? Sau am visat că mi-ai cerut să te învăț cum se face?

Ce tot spunea? Noi posibilități se iviseră, iar gândul o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Vrei să mă înveți chiar acum?

– Doar dacă-mi spui de ce vrei să te învăț.

– Nu vreau să-l dezamăgesc pe viitorul meu soț, răspunse ea cu sinceritate.

Crezu o clipă că el avea să izbucnească în râs. În schimb, Devlin se apropie și mai mult, astfel încât șoldurile aproape că i se lipiră de ale ei. Respirația îi mirosea a alcool, dar și a fân și a mosc, iar efectul nu era câtuși de puțin neplăcut.

– Deschide gura, răzgâiato.

Pentru prima dată, felul în care i se adresa nu o mai deranjă, pentru că îi vorbise cu tandrețe, aproape drăgăstos. Și chiar nu se putea gândi la altceva decât la apropierea incredibilă a trupului lui.

– Vrei s-o luăm încet sau vrei să-nveți ce-nseamnă un sărut adevărat?

O tachina, fără doar și poate. Până atunci ce făcuse, n-o sărutase de-adevăratelea?

– Vreau să-nvăț tot ce e de învățat, îl asigură.

– Dacă te va șoca ceva, amintește-ți ce-ai spus, o preveni el chiar înainte ca gura lui să pună stăpânire pe a ei.

Megan abia mai respira din pricina avalanșei de senzații pe care i-o provoca nu șocul, ci nerăbdarea. Sângele parcă îi fierbea, i se topeau genunchii și stomacul i se strângea. Erau senzațiile plăcute pe care le mai experimentase, dar intensitatea crescuse parcă de o sută de ori și nu era sigură că va rezista tuturor acelor trăiri.

Un nou val de senzații o cuprinse când el se lipi de ea, iar o căldură lichidă parcă îi topea vintrele. El scoase un geamăt adânc și răgușit, iar Megan își simți sfârcurile întărindu-se. Când Devlin îi atinse sânii, ea simți cum inima i-o ia razna.

– Nu-ți feri limba de a mea, rosti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Dă-mi-o, Megan, gustă-mă.

Voința lui devenise și a ei, iar Megan îi dădu ascultare. Își dorise să-l guste, dar nu știuse ce vrea până când el nu i-o ceruse. Oare dacă învăța să sărute ca el, va putea să învețe să și atingă la fel cum o făcea el? Pentru că simțea o nevoie teribilă să îl atingă și de data asta nu voia să aștepte indicațiile lui.

Când mâna ei se strecură între trupurile lor, el se mișcă ușor ca să-i ofere accesul și, în același timp, să capete el însuși mai mult acces. Brusc, între palma lui și sânul ei nu mai era nici o barieră. Reuși cumva să îi desfacă nasturii bluzei și să pătrundă sub cămășuță, iar ea simți cum pielea îi ia foc sub atingerea lui. Dumnezeule mare! Mâna lui nu putea fi atât de fierbinte! Și totuși era. La fel de fierbinte ca pieptul lui sub atingerea ei. Îi spusese cu o noapte înainte că simte că ia foc. Era oare cu putință?

În acele clipe, lui Megan nici că-i păsa. Se simțea de parcă ar cădea în gol, și cădea, și cădea... Doamne, chiar căzuse!

– La naiba, ne prăbu... apucă Devlin să spună înainte de a ateriza cu spatele pe podea și cu Megan peste el. Ne-am prăbușit, constată el.

Izbucni în râs, un râs profund, sănătos, cu rezonanțe pe care Megan nu i le mai auzise. Era un râs molipsitor, mai ales în lumina celor întâmplate. Nu era chiar momentul ideal de a cădea de pe un balot cu fân. Din fericire, aterizaseră pe o grămadă de fân ce nu fusese strâns în cursul acelei zile. În orice caz, nu era finalul pe care Megan și-l dorea pentru lecția despre sărut. Începu și ea să râdă la fel de tare, apoi mai tare când, din cauza hohotelor, alunecă de pe pieptul lui. Se lăsă pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă, până când hohotele încetară. Îi dăduseră lacrimile de râs și începu să-și caute batista în buzunarul jachetei. Ca un făcut, observă cum Devlin tocmai îi agita o batistă în dreptul ochilor. Se șterse și, când termină, Devlin stătea lungit pe-o parte, alături de ea. Zâmbea.

– Partea asta nu făcea parte din lecție.

Îi zâmbi, la rândul ei.

– Bine că mi-ai spus. Nu eram sigură.

El zâmbi și mai larg, apoi privirea îi străluci când îi observă bluza desfăcută.

– La drept vorbind, începu el pe un ton senzual, acum avem o poziție mult mai potrivită pentru sărut. Vrei să-ți arăt mai mult?

– Există așa ceva? se miră ea.

– Absolut.

– Arată-mi.

Se aplecă spre ea, apoi se opri și scutură din cap.

– Nu! Eu... Doamne, cred că am înnebunit, se încruntă el. Du-te acasă, Megan. Pleacă acum! Lecția s-a terminat.

– De ce? șopti ea, iar dezamăgirea care i se citea pe chip era greu de îndurat.

– Pentru că m-am pierdut în acel sărut. Am uitat că ești o tânără inocentă și mult prea curioasă.

– Ce vrei să spui? Că ai fi făcut dragoste cu mine? îndrăzni ea.

– Da, fir-ar să fie!

Spera că asta era tot ce-l apăsa.

– Dar nu te-aș fi lăsat. Te-aș fi oprit. Te-ai opri dacă aș spune nu, așa e?

– Desigur! răspunse el indignat.

– Atunci nu văd unde e problema.

– Chiar nu vezi? Nu-s tocmai treaz, îi aminti el, de parcă n-ar fi observat și singură.

– Nu mă deranjează, spuse ea și se aplecă ușor spre el. Arată-mi, îl imploră în șoaptă.

El gemu și o trase mai aproape.

– Dă-mi limba.

Ea îl ascultă, dar de data asta el n-o mai lăsă să-i exploreze gura, ci i-o supse ușor.

– Sunt și alte părți ale corpului cu care se poate face asta.

– Care?

El îi prinse lobul urechii între buze și îi aplică același tratament. Megan se simți cuprinsă de fiori din cap până în picioare.

– Și mai care? întrebă cu glas pierit.

Încerca să ghicească traiectoria pe care avea s-o urmeze limba lui, dar îi era tot mai greu, căci senzațiile o copleșeau. Suspină adânc când gura lui fierbinte îi prinse un sfârc și începu să îl sugă. Nu-i venea să creadă și era un pic șocată că și așa ceva făcea parte din arta sărutului, dar nu îl opri. O, Doamne, nu avea de gând să îl oprească. Nu încă.

Ceva mai târziu, când simți aerul răcoros atingându-i coapsele, nu-și dădu seama că fusta îi fusese ridicată. Când îl simți umblând și trăgând de pantalonași, nu prea înțelese, dar decise să întrebe.

– Acum ce faci?

Gura lui o acoperi din nou pe a ei într-un sărut profund și tulburător.

– Îți arăt totul, spuse el după ce-și desprinse buzele de ale ei. Nu asta ai vrut? Sau ți-e frică acum?

– Doar un pic.

– Așa și trebuie.

Era cel mai rău lucru pe care i-l putea spune și, în același timp, cel mai potrivit. Se adresa deopotrivă încăpățânării și curiozității ei.

– Nu te opri, Devlin. Nu încă.

O sărută din nou, iar ea aproape că nu simți cum rămâne fără pantalonași. Nu avea însă cum să nu simtă cum degetele lui își făceau de lucru între picioarele ei. Scoase un sunet ascuțit de surpriză, pe care el îl înăbuși cu un sărut. Apoi Megan începu să geamă și să îl tragă înspre ea, savurând cele mai intense senzații de care avusese parte până atunci. Coapsele i se desfăcură singure, căci trupul ei și instinctul preluaseră controlul asupra rațiunii. Nu-i mai păsa de nimic altceva decât cum o făcea el să se simtă.

– Și asta face parte tot din sărut? gemu ea când el îi eliberă buzele și începu să o sărute pe gât și pe sâni.

– Da, minți el fără să tresară.

– Înseamnă că și eu va trebui să-ți fac la fel?

– Nu, răspunse el, știind că n-ar putea să îndure.

– Dar îmi doresc.

– Mă ucizi.

Și ea simțea că moare încet, mai ales când el ajunse deasupra ei, așezându-și șoldurile între coapsele ei. Partea aceea tare din zona lui intimă o apăsa chiar pe zona pe care degetele lui o înfierbântaseră mai devreme, oferindu-i aceeași plăcere ca atunci.

Brusc, o durere ascuțită o săgetă, iar Megan nu găsi nimic plăcut în ea. Deschise ochii, șocată. Cum de... ? Nu, poate că nu, totuși... Poate că durerea și senzația de plin din interiorul ei nu erau provocate de el. Poate erau tot degetele lui. Dar îi simțea mâinile îmbrățișând-o, ținând-o aproape. O cuprinse panica.

Nu trebuia să se întâmple asta.

– Spune-mi că nu faci dragoste cu mine, ceru ea, tot mai înspăimântată.

El rămase nemișcat, cuprins, la rândul lui, de șoc.

– Mă tem că-i prea târziu să-ți spun asta.

– Dar nu se poate!

– Megan, îmi pare rău, sincer, dar răul a fost făcut.

Ea trecu repede de la șoc la furie, în clipa în care conștientiză toate repercusiunile.

– N-o să mă mărit cu tine!

Nu era chiar cel mai înțelept lucru pe care i-l putea spune unui bărbat care renunțase la orice scrupul.

– Zău dacă aveam de gând să te cer!

– Bine!

– Dar acum sunt nevoit s-o fac.

– Norocul tău e că ai primit deja răspunsul, replică ea. Acum dă-te jos de pe mine!

El lăsă capul în jos, în scobitura dintre gâtul și umărul ei.

– Nu pot, Megan.

Nu-l priveau problemele lui.

– Ba bineînțeles că poți. Ai spus că o să te oprești dacă-ți zic.

– Pe-atunci puteam să mă opresc. Dar acum... O, Doamne!

Se împinse în ea o dată, apoi de două ori, după care rămase țeapăn și nemișcat.

N-o mai duruse, dar era prea furioasă ca să mai observe ceva.

– Devlin, o s-o iau razna. Dacă nu vrei să mă vezi țipând și plângând, atunci...

– Îți datorez măcar plăcerea finală. Dacă tot am ajuns aici, măcar să ai parte de...

– Nu am vrut să ajungem până aici, și știi asta foarte bine! șuieră ea.

El se ridică și se lăsă să cadă pe o parte, iar ea remarcă faptul că și el era extrem de afectat de cele petrecute. Era sfâșiat de vină. Ceea ce făcuse îl afectase și îl afecta mult mai mult decât replicile ei severe. Dată fiind starea în care se afla, nu reușea să facă față prea bine nici vinei, nici cuvintelor ei.

– Trebuia să pleci când ți-am spus!

– Așa, bravo! Spală-te pe mâini, dă toată vina pe mine.

– Dacă asta aveam de gând, nu m-aș fi oferit să mă însor cu tine.

– Știi prea bine că nu mă pot mărita cu un crescător de cai! Nici tata n-ar îngădui-o vreodată.

– Ba din contră, răspunse el plin de aroganță. Odată ce-i vor fi explicate toate circumstanțele, tatăl tău își va da consimțământul din toată inima, te asigur. Nu folosi asta drept scuză.

– Să nu îndrăznești să-i spui ce mi-ai făcut! Sau să-i spui cuiva. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

– Megan, nu te poți preface că...

– Pot să fac orice vreau și dacă vreau să îmi continui viața ca și cum asta nu s-a întâmplat, chiar asta voi face!

– Bine. N-ai decât!

Devlin se ridică fără să mai spună un cuvânt. Megan se ridică și ea cât putu de repede, apoi gemu privind și simțind urmele dezastrului. Făcuse dragoste, dar era încă îmbrăcată. Își trase pantalonașii și se grăbi la ușă, trăgând zăvorul. Nu-i aruncă nici o privire lui Devlin și nu avu cum să observe că se uita la ea cu speranță și durere.

– Când o să-ți vină mintea la cap, răzgâiato, știi unde mă găsești! îi strigă din spate.

– O să putrezești în iad până mai vin eu la tine! îi aruncă ea și ieși ca o furtună, fără să privească înapoi.

Devlin lovi cu sete cel mai apropiat perete, apoi se duse în camera lui și sparse sticlele de brandy care îi mai rămăseseră.

Capitolul 25

Megan nu ieși din camera ei vreme de trei zile. În casă apăruseră zvonuri că ar fi ușor indispusă, dar atât. Dar o persoană exuberantă ca ea nu putea petrece prea mult timp plângându-și de milă. Făcuse o greșeală, dar nu era sfârșitul lumii. Nu încă. Soarta nu putea fi atât de crudă încât acea unică greșeală să lase acele urme de care se temea orice tânără. Credea asta din toată inima, dar avea de gând să aștepte confirmarea înainte să se bucure.

Până atunci, își reluă rutina zilnică, însă cu o excepție notabilă. Renunță o vreme la călărit și la orice altă activitate pentru care ar fi fost nevoită să se ducă la grajduri. Din acest motiv nu putu să plece nicăieri de acasă, iar asta era încă ceva ce nu putea îndura decât pe termen limitat.

Într-un final, își făcu bagajul și plecă la Tiffany pentru o vreme. Îi spuse tatălui ei că ea și prietena ei aveau o mulțime de detalii de pregătit pentru apropiata plecare la Londra și că totul avea să meargă mai repede dacă erau împreună. Nu era nimic obișnuit ca fetele să petreacă perioade mai lungi, uneori săptămâni întregi, una acasă la cealaltă. Nu era nici un temei pentru discuții, explicații sau comentarii cum că ar fugi de ceva anume. Doar un crescător arogant de cai ar fi putut avea asemenea comentarii, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie de părerea lui.

Refuzase să-l vadă în acele zile. Iar el plecase – ce altceva putea face? – fără să îi lase vreun mesaj, ceea ce îi confirmă lui Megan bănuiala că oricum nu era important. Dar a doua zi se întoarse. Și a treia, și următoarea. Iar atunci Megan înțelese că individul nu avea să se dea bătut până nu spunea ce avea de spus. Ea însăși era suficient de încăpățânată să refuze să-l asculte. Problema era că războiul lor rece nu avea cum să treacă neobservat. Faptul că el tot apărea, iar ea nu îl primea începuse să provoace discuții pe la colțuri. Servitorii lui Tiffany comentau și însăși Tiffany era roasă de curiozitate. Până

și majordomul ei începuse să-i țină partea lui Devlin și îi arunca lui Megan priviri dezaprobatoare. Dar ea reușea să gestioneze mulțumitor situația. Încăpățânarea vine și cu unele avantaje, iar ea avea din ce să și le tragă. Singurul aspect care îi ridica probleme era legat de impulsurile și nevoile pe care le simțea. Căci, în ciuda celor întâmplate, începea să îi fie dor de Devlin. Îi era dor de certurile lor, îi era dor să îl vadă, lucru care era mereu o plăcere, oricât de furioasă ar fi fost din pricina lui.

Dar tot nu voia să-l primească la Tiffany.

Și nu avea de gând nici să se întoarcă acasă, unde el avea acces și unde o putea căuta, până nu ar fi avut suficiente informații ca să-i poată spune sincer că ce se petrecuse între ei nu avusese consecințe nefericite.

Nici măcar nu îl mai învinuia pentru cele întâmplate. Considera că de vină fusese doar curiozitatea ei. Își învinuia trupul pentru că îi plăcuse atât de mult ce-i făcuse el. Și învinuia acea parte din ea care o convinsese să îl lase să o sărute, când bunul-simț îi dictase de la bun început că era o idee prostească și periculoasă.

– Ai de gând să-mi spui vreodată de ce ești așa supărată pe el? întrebă Tiffany într-o zi, în timpul prânzului, după ce Megan ceruse, pentru a noua oară, să i se transmită lui Devlin că nu-l putea primi.

– Ți se pare că sunt supărată?

– Nu... dar sigur ești. Altfel de ce n-ai vorbi cu el?

Megan încercă să nu pară că dă importanță subiectului.

– Chiar tu m-ai sfătuit să stau departe de el, mai știi?

– Și cam cât de des îmi urmezi sfaturile? replică Tiffany. Deci ia spune, ce-mi ascunzi?

– Nu ascund nimic.

– Nu uita cu cine stai de vorbă. Sunt prietena ta cea mai bună.

Megan suspină. Era surprinsă că Tiffany își ținuse gura atât timp. Și, dacă era să înceapă să povestească, măcar avea două istorii rușinoase dintre care să aleagă, mai ales că, în lumina celor întâmplate recent, prima povestea chiar nu i se mai părea atât de jenantă.

– Individul se crede tatăl meu.

– Ei, haide! obiectă Tiffany. Interesul lui față de tine e orice, numai patern, nu.

– În cazul de care îți spun este, cu siguranță, insistă Megan. Îmi tot spune că am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine și chiar și-a asumat acest rol, cu tot cu măsurile disciplinare. M-a... m-a...

– Te-a ce? făcu Tiffany, nerăbdătoare.

Megan se uită în farfurie, iar obrajii începură să i se coloreze.

– M-a bătut la fund.

– Ce-a făcut???

– M-a așezat pe genunchii lui și...

– Știu cum se face! Dar e doar... Nu e decât... Cum a îndrăznit?

– Foarte simplu. Devlin nu se poartă cum s-ar cuveni. N-a făcut-o niciodată. N-are nimic din deferența și servilitatea angajaților obișnuiți. Probabil e și motivul pentru care îl găsesc atât de fascinant. Pur și simplu, nu e din peisajul obișnuit. E un servitor, dar nu acceptă ordine, nu poate fi dat afară și e mai arogant decât zece lorzi.

– Acum îi găsești scuze?

Megan își privi prietena și constată că era tot mai uimită.

– Bineînțeles că nu, o asigură ea. Dar m-ai întrebat cum a îndrăznit. Și ți-am explicat.

– Atunci probabil că a fost foarte surprins să fie dat afară în ciuda clauzei stupide legate de armăsar, spuse Tiffany, trăgând concluzia greșită. De-asta încearcă să te vadă? Ca să te implore să îl ierți și să fie reangajat?

Ideea era atât de ridicolă că Megan izbucni în râs.

– Devlin? Să implore? N-ar ști cum!

– Doar nu crede că te poate forța să îl reangajezi.

Megan începu să se foiască neliniștită. Nu mai găsea nici o cale de a evita adevărul.

– Nu a fost...

Salvarea de moment veni în persoana majordomului familiei Roberts, care ciocăni, apoi deschise ușa dublă și anunță pe un ton trist:

– S-a întors, domnișoară Megan. Spune că de această dată nu pleacă până nu îl primiți.

Tiffany sări în picioare.

– Dintre toate... Lasă, mă ocup eu!

– Tiff, nu! sări și Megan.

Dar Tiffany deja ieșise din încăpere, iar Megan o auzi apostrofându-l pe Devlin pe hol.

– E de necrezut îndrăzneala dumitale, domnule Jefferys! Cum îndrăznești să apari aici după ce-ai făcut? Chiar dacă Megan ar vrea să te primească, n-am să permit! Pleacă din casa asta și nu te mai întoarce! Stai așa... nu poți să...

Megan trase aer în piept, convinsă că din clipă în clipă Devlin își va face apariția în sufragerie, ceea ce se și întâmplă. Se apropie de ea, iar Megan simți că, deși situația era cu totul neplăcută, simțurile îi tresăreau la vederea lui.

– I-ai spus?

Știa exact la ce se referea el.

– Nu i-am spus ce crezi tu, răspunse ea șoptit. I-am spus despre cealaltă treabă.

– Care cealaltă?

– Despre agresiunea asupra... posteriorului meu.

– Aha! spuse el, iar expresia îndârjită de pe chip făcu loc unei sincere îngrijorări. Megan, ești bine?

– Bineînțeles, răspunse ea pe un ton înțepat.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu.

– Nu mă poți evita la nesfârșit.

O spusese cu atâta convingere că încăpățânarea lui Megan se activă din nou.

– Ba să știi că pot foarte bine, cel puțin până voi fi măritată și în siguranță. Măritată cu altcineva, evident.

Răspunsul nu-i fu pe plac. Îl înfurie atât de tare, că Megan nici nu voia să-i vadă reacția. Surprinzător însă, nu-i dădu nici o replică. Se întoarse și ieși din încăpere, nu înainte de a mormăi către Tiffany, care stătea nemișcată în dreptul ușii:

– A meritat-o!

Tiffany trânti ușa după el.

– Cu așa un comportament ai fost nevoită să te confrunți?

– Zi de zi.

– Trebuia dat afară mai devreme, indiferent de ce scria-n contract!

Megan se așeză. O copleșea un sentiment ciudat, un soi de tristețe amară. Și îi venea să plângă.

– N-a fost dat afară, spuse ea aproape șoptit.

– Nu cred că vorbești serios! Tatăl tău ce părere are?

– Nici o părere, pentru că nu i-am spus nimic.

– Megan! Ce se-ntâmplă? Dacă nici ce-a făcut individul nu e suficient de grav să fie dat afară, sau chiar mai mult de-atât, atunci...

– Chiar dacă meritam ce mi-a făcut?

– Da, chiar și-așa. Nu are nici un drept să te disciplineze. Meritai?

– Cumva... da. Ți-am zis că își face mereu griji pentru mine și era furios că m-am pus în primejdie în acea noapte.

– În care noapte? Atunci când l-ai urmărit?

– Da.

– Și când mi-ai povestit despre acea întâmplare ai omis să-mi zici și de partea cu bătaia la fund, îi reproșă Tiffany.

Megan se simțea tot mai nefericită și, într-un final, ceda și se puse pe plâns.

– Nici acum nu voiam să-ți zic, spuse ea printre lacrimi. Nu sunt mândră că am fost tratată ca un copil.

– Nu plânge, Meg, te rog, încercă Tiffany să o consoleze. Nu trebuia să-mi bag nasul.

– Dar nu pentru asta sunt prietenii? Ca să-și bage nasul?

Le luă câteva secunde ca să înceapă să zâmbească de la replica prostească.

– Devlin încerca să-mi deschisă ochii și să mă facă să înțeleg că nesăbuința poate avea consecințe cumplite, spuse Megan ștergându-și lacrimile.

„De ce n-am fost atentă? De ce n-am băgat la cap ce m-a învățat?" se întrebă amar. Dar vocea ei interioară tăcu suspect de această dată.

O săptămână mai târziu, Megan nu mai putu să ignore realitatea.

Soarta fusese, până la urmă, crudă cu ea.

Capitolul 26

Devlin se scufundă în apă, înotă două lungimi de iaz și abia apoi reveni la suprafață ca să respire. Începuse să vină zi de zi să înoate pentru că nu mai suporta să stea numai la grajduri de când Megan renunțase la plimbarea călare de dimineață. Nu-i plăcea câtuși de puțin faptul că o îndepărtase nu doar de grajduri, ci și de propria casă. Îi displăcea și sentimentul de vinovăție pe care ea îl făcea să-l simtă când, de fapt, nu prea avea de ce să se considere vinovat.

Și cel mai tare îi displăcea că nici nu-și prea amintea de la ce pornise totul. Dacă ea n-ar fi clarificat cât de cât lucrurile în singura dată când o putuse vedea la Tiffany acasă, poate ar fi crezut în continuare că totul a fost doar un vis.

Dar nu fusese un vis. Făcuse dragoste cu Megan Penworthy. Și fusese incredibil de plăcut până la momentul penetrării propriu-zise, când și el, și ea realizaseră ce se întâmpla.

Șocul distrusese tot farmecul experienței, atât pentru ea, cât și pentru el. Până și descătușarea lui necontrolată și nedorită fusese cea mai neplăcută de până atunci. Cu toate că știa, instinctiv, că ar fi putut fi cea mai plăcută.

Ce se întâmplase între ei n-ar fi trebuit să se întâmple. Se luptase cu propriile trăiri și sentimente din ziua în care o văzuse prima dată și reușise să învingă. Dacă n-ar fi turnat în el atâta alcool în acea zi, ar fi putut insista ca ea să plece din grajd. Nu s-ar fi mulțumit doar să-i *sugereze* să plece. Pe de altă parte, nu s-ar fi consolat cu băutură dacă ea nu l-ar fi înnebunit de dorință cu o seară înainte. Iar acum îi refuza până și oferta de a face ce se cuvenea. Nu că ar fi ținut să ia de nevastă o roșcată răzgâiată și temperamentală. Chiar nu ținea. Și-atunci de ce refuzul ei îl înfuria într-atât?

Poate pentru că mândria lui rănită nu suporta ideea că ea l-ar prefera pe altul? Probabil.

Se scufundă din nou sub apă, cu intenția de a parcurge trei lungimi de lac. Nu reuși și pe la jumătate scoase capul la suprafață, cu plămânii arzând, inspirând cu poftă. Își scutură capul ca să scape de apa care i se prelingea din păr și îi intra în ochi, dar imaginea care îi apăru în față îl lăsă fără reacție.

Megan descăleca de pe Sir Ambrose și intra în apă îmbrăcată și încălțată. Nu se opri până nu ajunse la el, iar când ajunse îi trase o palmă peste obraz, apoi începu să-l lovească în piept cu pumnii.

Devlin o lăsă să se descarce un pic, apoi puse o întrebare destul de rezonabilă, în condițiile date:

– Ce naiba crezi că faci?

Ea începu să strige la el.

– Nenorocitule, ticălos nemernic ce ești! Dacă n-ai fi așa înalt, te-aș îneca!

– De ce?

– Pentru că vreau să te omor cu mâna mea! strigă ea, lovindu-l încă o dată. De ce n-ai putut să mă săruți și atât, așa cum te rugasem?

– Când?

– Știi prea bine când! De ce-ai distrus totul și ai făcut dragoste cu mine?

Întrebarea i se păru atât de absurdă că aproape îl pufni râsul. Orice altă femeie pe care ar fi sărutat-o cum o sărutase pe ea ar fi fost mânioasă dacă nu ar fi făcut dragoste cu ea. Sigur, nu era vorba despre vreo virgină.

– Genul acela de sărut duce aproape mereu la dragoste, răzgâiato. Și ce te-a apucat iar, dintr-odată? Când s-a întâmplat n-ai fost atât de furioasă.

– Da, da! Doar că eram în stare de șoc, îl lămuri ea, dându-i încă doi pumni.

– Și ți-a luat trei săptămâni să-ți revii din șoc?

Încă un pumn.

– Mi-a luat trei săptămâni ca să constat că mi-ai distrus viața. Sunt terminată. Voi cădea în dizgrație. O să iasă un scandal uriaș! se văită ea.

Brusc începu să înțeleagă de unde atâta dramă. Se așteptase, cumva, la asta, dar se pare că ea, nu.

– E felul tău de a mă anunța că ai rămas grea?

– Da, nemernic prost ce...

– De unde știu că spui adevărul? întrebă el calm.

Ea rămase nemișcată, privindu-l fix, cu o expresie uimită, apoi se întoarse dezgustată și porni spre mal. Apa nu-i permitea să se miște cât de repede își dorea, așa că el o prinse imediat din urmă și o apucă de braț, formând-o să se întoarcă spre el.

– Îmi pare rău, Megan. Au existat câteva femei care au susținut că aș fi tatăl copiilor lor când, în realitate, nu eram.

Ea miji ochii.

– Vrei să spui că nu crezi că sunt însărcinată cu copilul tău?

– Nu asta spun. Dacă ești într-adevăr însărcinată, copilul este al meu, cu siguranță. Îmi asum întreaga responsabilitate. Te întrebam doar dacă ești sigură.

– Nu, nu sunt sigură! se puse ea din nou pe strigat. Cum să fiu sigură așa devreme? Dar mi-a întârziat o săptămână... Și nu-mi întârzie niciodată!

– Nu-i cazul să te isterizezi. M-am oferit să te iau de nevastă cu sau fără copil, dacă-ți amintești. Nu-i așa? se încruntă el, gânditor.

– Nu mai ții minte? întrebă ea, dându-și ochii peste cap.

– Până n-am avut discuția aceea de la familia Roberts nu eram sigur dacă a fost aievea sau am visat. Se pare că n-am visat, dar tot nu-mi aduc aminte tot ce s-a petrecut.

– Să nu te-aștepți să te ajut eu să-ți amintești, pentru că vreau să uit totul.

O prinse cu ambele mâini și o scutură ușor.

– De un lucru sunt sigur: ai refuzat să pleci când te-am prevenit, pentru că te simțeai mult prea bine! Tot ce ți-ai dori să uiți e finalul, și, crede-mă, și eu aș vrea să-l uit. Dar nu se poate, așa că hai să nu ne mai văităm atât.

– Ba o să mă vait dacă...

O scutură din nou.

– Nu mă provoca, Megan! Crezi că vreau să mă însor cu o afurisită de puștoaică răzgâiată care nu ține deloc la mine? Numai că n-am de ales. Și nici tu nu ai.

– Nu e corect! țipă ea. Nu-mi poți oferi o casă mare, așa cum îmi doream ca să o impresionez pe Lady O.! Tot ce-mi poți oferi e o viață-n grajd. În grajdul *meu*. Și să nu uităm că nici tu nu mă iubești.

Probabil insişti să mă iei de nevastă ca să capeţi o poziţie socială mai bună. Dar n-o să se întâmple, ascultă-mă pe mine. N-ai să ajungi un gentleman prin mine. Pentru asta e nevoie de...

– Ajunge, răzgâiato, o întrerupse el cu răceală. Mi se apleacă de la cât îţi plângi de milă. Ţi-a dat vreodată prin minte că poate şi eu aveam alte planuri în viaţă, planuri care nu te includ? Te gândeşti vreodată şi la altcineva decât la propria persoană? Te gândeşti vreodată şi la altceva decât la ce-ţi doreşti *tu*?

Era nedrept şi conştient de asta. Ştia de la Tyler că uneori ţinea seama şi de ceilalţi, şi de sentimentele lor. Dar faptul că era aproape isterică la gândul că va fi nevoită să se mărite cu el îi făcea mândria ţăndări. Sigur că, din punctul ei de vedere, mariajul cu el nu-i aducea nici o perspectivă încurajatoare. Statutul lui era sub al unui moşier oarecare, ceea ce-l făcea nepotrivit pentru aspiraţiile ei. Aşa ar fi stat lucrurile dacă el ar fi fost cu adevărat cine pretindea că e. Ştia că ar trebui să îi mărturisească adevărul şi că, odată ce-ar afla cine e el, disperarea i s-ar transforma în fericire totală. Dar, la naiba, nu avea de gând s-o facă. La crescătorul de cai venise dornică să-şi satisfacă curiozităţile sexuale, aşa că se cuvenea să se mărite cu crescătorul de cai.

În acele clipe, din ochii lui Megan parcă scăpărau fulgere. Era furioasă că îndrăznise să o critice.

– Cine-a spus că o să mă mărit cu tine? protestă ea. Ai idee câţi gentlemeni din partea locului mi-au cerut mâna?

– Iar tu ţi-ai tăiat toate punţile refuzându-i pe toţi.

– Şi ce, nu mă pot răzgândi? Aşa că vezi-ţi de marile tale planuri de viaţă. N-am de gând să ţi le complic.

Părea foarte convinsă, aşa că el o scutură din nou.

– Nu te prinde sacrificiul de sine, răzgâiato! Şi n-o să te măriţi cu altul câtă vreme îmi porţi copilul. O să fugim împreună la Gretna Green.

– Poftim?!

– Tatăl tău îşi va da binecuvântarea după ce-o să stau de vorbă cu el.

– Ba n-o să şi-o dea. Eşti complet nebun!

– O să-i prezint totul într-o lumină romantică. Altfel te vor distruge bârfele. Lumea o să numere zilele până naşti.

– Bârfele o să mă distrugă oricum dacă mă mărit cu un crescător de cai.

– Deci ești de acord?

– N-am spus asta, mormăi ea. N-am de gând să trăiesc într-un grajd.

– O să trăiești unde trăiesc eu.

– Am putea sta în camera mea, mă gândesc.

– Nu mă mut în casa tatălui tău! spuse el hotărât.

– Și, cu toate că o să coste ceva, o să-ți schimbăm garderoba, continuă ea ca și cum nici nu l-ar fi auzit. Și pe urmă... Of, ce rost are? Nimeni n-o să te ia vreodată drept gentleman. În primul rând, pentru că ești o brută. Tu te-ai auzit vorbind mai devreme?

– Începeam să cred că numai eu m-am auzit, replică el sec.

– Încerc să ajungem la un compromis, dar văd că nu mă lași.

– Faci exact după prostul tău obicei, vrei să fie totul după voia ta. Îmi pare rău să te anunț, Megan, că soția face ce-i spune soțul și nu invers.

– Un motiv suficient de bun să nu vreau să mă mărit cu tine. Dacă m-ai iubi, mi-ai face pe plac. Dar, cum nu mă iubești, o să mă faci nefericită.

– N-o să te fac nefericită, scrâșni el. O să te fac soția mea. Nu e totuna.

– În cazul nostru, este, se încăpățână ea.

Devlin își luă mâinile de pe ea ca să nu o scuture cu adevărat.

– Du-te acasă, Megan. Fă-ți bagajul. Plecăm imediat ce discut cu tatăl tău.

– Tu chiar vorbești serios! făcu ea, surprinsă. Tu chiar crezi că tata își va da încuviințarea să mă iei de nevastă. Aiurezi, Devlin! Va fi de acord doar dacă am să-i spun că asta-mi doresc. Cu sau fără copil. O să-mi găsească alt soț.

– Hai să așteptăm decizia lui. Dacă e de acord, te vei conforma?

Ea se încruntă, bănuitoare.

– Doar n-o să încerci să-l bruschezi și pe el așa cum faci cu mine!

– Nu încerc să te bruschez, la dracu'!

Ea pufni, ca și cum reacția lui i-ar fi întărit ei acuzația, așa că Devlin continuă pe un ton ceva mai potolit:

– Nu am de gând să-l bruschez pe tatăl tău. Ne-am înțeles?

– Da, răspunse ea fără pic de amabilitate. Dar nu are sens să-mi fac bagajul. Fără un semn din partea mea, tata n-o să fie de acord. Și încă nu-s convinsă că vreau să mă mărit cu tine.

– Dar dacă el zice da, atunci te măriți? vru el să se lămurească.

– Ți-am răspuns deja.

– Bun. Consideră-te logodită.

O ridică și o sărută scurt și apăsat, apoi o lăsă iar în apă, o întoarse cu spatele la el și o împinse încet spre mal.

Ea o luă din loc și aproape ieși din apă când, vrând să se întoarcă să mai spună ceva, băgă de seamă ceva ce nici nu observase până în acel moment.

– Doamne, Dumnezeule! Ești gol!

Surpriza de pe chipul ei era neprețuită. Fusese atât de supărată că nici nu observase acel trup care înainte o fascina. El izbucni în râs și nu reuși să se oprească nici ca să-i spună: „Iar tu umbli prin iaz îmbrăcată!"

Era totuna. Oricum ea n-ar fi apreciat observația, cum nu-i aprecia nici simțul umorului.

Capitolul 27

Era cu neputință. Nu aveau cum să fie în drum spre Scoția ca să se căsătorească. De câte ori va trebui să-și repete acele cuvinte ca să se și adeverească?

Peisajul rural pe care îl traversau era în permanentă schimbare. Kilometrii parcurși se tot adunau. Mergeau spre nord, spre Scoția, ca să se căsătorească.

Luaseră cu ei un valet care să ducă trăsura înapoi acasă, pentru că Devlin intenționase să închirieze cât mai degrabă una mai mare. Găsise una mai mult decât decentă în Somerset. O lăsase pe Megan la un han și se întorsese cu trăsura personală a contelui de Sedgemeer. Era somptuoasă, superbă, cu blazon pe portiere și cu vizitiu. Megan nu-și crezuse ochilor, iar Devlin se văzuse nevoit să îi dea câteva explicații.

– I-am spus contelui că am fost prădați la drumul mare și că hoții ne-au furat banii, hainele și trăsura.

– Și, din bunătatea inimii lui, el ți-a dat trăsura lui personală? întrebă ea.

– M-am dat drept ducele de Wrothston. Nu știa ce să mai facă și cum să ne mai fie de folos. Ne-a dat și vizitiul. Seamănă un pic cu St. James, să știi.

– L-am cunoscut, ai uitat? Și nu semeni deloc cu el.

Devlin prinsese ideea. Dacă el spunea că cerul e albastru, Megan avea să insiste că e verde.

Trăsura de lux făcea călătoria mai plăcută sau măcar tolerabilă, în ciuda tovarășului ei de drum. Și prezența lui Caesar ajuta, căci Devlin ieșea din când în când și parcurgea porțiuni din drum călare. Megan dorise să-l ia și pe Sir Ambrose, dar Devlin o refuzase fără prea multe menajamente. Nici nu erau căsătoriți și deja făcea pe șeful cu ea. O aștepta un trai imposibil. Și, până acolo, o călătorie neplăcută. Drumul era lung. Aveau de parcurs cinci sute de kilometri până în Scoția

și de-acolo s-o ia spre faimosul Gretna Green, unde cuplurile dornice să se căsătorească repede mergeau de zeci de ani. Inclusiv cuplurile care nu aveau binecuvântarea părinților. Megan o avea, spre marea ei nedumerire.

O luase prin surprindere încântarea cu care tatăl ei ieșise din birou, urmat de Devlin, și o felicitase, spunându-i că este fericit că a ales drept soț un tânăr așa de ispravă. Spusese și alte lucruri potrivite ocaziei, dar Megan rămăsese blocată când auzise „tânăr de ispravă" și-l privise pe Devlin de parcă era însuși diavolul și-i luase mințile tatălui ei. Păcat că nu și pe ale ei. Era prea supărată ca să accepte bucuroasă uriașa schimbare petrecută în viața ei. Poate se gândise uneori la ea, dar faptul că i se impusese făcea ca totul să fie altfel. Nu avea de gând să discute cu el despre asta, pentru că știa că, dacă ar deschide gura, ar arunca o lumină negativă asupra a tot și știa că nu va ieși nimic bun.

Numai că nu reuși să tacă prea mult, așa că în a doua zi a călătoriei, când Devlin era pe punctul să atipească de prânz, Megan se trezi vorbind:

– Nu pricep. Ce i-ai spus tatălui meu de era așa fericit că ne căsătorim?

El îi răspunse fără a se obosi să deschidă ochii:

– I-am spus că te iubesc, desigur. Și că scopul meu în viață e să te fac să-nnebunești de fericire.

Simți o împunsătură în inimă, căci știa nu era adevărat.

– Nu văd nimic amuzant în toată situația.

– E unul dintre marile tale cusururi, răzgâiato. N-ai pic de simț al umorului.

– Ți-ai făcut glumițele nesărate, acum răspunde-mi.

– I-am spus adevărul, Megan.

– Că m-ai sedus?

– Cred că a fost tocmai pe dos.

– Nu-i adevărat! replică ea indignată.

El deschise un ochi.

– Eu am cerut lecții de sărutat?

– Exact! Am cerut să mă înveți să sărut, nu să mă-nveți cealaltă chestie.

El oftă.

– Mi-am recunoscut partea mea de vină. Văd că n-ai de gând să faci la fel.

– De ce, din moment ce vina îți aparține numai ție?

– Cum vrei, spuse el leneș și închise din nou ochii.

Megan continuă să fiarbă în suc propriu, apoi reluă discuția după câteva minute:

– Tot nu mi-ai răspuns.

– Poate pentru că discuția cu tine e prea enervantă ca să vreau să o continui.

Ea nu răspunse, așa că Devlin deschise ochii și o văzu cum se uită încruntată pe geam.

– La naiba! Ce crezi că i-am spus? Am mărturisit că te-am lăsat grea. Întâmplător, tatăl tău e de părere că un copil este în egală măsură al ambilor părinți – părinții adevărați –, așa că a acceptat degrabă cererea mea în căsătorie. Sigur că ar fi preferat să te măriți înainte să existe un copil, dar înțelege că astfel de lucruri se mai întâmplă.

– Deci i-ai spus despre copil?

– Mi-ai spus că nu va avea nici o importanță, Megan, că ar fi dispus să îți găsească alt soț. Te-ai înșelat. Dorința lui este să fii cu tatăl copilului. Și, da, a trebuit să îi spun ca să înțeleagă de unde atâta grabă să ne căsătorim.

– Asta tot nu explică de ce era așa fericit, murmură ea.

Devlin ridică din umeri.

– Spre deosebire de alte persoane pe care n-o să le numim, tatăl tău mă place. Nu l-a nemulțumit alegerea ta.

– Nu te-am ales.

– Cred că el vede lucrurile un pic altfel, dată fiind... situația ta.

Megan nu răspunse. Se mulțumi să îl fulgere cu privirea. El o ignoră și închise ochii.

În scurt timp, ea își contempla din nou nenorocirea.

Își imaginase de câteva ori nunta, dar niciodată așa. Cu siguranță îl avea în față pe bărbatul visurilor ei, pe cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse. Partea respectivă corespundea. Dacă nu cumva realitatea chiar îi depășea așteptările. El dorea să o ia de nevastă. Și partea respectivă era la fel ca în fantezîle ei.

Atunci de ce era nefericită în loc să radieze de bucurie?

– *Pentru că nu mă iubește.*

– Și cam pentru ce te-ar iubi, la cum te porți de ceva vreme?

– Iar îi ții partea?

– Vrei să spui că nu te-ai purtat ca ultima scorpie încă din ziua-n care a venit?

– Poate m-am purtat, dar am fost provocată în permanență. Ai uitat de câte ori am fost insultată, jignită și forțată să-mi pierd cumpătul? În plus, nu e singurul motiv. Ar trebui să mă bucur că e obligat să se însoare cu mine?

– Nu mi s-a părut că se plânge până te-ai apucat tu să dai vina pe el pentru tot. Nu credeam c-o să faci asta.

– Nici nu voiam, câtă vreme doar viața mea se ducea de râpă. Dar n-am să-mi asum responsabilitatea și pentru a lui.

– Nu crezi că ar fi fost ceva mai mânios dacă într-adevăr credea că i se duce viața de râpă din cauza ta?

– Ba da, dar știi că e imprevizibil. Niciodată nu reacționează cum te-aștepți.

– Nici tu n-ai fost tocmai previzibilă în ultimul timp. Nici măcar nu vrei să recunoști că, de fapt, ai căpătat ceea ce-ți doreai – pe el.

Megan pufni, fără să-și dea seama, apoi se miră că Devlin o privea întrebător.

– Ce?! făcu ea. N-ai ceva mai bun de făcut decât să te holbezi la mine?

Cumva, atacul neprovocat îl amuză.

– Încercam să adorm, dar văd că faci tot posibilul să nu reușesc. Te plictisești, Megan?

– În nici un caz. Port o conversație incitantă cu mine însămi.

– Nu-i nevoie să fii sarcastică.

– Nu sunt. Cred că se cuvine să știi că ești pe cale să te-nsori cu cineva care vorbește singură deseori. Încă nu-i prea târziu să te răzgândești și să mă duci înapoi acasă.

– Și să ratez unica mea șansă de a obține o poziție socială mai bună?

Megan se încruntă, căci simțise furia ce mocnea în cuvintele lui de parcă ar fi lovit-o-n față. Și totuși, pe chipul lui nu răzbătea nimic din acel tumult. Devlin închise iar ochii și, de data asta, ea nu mai avu de gând să protesteze, mai ales că mânia lui o cam iritase. Se mulțumi să se plângă în sinea ei.

– Chiar nu poate să facă ce trebuie? I-am dat ocazia perfectă să scape, i-am spus că e posibil să fiu nebună, iar el se-nfurie.

– Nu mă-ntreba pe mine. Sunt la fel de uimită ca tine.

Capitolul 28

Petrecură ultima lor noapte necăsătoriți în orașul Carlisle, chiar înainte de graniță. A doua zi dimineață, Devlin avu o rară inițiativă de a deschide de bunăvoie o discuție cu Megan și îi spuse că în acea zi, pe la amiază, vor fi deja căsătoriți, întrucât Gretna Green era chiar de cealaltă parte a frontierei, în partea scoțiană. Megan vru să întrebe cu voce tare dacă vizitiul lor, de loc din Somerset, va găsi locul unde trebuia să ajungă, dat fiind că se rătăciseră până atunci de două ori, dar decise să-și țină gura.

Momentul intimidant al căsătoriei era foarte aproape, iar ea nu se găsea chiar în dispoziția potrivită pentru a începe o ceartă. Se temea chiar că acea dispoziție nu avea s-o mai părăsească, ci să se intensifice. Nu erau doar emoțiile de dinainte de căsătorie – din care avea din plin. Doar că în ultimele zile se gândise la controlul incredibil pe care Devlin urma să-l aibă asupra ei și a vieții ei după ce vor deveni soț și soție.

Nu și-ar fi făcut griji dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, dar Devlin... nici măcar nu o plăcea. Nu voia să se însoare cu ea și urma să-i facă viața un iad.

– N-o să te pui pe plâns, bine?

Ochii lui turcoaz o scrutau cu intensitate. Megan se întrebă de cât timp se uita așa la ea.

– Sigur că nu.

– Păreai gata să plângi.

– Nu, ți-am spus, insistă ea, dar buza de jos începu să îi tremure.

– Spune-mi, Megan, ideea de a te mărita cu mine e atât de cumplită? întrebă el cu blândețe.

– Da! răspunse ea și izbucni în lacrimi, ascunzându-și fața în mâini.

Nu avu cum să-i vadă chipul îndurerat. Nici expresia hotărâtă ce luă locul durerii. Când se liniști și încetă să suspine amarnic, el vorbi:

– Uite ce e, te asigur că mariajul nostru va fi doar pe hârtie.

Ea îl privi surprinsă.

– Cum adică?

– Adică sunt la fel de nemulțumit ca tine de felul în care am făcut dragoste și nu vom repeta greșeala. Nici unuia nu ne-a plăcut.

Megan înlemni. Prin urmare, pe lunga listă a lucrurilor pe care i le reproșa trebuia să adauge și faptul că nu o mai dorea?

– N-am nimic împotrivă.

– Așa credeam și eu.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să spună ceva, trăsura trecu peste ceva și începu să se clatine, vizitiul scoase un strigăt de spaimă și apoi părură gata să se răstoarne.

– Ce naiba... începu Devlin. Jos! Jos! strigă către Megan.

– Unde jos?

– Pe podea!

– Nu fi...

Nu-i dădu ocazia să protesteze. Se întinse spre ea și o trânti la podea, apoi căzu peste ea, lucru care o surprinse din cale-afară. Dar Devlin nu rămase locului, căci trăsura continua să se clatine și mai tare, apoi prinse un unghi ciudat, iar Devlin căzu pe-o parte, lovindu-se de bancheta din lemn. Megan căzu peste el, apoi se ridică și ajunse pe bancheta. Chiar atunci trăsura se opri.

– Megan, ești teafără?

Nu era sigură. Îi luă câteva clipe să-și tragă rochia de sub ea și să se ridice. Își pierduse boneta, dar deja nu mai conta.

– Da, cred că da, răspunse ea. Dar tu? Ce-a fost zgomotul acela? Ți-a crăpat capul?

– Foarte amuzant, pufni Devlin, ridicându-se. Cred că s-a rupt o roată. Rămâi aici până aflu despre ce e vorba.

Trăsura nu era căzută pe-o parte, dar nici mult nu mai lipsea. Când Devlin deschise portiera, aceasta se lovi de pământ, lăsându-i doar un spațiu mic prin care să se strecoare afară. Prea mic pentru cât era el de mare. Cealaltă portieră trebuia smulsă, dar el reuși operațiunea în doi timpi și trei mișcări, apoi se cățără și ieși din trăsură.

Megan scoase capul și privi în urma lui, curioasă să vadă ce se întâmplase. Pentru că nu era suficient de înaltă, fu nevoită să se sprijine în brațe ca să vadă mai bine.

Trăsura aproape că se răsturnase într-un șanț de la marginea drumului, de unde se deschidea panta unui deal care, din fericire, nu era prea abrupt. Megan observă că drumul era acoperit de o suprafață lucioasă și că Devlin și vizitiul se apropiaseră să vadă despre ce e vorba.

Măcar caii erau teferi, inclusiv Caesar. Din fericire, frânghia cu care era legat de trăsură era destul de lungă și animalul nu fusese târât în șanț. Și părea că veniseră ajutoare. Trei bărbați călare urcau dealul și se apropiau de ei. Brațele îi cedară și căzu înapoi în trăsură. Îi auzea pe cei trei vorbind. Erau scoțieni, fără îndoială. Nu-și dăduse seama că trecuseră granița deja.

După câteva clipe, deveni nerăbdătoare. Nu înțelegea de ce Devlin nu vine mai repede să o scoată de acolo. Portiera cealaltă era prea aproape de pământ ca să se deschidă suficient pentru el, dar spațiul era exact cât îi trebuia ei. Se strecură și ieși. Afară întâmpină altă problemă. Nu-i era prea ușor să iasă din șanț, din cauza fustei ample.

– la de vezi! se-auzi o voce amuzată. Untură de porc? Ce zici, Gilleonan?

– Cre' că cineva n-a avut grijă când și-a dus untura la piață. Da' tu, Lachlan, ce zici?

– Da, asta tre' să fie. Da' poa' să fie o capcană întinsă de niște hoți îndrăzneți ca să-nhațe în plină zi vreun trecător neștiutor.

– Hoți?! se auzi glasul vizitiului.

– Tâlhari, neică, îi răspunse prima voce. Nu știu de un' vii de n-ai auzit de tâlharii scoțieni. Jefuiesc la drumu' mare, mai mult noaptea, e drept. O activitate tare plăcută.

Urmară râsete, iar Megan se încruntă. Clar nu înțelegea umorul scoțian. Pe de altă parte, nici nu era de suficient timp în Scoția ca să prindă ciudățeniile locale.

– Și zi, Lachlan, miroși o capcană?

– A naibii pielea pe tine, Ranald, ce mă zorești așa? Când oi mirosi o capcană, ți-oi zice. Acu' pune mâna și ajută-i pe domnii.

– Nu e nevoie.

Megan își ștergea mâinile pline de praf, încântată că reușise să iasă din șanț, când îl auzi vorbind pe Devlin. Nimeni nu o observase. Scoțienii încă nu descălecaseră. Nu le vedea decât spinările bine făcute și umerii lați. Din Devlin vedea doar fața, dar era suficient să-și dea seama că era extrem de serios. Și că, din ce auzise, tocmai refuzase oferta de ajutor a celor trei.

– Și de ce nu, mă rog? interveni Megan, atrăgând asupra ei toate privirile.

– Fir-ar a dracului de treabă, chiar nu poți să faci o dată ce-ți spun?! exclamă Devlin, îndreptându-se spre ea.

Tonul lui furios o luă prin surprindere.

– Se pare că nu pot, răspunse ea.

– Mai fă o încercare acum. Du-te înapoi în trăsură, îi șuieră el la ureche.

– Să mă-ntorc după cât m-am chinuit singură să ies?

– Megan...

– Nu! îl întrerupse ea. Ești absurd, ca-ntotdeauna. Trăsura trebuie ridicată și adusă înapoi pe drum, nu? Vrei să stau înăuntru și să mă dau de toți pereții?

– Vreau să faci ce-ți spun.

– Ei, bine, încă nu suntem căsătoriți, Devlin Jefferys, deci mai ai de așteptat până să-mi poți da ordine.

– Văleu, da' ce-mi aud urechile! Și zi, drăguțo, nu ești nevasta lui?

Cel care pusese întrebarea se apropiase călare de ei, iar calul își vârâse ușor botul între Devlin și Megan, despărțindu-i. Megan ridică privirea la timp să-l vadă pe uriașul călăreț descălecând chiar lângă ea, luându-i repede mâna și atingându-i degetele cu buzele. Instinctul îi spunea să-și smulgă mâna din strânsoarea lui și să-i zică bărbatului vreo două, dar statura lui impunătoare și frumusețea lui tulburătoare o reduseră la tăcere.

Avea ochi de un verde-deschis și păr castaniu în care străluceau câteva fire roșcate. Purta o haină bine croită, bleumarin, care îi scotea bine în evidență umerii de două ori mai lați decât ai ei și pieptul lat și, după toate aparențele, foarte musculos. Avea picioare extrem de lungi și robuste, ca niște trunchiuri de copaci, pantaloni din piele

și cizme de călărie. Purta o lavalieră cam demodată, a cărei dantelă i se revărsa pe gât.

Era al doilea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse și o privea absolut fermecat.

– Ce frumusețe... ce aură învăpăiată... și ce chip de înger, minunată făptură! spuse el, privindu-i pletele și fiecare trăsătură a feței.

Instinctiv, Megan dădu să își îndrepte boneta, uitând că n-o mai are pe cap. Se simțea amețită, dar într-un mod plăcut, căci nu era obișnuită cu bărbații atât de direcți și de îndrăzneți, care să își exprime fără ocolișuri interesul și faptul că o găseau atrăgătoare. Cu tot cu părul ei ca focul. Îi venea să se uite spre Devlin și să-i spună: „Ai auzit? Aură învăpăiată. Ha!"

Reuși cu greu să se abțină.

– Mă cheamă Lachlan MacDuell, la dispoziția dumneavoastră! spuse scoțianul. Îmi permiteți să vă conduc la... oare la Gretna Green?

– Da. Adică da, într-acolo mergem.

El rânji.

– Se zice că multe perechi nu mai ajung la Gretna Green pentru că până să pornească la drum n-au stat atâta vreme împreună și când ajung, deja și-ar scoate ochii. Să-ndrăznesc să sper că e și cazul tău, drăguțo?

Observația lui era extrem de bună, dar Megan nu avea de gând să-i împărtășească necazurile ei unui necunoscut.

– Nu-i nevoie să mă conduci. Și aș aprecia dacă...

– Tot nu miroși capcana, Lachlan? întrebă unul dintre tovarășii lui.

– Nu încă, Gilleonan, răspunse Lachlan cu un ton din care răzbătea nerăbdarea. Nu vezi că-i fac curte drăguței ăsteia?

Megan rămase trăsnită, iar Gilleonan replică:

– Nu se prea vede. Mie, unu', nu-mi pare.

– Da' acum? întrebă Lachlan, așezându-se într-un genunchi în fața lui Megan.

– O, da, acuma-i altă treabă. Mai ține mult?

– Cât trebe' ca să...

– Ba deloc, interveni Devlin, apropiindu-se.

Lachlan oftă, dar ignoră complet prezența lui Devlin. Continua să o soarbă din ochi pe Megan, care era teribil de jenată, dar și flatată.

– Ridică-te, domnule MacDuell, îi ceru ea.

– Nu pot. Mi-ai furat inima, drăguțo.

– N-am vrut.

El zâmbi.

– Ai făcut-o, c-ai vrut au ba. Uite-o, e-n mâinile tale. Așa c-o să-ți jur credință cum se cuvine, iar matale vei fi impresionată și-mi vei da răspunsu' de vreau să-l aud.

– Chiar așa?

Nu se putea abține să nu zâmbească în fața unui individ atât de îndrăzneț.

– Fix așa. Uită-te și tu. Ai de-ales între un englezoi înțepat și-un scoțian arătos care-o să te facă să râzi, o să te facă fericită și cu care n-o să te plictisești o clipă.

– Nu cred că-mi ceri serios să mă mărit cu tine, râse Megan.

– O, ba da, o asigură Lachlan. Nu pentru măritiș ești aici?

– Ba da, dar...

– Mărită-te cu mine. N-o să-ți pară rău, jur.

Megan nu îndura ideea să-l dezamăgească pe fermecătorul scoțian, dar nu avea de ales.

– Eu...

– Gata! Ajunge cu absurditatea asta, interveni Devlin. Domnișoara o să se mărite cu mine, domnule MacDuell, cu binecuvântarea tatălui ei.

Lachlan se ridică încet în picioare. Devlin era înalt, dar scoțianul era și mai înalt și mult mai masiv. Și era convins că statura lui îl va intimida pe Devlin și-l va face să bată în retragere. Ceea ce nu se întâmplă.

– Pentru tine, sunt stăpânul MacDuell, englezoiule. Dar s-auzim ce are de spus domnița.

Megan interveni înainte ca Devlin să răspundă în numele ei:

– Are dreptate, Lord MacDuell. Am căzut la înțelegere cu el și nu pot da înapoi.

– Da'-l iubești?

– Nu e treaba ta, replică Megan indignată.

Lachlan râse din toată inima.

– De-acum e, drăguțo. Și o să iau răspunsul tău cum oi vrea. Cred c-ai nevoie de mai mult timp ca să te gândești. Prea bine.

– Scuză-mă, dar... se încruntă Megan.

– Neah! Tu să mă scuzi pentru că o să te răpesc. Gilleonan, acum!

Capitolul 29

Megan fierbea de furie. Cei trei erau hoți. Tâlhari la drumul mare. Nu mai avea nici un dubiu după scenele la care asistase după ultimele cuvinte ale lui Lachlan MacDuell. Apăruseră pistoalele, iar lui Devlin i se ceruseră toți banii. Dar la final Lachlan își surprinsese tovarășii de fărădelegi.

– Nu luați nimic, spusese el, trăgând-o în șa pe Megan, care se zbătea să scape. Mi-am găsit comoara pe ziua de azi.

– Da' calu'?! protestase Gilleonan. Am face-o avere cu el.

Lachlan îl privise lung pe Caesar, apoi spusese:

– Lăsați-l. Azi mă simt generos. Dar împrăștiați nisip pe drum. Nu vreau să cadă-n plasă și alte trăsuri dacă nu-s aici să le jefuiesc.

Devlin știuse ce avea să urmeze. Încercase să o țină pe Megan neobservată, încercase să o țină la adăpost. Dar ea simțise nevoia să iasă și să se ia la ceartă. În clipa în care atrăsese interesul amoros al căpeteniei bandei, totul fusese pierdut. Auzi la el, stăpânul MacDuell. Pretențiile lui de mare moșier erau însă irelevante în acele momente. Fusese răpită, iar Devlin și vizitiul fuseseră legați fedeleș și aruncați în șanț.

Devlin făcuse o singură încercare de a opune rezistență. Îi trăsese un pumn în față tânărului Gilleonan. Din fericire pentru el, nu fusese împușcat drept pedeapsă, dar primise o lovitură zdravănă în ceafă, cu mânerul pistolului. Avea capul tare, așa că nu picase jos, ci doar amețise un pic. Strigătele și amenințările lui cu răzbunarea răsunaseră mult în urma grupului care pornise în goana cailor. Nu avea cum să pornească pe urma lor, așa cum nici Megan nu putea scăpa din strânsoarea brațelor care îi cuprindeau talia.

Era furioasă până peste poate. Nu fusese niciodată răpită și chiar nu ținuse să aibă o asemenea experiență. Nu vedea în ea nimic incitant sau romantic. Iar galopul pe acel teren accidentat, fără drumuri, deveni destul de repede un chin pentru ea, mai ales că refuza

să se relaxeze în brațele răpitorului și stătea într-o poziție ciudată, în fața lui. Când lua o curbă strânsă, lui Megan i se tăia răsuflarea. Afurisitul de scoțian nu își dădea seama, probabil, de greutatea și forța cu care o apăsa, dar Megan nu avea de gând să se plângă.

Soarele apunea, iar ea simți că i se face frig. Caii abia mai mergeau, după greaua încercare la care fuseseră supuși. Tocmai se întreba dacă scoțienii obișnuiau să-și folosească animalele până mureau de epuizare când brusc se opriră și descălecară lângă un pârâiaș.

Făcură degrabă focul, scoaseră mâncare din desagă și întinseră niște pături pe jos. Își făcuseră o tabără. Chiar aveau de gând să doarmă acolo. Sub cerul liber. Megan gemu când MacDuell o dădu jos de pe cal. Articulațiile mai că nu-i plângeau de durere. Dar, cu toate că abia se ținea pe picioare, găsi forța să-și plesnească răpitorul peste mână. Lachlan păru de-a dreptul amuzat. Chiar începu să râdă. Megan făcu doi pași în spate.

– Vei plăti pentru asta! strigă ea.

– Mă-ndoiesc, răspunse el.

– Unde ai de gând să mă duci?

– Acasă.

Nu ajungea nicăieri așa, prin urmare încercă o altă strategie.

– Oriunde ai de gând să mă duci, n-o să stau acolo.

– Îmi pare că nu te-ai prins încă, se plânse el. Îți fac un bine. Așa poți să te gândești un picuț mai bine la ce bărbat îți alegi.

– Până una-alta mă faci să-mi dau seama că prefer să mă mărit cu un englez necioplit – care, că veni vorba nu e câtuși de puțin înțepat – și un scoțian necioplit.

– Hm, ești nițel supărată pe mine, să-nțeleg, plescăi el.

– Bineînțeles!

– Da' de ce, drăguțo? Nu trebuie. Tre' să începi să mă cunoști mai bine ca să alegi bine, nu?

Cum ea îl privea șocată, simți nevoia să o liniștească.

– Nu te-nfoia, fato. N-o să-ți fac rău. Jur!

– Deja mi-e rău, mă doare tot corpul după drumul ăsta. Voi, scoțienii, vă alergați caii până-și dau duhul?

– Sunt rezistenți, făcuți să-ndure, nu ca ai voștri, caii englezești. Îmi pare rău că te dor toate cele, dar trebuia să ne mișcăm repede.

– Doar nu crezi că o să ne urmărească cineva, pufni ea.

– He, he, drăguțo! O să vină după tine. O să-ncerce să te găsească. Ce om în toate mințile te-ar lăsa să-i scapi făr' de luptă? Da' n-o să aibă noroc, îți zic. Nu-i pe lume scoțian să dea de mine dacă vreau să mă dau la fund. Englez, nici atât!

Deja Megan nu-și mai dorea decât să se așeze pe jos și să plângă. În mod normal ar fi fost deja măritată. Sigur, doar pe hârtie, așa spusese Devlin, dar, cu un copil pe drum, căsătoria era importantă.

Lachlan întindea pe jos pătura ce avea să-i servească ei drept pat. Tovarășii lui, care nu erau nici pe departe la fel de bine făcuți sau de chipeși, comentau cu voce tare că fusese o greșeală să nu-l ia pe Caesar. Lachlan îi auzea, dar îi ignora. Făcu o plecăciune și îi întinse lui Megan mâna ca să o ajute să se așeze pe pătură. Ea îl refuză și se trânti singură pe jos.

– Nu ești decât un hoț de rând, așa-i? întrebă ea cu îndrăzneală când el se așeză lângă ea.

El tăcu preț de câteva clipe, apoi începu să râdă atât de tare că aproape căzu în genunchi în fața ei.

– De rând? Nici vorbă, drăguțo. Tot neamul meu e neam de tâlhari, din moși-strămoși. Cum era să nu urmez tradiția?

Tovarășii lui reacționară tușind și pufnind ostentativ și se aleseră cu o săpunească scurtă, după care Lachlan se întoarse iar spre Megan, sorbind-o din ochi și zâmbind larg.

– Nu ți se pare nimic în neregulă cu hoția? întrebă ea.

– Hei-hei, n-am zis-o eu! Află, rogu-te, că sunt sute de ani de când scoțienii și englezii tot au plăcerea să se atace unii pe-alții. Nu fac decât să reiau obiceiu'.

– Adică furi numai de la englezi? vru ea să știe, cu indignarea sinceră a englezoaicei pursânge.

El ridică din umeri cu un aer nonșalant.

– Păi abia pe mâine pe la prânz ajungem la mine-acas', așa că, vezi bine, am vrut să fiu sigur că golesc doar buzunare englezești.

– Ce patriot ești! îl ironiză ea. Pe unde locuiești tu nu sunt englezi?

– Ici-colo. Da' nu-mi înțelegi dilema? Ar trebui să opresc toate trăsurile și să-ntreb care-i de englezi, care-i de scoțieni. Așa că vin aici, lângă graniță, unde-i plin de trăsuri cu englezi.

– Spre ghinionul meu.

– Neah, nu zice asta, drăguțo. Ești supărată, văd. Și pe mine mă uimește ce trezești în mine. Mă faci să mă simt cumva... Da' să știi că nu-mi stă-n obicei să răpesc domnițe frumoase. Ești prima.

– Norocul meu.

Sarcasmul ei permanent îl amuza din cale-afară.

– Neah, eu mi-s norocosu'. N-ai idee de când caut o femeie ca tine.

Bărbatul nu părea să aibă mai mult de 25–27 de ani, deci căutările nu puteau dura de prea multă vreme.

– Nici de data asta nu ești norocos, MacDuell, pentru că-s promisă deja altuia.

Amănuntul nu părea să-l încurce deloc.

– N-ai cum să-l vrei pe englezoiul ăla opărit, spuse el cu o admirabilă siguranță de sine.

– O, ba da.

– Da' nu-l iubești, continuă el la fel de sigur de el. E clar ca...

– Bineînțeles că îl iubesc. Suficient cât să-i port copilul.

El zâmbi ca să-i facă pe plac.

– E mare lucru să-i faci un copil unui bărbat. Un scop frumos.

– Nu înțelegi, spuse ea. Nu vorbesc de viitor aici. Mă rog, într-un fel, da... Doar că s-a întâmplat deja.

Constată cu surprindere că nu era câtuși de puțin rușinată să recunoască în ce situație era. Iar uimirea de pe chipul lui făcea să merite tot chinul de pe drum. Numai că dintr-odată individul se puse pe râs.

– *Și-acum ce fac?*

– *Zău dacă am vreo idee. Și să știi că ai fost convingătoare.*

– *Atunci de ce nu mă crede?*

– *Poate nu vrea să te creadă.*

– *Ce să spun! Nici minciunile nu mi le-a crezut.*

– *Care minciuni?*

– *Nu râd, în caz că n-ai observat.*

Megan se încruntă, iar Lachlan crezu că el e ținta nemulțumirii ei – ceea ce și era, de fapt, doar că în acele clipe Megan era prea ocupată să se certe cu eul ei interior.

– Îmi pare rău, drăguță, dar știi că e greu să cred că una ca tine ar rămâne grea înaint' de nuntă, mai ales cu un bărbat care nici nu-i e pe plac.

Brusc, se schimbă la față și se opri din râs.

– Nu cumva te-a...

Megan înțelese unde bătea și se grăbi să-l contrazică:

– Nici pomeneală! N-a făcut așa ceva! Nici să nu te gândești!

– Hopa! Stai blândă, n-ai de ce să-ți pierzi cumpătu'! spuse el ușor încurcat.

– Să mi-l pierd? Deja mi l-am pierdut de dimineață, găgăuță! N-aveai nici un drept să mă răpești de la logodnicul meu. Trebuia să mă mărit azi!

Lachlan era de-a dreptul încurcat, convins că Megan urma să înceapă să plângă. Nu putea îndura asta.

– Încă poți să te măriți azi. Om găsi noi o capelă prin partea locului.

– N-am de gând să mă mărit cu tine! Și chiar îți cer să mă duci înapoi chiar acum!

– Și zi, Lachlan, cum merge curtatu'? Nu prea bine, așa-i? întrebă Gilleonan făcând pe seriosul, deși se vedea că e pe punctul să izbucnească în râs.

– Miresele răpite-s belea mare, adăugă Randal.

Megan și Lachlan se încruntară amândoi la ceilalți, până când respectivii se întoarseră spre foc. Apoi el încercă să îi zâmbească, dar ea se cam săturase.

– Există momente și locuri potrivite pentru a face pe fermecătorul, dar nu e cazul acum și aici, spuse ea. Sunt sigură că, pentru un tâlhar, ești un bărbat bun. Sigur vei fi soțul cuiva, un soț bun, dacă renunți la tâlhărie. Dar n-o să fii soțul meu.

– Hai să ne culcăm, mâine-i o nouă zi, poate îți vin alte idei, spuse el, de parcă nu avea de gând să-i ia spusele în serios.

– Hai să mă duci înapoi, mai bine.

– Ai milă, fato. Și dacă aș zice da, caii n-ar rezista dacă te-aș duce înapoi așa repede.

– Așa repede? Când o să înțelegi că vorbesc serios?

– Când o să recunoști c-aș fi un soț bun, c-oi fi tâlhar sau nu, zâmbi el din nou.

– Ești incorigibil. N-ai scăpare. Și credeam că Devlin e căpos, mormăi ea ca pentru sine.

– Ce-ai zis?

– Nu mai vorbesc cu tine, deci să nu-mi mai adresezi un cuvânt!

– Atunci hai să mănânci ceva și...

– N-am de gând să mănânc din mâncarea ta!

– Păi n-o să te las să flămânzești, drăguțo, spuse el ferm.

Megan se încruntă și-i aruncă o privire cruntă care îl făcu să-și reconsidere planurile de a o hrăni cu forța.

– Să te văd cum o să mă-mpiedici.

– Frate, da' căpoasă mai ești! spuse el exasperat, apoi oftă. Cum zici. Numa' să-mi zici când te-o lua foamea.

Ea pufni și îi întoarse spatele. Se întinse pe jos și dădu cu pumnul în pământ. La naiba! La naiba! La naiba! Totul se întâmplase din cauza lui Devlin. Dacă se gândea bine, îl putea scoate vinovat pentru aventura ei nefericită. În cel mai rău caz pentru că nu venea s-o salveze. Ce dacă era legat de mâini și de picioare? Trebuia să-i vină o idee să scape și să vină în căutarea ei.

– Dar de ce nu te gândești să scapi singură?

– Cum?

– Nu ești legată. Poți să fugi când se culcă cei trei.

– Ai impresia că aș ști unde să mă duc? Habar nu am unde sunt. Risc să mă rătăcesc și să mor de foame înainte să mă găsească cineva.

– Sau poate ajutoarele sunt în preajmă.

– În ce preajmă? Suntem în pustietate, în caz că n-ai observat.

– Deci nici nu vrei să iei în calcul?

– Da ba. Până apare Devlin risc să rămân pentru totdeauna în Scoția. Dar dacă mă rătăcesc sau mor de foame, va fi vina ta.

– Nu eu am refuzat mâncarea adineauri, deși deja îmi chiorăia stomacul.

– Aici e vorba de principii.

– Ce-au principiile cu planul de a scăpa de trei tâlhari scoțieni?

– Mi-e foame, MacDuell! spuse Megan cu voce tare.

Capitolul 30

– Dormi, drăguțo?

– Ar conta? mormăi Megan cu spatele la el.

Vocea lui Lachlan i se insinua neplăcut în urechi. Nesuferitul ar fi trebuit să doarmă. Aștepta de ore bune un semn. Fusese răbdătoare. Tovarășii lui deja sforăiau de mult, dar Lachlan era suspect de tăcut. Megan nu avea de gând să riște, în acele condiții. Dacă era să fugă, trebuia să se asigure că toți dormeau adânc. Faptul că Lachlan încă era treaz o enerva la culme.

– Mă gândeam...

– Rău făceai, MacDuell, îl întrerupse ea cu răceală. Mai bine te-ai lăsa.

– Nici tu nu faci prea bine tot băgând bățu' prin gard.

– Reușesc să te enervez?

El nu răspunse, vrând s-o facă pe Megan să se întoarcă spre el. Cum ea nu se lăsă, începu să râdă încet. Ce Dumnezeu era așa amuzant? Era la fel ca Devlin: insultele ei nu-l atingeau deloc și, mai rău, era mereu într-o dispoziție enervant de bună. Îi era imposibil să stea supărată pe un bărbat care zâmbea sau râdea mereu. Sau aproape mereu.

– Mă gândeam, drăguțo, că poate nu ți s-a părut sinceră dorința mea de-a te lua de nevastă.

– Din contră. Faptul că m-ai înșfăcat și m-ai trântit pe cal a fost lămuritor.

– Nu te-am trântit! protestă el.

– Posteriorul meu e de altă părere.

– Dac-ai vrea, bucuros ți-aș masa... , spuse el după o pauză.

– Nici să nu te gândești!!!

El râse din nou, iar Megan scrâșni din dinți.

– Bine. Da' să știi că nu-i propun oricărei domnițe să o iau de nevastă.

– De-aici trebuie să înțeleg că mă consideri specială? se răsti ea. Ne știm doar de câteva ore și gata, sunt specială pentru tine?

– Ești! Din primele secunde. Mi-ai furat inima.

– *Mai bine-ai schimba repede subiectul. Îți poate suci capul cu vorbe dintr-astea.*

– *Capul meu e imposibil de sucit. Vezi-ți de treaba ta!*

– Nu cred în dragoste la prima vedere, MacDuell.

Ceea ce era o minciună, căci povestea de dragoste dintre Tiffany și Tyler era dovada că dragostea la prima vedere chiar era posibilă.

– 'Mi-nfigi pumnalu'-n inimă, drăguțo.

– În sfârșit!

El izbucni în râs.

– Când te-oi calma, ți-oi da seama ce bine ne-om înțelege.

– De ce crezi că nu-s calmă? Sunt foarte calmă, doar că așa-s eu mereu, nesuferită și afurisită. Mi se trage de la răsfățul de-acasă. Întreabă-l și pe Devlin... mă rog, este cam târziu pentru asta. Dar crede-mă, ți-ar fi confirmat totul. Știi cum îmi spune? Răzgâiată!

– Păi nu-i de mirar' că nu-l suferi, replică Lachlan, cu tonul cu care i-ar fi spus: „Ți-am zis eu!"

– N-ai înțeles! spuse ea, răsucindu-se spre el, ca să-l mustre mai cu spor.

Însă în clipa în care era aproape întinsă pe spate, el se aplecă rapid și-și lipi buzele de ale ei. Megan uitase că, la cât de bine îi auzea vocea, el era probabil foarte aproape de ea. Iar el își calculase foarte bine mișcările, o provocase să se întoarcă spre el și prinsese momentul perfect să o sărute.

Megan era șocată nu doar de faptul că o săruta – se aștepta de la orice de la un nemernic de tâlhar –, ci mai ales de cât de plăcut i se părea. Era la fel... de fapt, aproape la fel de plăcut ca... Deși nu simțea acele senzații incitante care o înfiorau când o săruta Devlin. Nu că de data asta nu simțea nimic. Doar că senzațiile nu o copleșeau.

– Ajunge, MacDuell! spuse ea, împingându-l cât colo pe scoțian.

El doar rânjea la ea. Oare de ce n-o mira asta?

– N-ai cum zice că nu-ți plăcu.

– Ba am cum. Dar n-o să-o fac, recunoscu ea. Oricum, n-are importanță. Poate-ai uitat că port copilul altuia?

– N-am uitat c-ai zis-o. Tu uiți că n-am crezut. Acu' zi drept, drăguțo, ești fecioară.

– Sunt doar naivă, nu și inocentă, se încăpățână ea. Știu că unii bărbați ar trece cu vederea și m-ar lua de nevastă chiar așa, cu un copil pe drum, dar cumva mă-ndoiesc că faci partea din acea categorie. Renunță, MacDuell. Situația mea n-o să se schimbe decât în rău, cu alte cuvinte, va deveni în curând foarte vizibilă.

– Poate vizibilă, dar nu respingătoare, răzgâiato.

Megan tresări la auzul acelei voci atât de familiare. Lachlan slobozi o înjurătură și sări în picioare incredibil de repede pentru statura lui impozantă. Megan se ridică mai încet și amândoi priviră derutați în jur, încercând să-și dea seama unde se ascundea Devlin. Era însă prea beznă, iar în apropiere de foc nu se distingeau decât umbre întunecate.

– De-aștepți să te invităm 'ici cu noi, o s-ai mult de-așteptat, omule. Nu-s bucuros c-ai venit.

– Păcat, răspunse Devlin. Și eu, care eram convins că mă așteptați.

Megan și Lachlan se întoarseră și-l văzură apărând din umbră, dinspre nord, în loc de sud, cum s-ar fi așteptat.

Megan mai că îl sorbea din priviri, atât era de fericită că venise să o salveze. Ar fi vrut să alerge spre el și să-l îmbrățișeze, să-l acopere cu sărutări. Dar privirile lui o făcură să înghețe.

Lachlan era mult mai preocupat de pistolul pe care Devlin îl îndreptase către el.

– Și zi, n-am putea să fim de-acord că totu' a fost o greșeală nefericită?

– Nu știu. Tu să-mi spui.

Lachlan zâmbi trufaș.

– Neah! Nu-s io așa prost.

– Nici eu, răspunse Devlin.

Se opri lângă Ranald și aruncă arma pe care scoțianul o ținea la îndemână. La fel făcu și cu arma lui Gilleonan.

– Nu ești, zici? Frate, ai venit singur.

Devlin ridică din umeri.

– Am fost nevoit, pentru că nimeni nu ține pasul cu Caesar.

– Armăsaru', daaaa. Înțeleg acuș' că mai bine-l luam.

– Prea multă generozitate strică.

– Așa-i.

Megan auzise destul.

– N-ați putea încheia conversația? Mi-e frig, mi-e foame și aș vrea să dorm într-un pat normal.

– Și io care credeam că-ți țin de cald la șale, drăguțo!

– Asta făceai? întrebă ea pe un ton sarcastic. N-aș fi ghicit într-o mie de ani.

Individul nu se lăsa cu una, cu două.

– Acu' pricep de ce-i zici răzgâiată, i se adresă el lui Devlin. Acuma, ce să zic, la cât îi de frumoasă, poa' să fie și răzgâiată, suspină el comic.

Megan pufni disprețuitor, ca să-i arate că nu-l consideră câtuși de puțin spiritual. Devlin îi aruncă o privire în care mocnea un avertisment. Atunci observă ea că ceilalți doi scoțieni se treziseră din cauza vocilor și amândoi se uitau fix la Devlin, fără nonșalanța afișată de căpetenia lor. Fusese inconștientă să uite că se aflau în continuare într-o situație periculoasă și că ea și Devlin trebuiau să scape, cumva.

– N-am de gând să ucid un bărbat doar pentru că s-a făcut de râs în fața unei fete frumoase, spuse Devlin.

– Mi-s bucuros s-aud asta.

– Dar cine-mi ia ceva ce-mi aparține merită să-i învinețesc măcar un ochi.

Megan nu auzise bine. Sigur nu. Lachlan, în schimb, știa că auzise perfect. Își lăsă capul pe spate și începu să râdă în hohote. Gilleonan și Ranald zâmbeau. Era cumva singura în toate mințile?

– Devlin, nu vrei să faci asta, i se adresă ea pe un ton cât putu de calm.

– Din contră, draga mea, răspunse el cu glas hotărât. Nimic altceva nu mi-ar plăcea mai mult.

– Dar...

– Știi să tragi cu pistolul?

Schimbarea de subiect o prinse nepregătită. Dacă spunea „Desigur", s-ar fi dat mare, și nu era cazul chiar în acele momente.

– Nu.

– Bine, veni replica surprinzătoare.

Devlin îi puse pistolul în mână și-i așeză degetul pe trăgaci, îndreptând țeava spre acoliții lui Lachlan.

– Sunt șanse mari, așadar, să-i împuști dacă fie și clipesc, nu-i așa? Și fii atentă la ei, Megan, nu la bătaie. Crezi că poți face asta?

Ea încuviință din cap, prea tulburată să poată scoate un cuvânt. Nu ținuse în viața ei o armă și nu împușcase pe nimeni. Nici nu avusese un logodnic gata să se ia la trântă cu un uriaș. Bineînțeles că va fi atentă la cei doi și nu la confruntarea lui Devlin cu scoțianul. Probabil ar leșina dacă l-ar vedea lovit. De ce era bătaia o soluție de a-i face scăpați?

Prima lovitură fu puternică, iar Megan tresări. Cu toate că Devlin îi spusese să nu se uite și că ea însăși nu dorea să asiste la scenele dure, aruncă o privire scurtă spre cei doi combatanți, apoi se concentră din nou asupra tovarășilor lui Lachlan. Nu păreau deloc pe cale să se amestece în bătaie. Stăteau în picioare aproape nemișcați. Din scurta privire pe care o aruncase, Megan nu-și dăduse seama cine fusese lovit. Bănuia că Devlin. Urmă încă o lovitură. Încă o tresărire. Încă o privire scurtă. Tot nu își dădea seama cine dădea și cine încasa.

Îi văzuse pe cei doi mișcându-se în cerc, căutând oportunitatea de a lovi. Lachlan rânjea, normal. Devlin nu zâmbea, dar poziția lui, cu pumnii strânși și un braț ușor întins era surprinzătoare. Megan mai asistase doar la două bătăi pe viață și pe moarte. O dată la un bâlci unde se înfruntau fierarul satului și un luptător nomad care se lua de toată lumea și provoca la bătaie pentru amuzamentul curioșilor. Altă dată între doi pretendenți de-ai ei, doi lorzi care știau câte ceva din tehnica boxului.

Devlin nu se bătea ca fierarul, cum s-ar fi așteptat ea. Lupta ca un gentleman, în vreme ce Lachlan avea tehnica fierarului. Unde învățase crescătorul de cai să lupte ca un lord?

Probabil nu văzuse bine. Se auziră trei lovituri puternice, dar Megan rezistă tentației de a privi. În schimb, chipurile celor doi pe care îi supraveghea erau grăitoare. Gilleonan tresărise la un moment dat, iar Ranald arăta pur și simplu uimit.

Megan nu mai putu să îndure. Se întoarse să privească lupta și constată că ochii nu-i jucaseră feste. Devlin se bătea într-adevăr

ca un gentleman, cu lovituri curate, pumni bine țintiți și nici o mișcare în plus, nici un fel de risipă de energie. Tot el era, spre marea ei mirare, cel care nimerea toate loviturile. Fentele și retragerile lui erau, pur și simplu, prea rapide pentru Lachlan. Sigur, un singur pumn de-al scoțianului l-ar fi îngenunchiat, dar acesta tot nu reușea să-i aplice o lovitură.

Lachlan rânjea în continuare. Pentru Dumnezeu, parcă nici n-ar fi simțit durerea provocată de loviturile lui Devlin. Care, de altfel, deja lăsau urme.

Lachlan urma să aibă sigur un ochi vânăt a doua zi. Era roșu și începea să se umfle. Buza de jos îi era lovită. Și parcă falca stângă începea, la rându-i, să se umfle.

Megan le aruncă priviri rapide și scurte lui Gilleonan și Ranald, continuând să urmărească lupta cu o fascinație aproape bolnavă. Trebuia să-i pună capăt. Devlin obținuse ce-și dorise. De ce continuau să se bată? Atunci se întâmplă lucrul de care se temea cel mai tare. Lachlan făcu o fentă cu stânga și-i trase lui Devlin un pumn în falcă. Culmea, nu căzu, ci doar se împletici un pic, după care își recăpătă echilibrul. Rămase în aceeași poziție, cu brațele ridicate, anunțând că intenționa să-i provoace adversarului și mai multă suferință. Megan nu mai putea suporta însă acel spectacol.

– Ajunge!

Lachlan îi aruncă o privire îndurerată.

– Ai milă, drăguțo! N-am apucat să dau în el decât o dată.

Megan îi aruncă o privire uluită. Se purta ca un copil căruia i se luase jucăria. Nici Devlin nu era prea încântat de intervenția ei. Cu atât mai rău pentru ei. Pentru amândoi.

– Voi poate vă distrați de minune, dar mie nu-mi place deloc ce se întâmplă. O să îmi pierd cumpătul și poate chiar o să împușc pe careva din greșeală. Nu că mi-ar păsa.

– Poți să faci măcar o dată ce ți se spune? veni replica lui Devlin.

Era a doua oară într-o zi când nu făcea ce-i spusese el, iar prima dată se încheiase neplăcut. Așa că Megan deveni defensivă.

– Devlin Jefferys, când o să fii soțul meu o să-mi poți comanda după pofta inimii, dar până atunci să n-ai pretenția să te ascult fără să-mi dai motive serioase.

– Am avut un motiv serios, răzgâiato, și tocmai îl exemplifici. Dar stai așa, cred că tocmai mi-ai promis că după ce ne căsătorim o să-ți pot comanda după pofta inimii?

Megan era gata să nege cu fermitate, dar se abținu, îngrozită de ce-i ieșise pe gură.

– Nu poți să-i ceri cuiva să-și respecte promisiuni făcute când e la un pas de-a se pierde cu firea, argumentă ea.

– Nici nu-mi imaginam altceva, comentă Devlin.

Lachlan râdea, încântat de schimbul de replici.

– Cre' că nu te mai invidiez deloc, Jefferys. O săptămână-două aș rezista cu ea, da' atât. Ia zi, facem un schimb? Ți-o dau înapoi și-mi dai calu'?

– Ce repede ți-a trecut îndrăgosteala, MacDuell! îl apostrofă Megan. Și află că acest cal nu e al lui, ci al tatălui meu.

– Puțin îmi pasă al cui e, drăgu...

– Dacă-mi mai spui o dată drăguțo, te împușc!

Îndreptă pistolul spre el, iar Lachlan nu mai spuse nimic. Nici măcar nu mai zâmbea. Devlin se apropie încet de ea și îi luă arma.

– Scumpa mea, dacă ai de gând să-l împuști, trebuie să tragi piedica, îi spuse el încet și sec.

Trase piedica și îi înapoie pistolul, zâmbind.

– Așa. Acum poți să-l împuști.

Se uită înspre bărbatul cu care trebuia să se mărite și-i trecu prin minte să-l împuște pe el, nu pe Lachlan. Dar n-o făcu. Îi aruncă o privire rănită, lăsă arma să-i cadă, apoi se întoarse și plecă de lângă el.

– La naiba! spuse el. N-aveai să împuști pe nimeni, Megan.

– Nu asta e ideea, îi aruncă ea. Și zău dacă am să-ți mai iau vreodată apărarea.

Scoțienii râdeau. Cu toții, de data asta. Lui Megan nici că-i păsa. Intră în pădure în căutarea lui Caesar. Dacă avea să-l găsească, intenționa să plece de una singură.

Capitolul 31

Megan se ținu țeapănă câteva minute după ce Devlin o urcase pe Caesar și încălecase în spatele ei. Apoi se sprijinise de el și, încet-încet, se relaxase. Se relaxase într-atât încât adormise. Nu-i adresase un cuvânt. Nici nu fusese nevoie, căci era clar ca roșul învăpăiat al părului ei că era supărată pe el. Dar nu prea tare. Devlin nu avea de ce să-și facă griji.

Își dădea seama că n-o salvase atât de romantic cum poate și-ar fi dorit ea. Una peste alta, ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că îi dăduse de urmă. Cu mare greutate le descoperise urmele după apusul soarelui. Doar norocul făcuse să dea peste ei lângă acel pârâu. Îi dăduse de gol focul care, din cauza întinderii ca în palmă, se vedea de la câțiva kilometri. Devlin își mișcă maxilarul și icni de durere. Poate ar fi trebuit să-i fie recunoscător lui Megan că pusese capăt luptei pe care cu inconștiență o provocase. Dacă ar fi fost în toate mințile, ar fi plecat de-acolo cât mai repede, fără să caute să se răzbune pentru că scoțianul acela uriaș îi rănise orgoliul. Crezuse că-l va învinge, deși era mult mai mare, dar acel MacDuell îi dovedise repejor că se înșela. A naibii matahală avea fălci de oțel! Și ce îndrăzneală din partea lui să rânjească la el când era amenințat cu arma!

În mod normal, ar fi fost demn de toată admirația.

MacDuell avusese chiar îndrăzneala să-l întrebe dacă el și Megan se și înțelegeau bine din când în când sau o duceau tot într-o ceartă. Devlin ridicase din umeri.

– Încep să cred că-i place să se certe. Sau n-ai observat? întrebase el.

– Ba da. Da'-ți place, zic?

– Nu cine știe ce.

– Ș-atunci de ce-o vrei de nevast'? întrebase Lachlan fără ocolișuri.

O întrebare excelentă. Devlin se mulțumise să zâmbească, ceea ce, din punctul lui de vedere, era un răspuns suficient de detaliat. Dar întrebarea îi rămăsese în minte în timp ce le lega caii ca să-i ia cu el, căci nu avea de gând să se reîntâlnească prea curând cu MacDuell, și când se ducea s-o ia pe Megan. Îl rosese și când primise din partea ei tratamentul tăcerii. Nici măcar nu îl întrebase de ce o luase cu el călare pe Caesar și nu-i dăduse unul dintre caii scoțienilor. Iar când le dăduse drumul cailor, câțiva kilometri mai târziu, ea deja dormea, așa că ratase ocazia de a primi răspuns la întrebarea pe care refuzase cu încăpățânare să i-o adreseze.

Rămânea însă întrebarea scoțianului, care refuza să îi dea pace. De ce se însura cu ea în afară de motivul evident pentru un bărbat de onoare ca el? Îi era limpede că voia, chiar voia să o ia de nevastă. Nu mai putea nega asta, după furia și revolta care îl cuprinseseră când scoțienii i-o răpiseră. Voia să fie soția lui. Voia să aibă asupra ei autoritatea pe care i-o dădea căsătoria. O voia în casa lui. O voia aproape. Voia să știe unde s-ar afla în fiecare clipă. O voia în patul lui, deși era singurul lucru asupra căruia n-ar fi insistat și care s-ar fi întâmplat doar din dorința ei.

Voia să-l iubească.

Doamne, Dumnezeule! Era îndrăgostit de Megan Penworthy! Cum naiba se întâmplase așa ceva? Acum se explica de ce era într-o dispoziție mizerabilă. Dragostea pentru o fată ca Megan garanta dureri de cap și de inimă și dăuna grav sănătății mintale. Sigur, era frumoasă de pica. Dar avea un temperament cam neplăcut. Pe de altă parte, măcar nu era ranchiunoasă. Avea explozii de furie, dar nu durau mult. Și de ce-ar fi durat, când mereu apărea altceva care s-o înfurie?

Probabil era nebun. Sau poate încerca să-și ambaleze cumva pasiunea trupească pentru ea. Și atât. Pentru că încă tânjea după ea. O vizită la amantă ar fi rezolvat însă și acest aspect. Abia după aceea va putea fi mai liniștit și mai calm în relația cu Megan.

În cel mai rău caz, nu și-ar mai pierde cumpătul, iar purtarea ei nu-l va mai atinge într-atât. Și nu s-ar mai gândi la ea în permanență. Și n-ar mai dori-o atât de mult.

Dar ca să-și viziteze amanta trebuia să meargă la Londra. De ce nu, la o adică? Trăia la țară de două luni deja. Sora lui Freddy

se măritase, probabil, sau se dovedise că minţise cu nerușinare. Așa că n-ar mai conta dacă ar apărea însurat. Poate că Freddy tot ar mai vrea să-i zboare capul, dar timpul avea să rezolve și acea problemă.

Se crăpa de ziua când Devlin ajunse în orașul pe care îl observase pe când gonea spre nord. Nu era Gretna Green, dar era în Scoția și avea biserică, deci era ce-i trebuia. S-ar fi cuvenit să se ducă la cel mai apropiat han, să doarmă și apoi să se căsătorească la o oră decentă. Numai că în acele momente Devlin nu mai gândea limpede. Nu-și dorea decât să se însoare mai repede, înainte să mai intervină ceva. Preotul scoțian nu fusese foarte încântat. Nici Megan, de altfel. Dar o donație generoasă și un brânci scurt îi pusese pe amândoi pe calea corectă, iar Ambrose Devlin St. James, al patrulea duce de Wrothston, se alesese cu o nevastă și ducesă.

Megan se trezi din cauza unor strigăte ascuțite. Câțiva copii se jucau, iar cineva fluiera o melodie veselă. Îi luă ceva timp să-și dea seama că gălăgia venea de jos și-i zgâria urechile din pricina ferestrei deschise a camerei unde dormise lemn... până atunci.

Nu voia să se ridice din pat. Nici măcar ca să de ducă la fereastră și să strige că vrea liniște. Unii oameni dovedeau o lipsă crasă de respect față de ceilalți. Oare cât timp dormise? Nu avea idee, dar nu se simțea tocmai odihnită. Somnul îi fusese întrerupt de prea multe ori – când Caesar schimbase ritmul, când Devlin se apucase să o îmboldească să intre-n acea biserică...

Dumnezeule mare! Era măritată! Iar soțul ei nu petrecuse noaptea cu ea. Megan privi locul gol din pat, de lângă ea, ca să se asigure. Clar, nu dormise nimeni acolo. Apoi începu să își amintească de bătaie, de farsa ridicolă pe care i-o jucase Devlin cu pistolul, de farsa și mai ridicolă pe care i-o jucase căsătorindu-se cu ea pe când era pe jumătate adormită.

De dimineață luase două camere și o condusese la a ei. Îi spusese un scurt noapte bună și îi ceruse să încuie ușa. Fusese prea epuizată să i se pară ceva ciudat în toată situația. Ciudat? De fapt, el îi spusese clar că va fi o căsătorie de formă și atât.

– Ai crezut că glumește?

– Da.

– Ei, bine, eu, una, nu-l învinuiesc. Chiar nu știi să-i dai pace.

– N-o merită.

– Atunci de ce suferi atât că te-a respins?

– Ba nu.

– Ba da.

– Scârbă ce ești!

– Acum te-njuri singură?

Megan se întoarse pe partea cealaltă și lovi cu furie perna.

Capitolul 32

Megan constată că toate hainele pe care le mai avea erau în stare foarte proastă. În unele dormise, iar cele cu care gonise călare arătau în ultimul hal. Nu avea idee când va putea să se schimbe. Nu știa nici dacă bagajul ei rămăsese în trăsura răsturnată sau dacă vizitiul reușise să o repună pe drum. Spera că se vor întâlni cu el în acea zi.

Odată trezită, se opri să admire camera în care se afla. Era splendidă. Scoția era, clar, peste Anglia la capitolul hanuri. În săptămâna ce tocmai trecuse stătuse în suficiente locuri ca să poată face o comparație. Se întreba dacă Devlin nu intrase cumva la mari cheltuieli de data asta cu gândul că avea să fie noaptea nunții, cu toate că nu împărțiseră nici patul, nici măcar camera. Sau poate era singurul loc de cazare disponibil în oraș. Da, cel mai probabil așa stăteau lucrurile. Dar asta tot n-o lămurea de unde avea el atâția bani.

Lângă lavoar erau o mulțime de parfumuri, cosmeticale și accesorii pentru păr, dar nimic din toate acestea nu o putu binedispune. Halul în care îi arăta ținuta o făcea să se simtă groaznic, mai ales că se afla într-un loc scump, rezervat clar celor cu mulți bani.

Ieși din cameră și realiză, pe hol, că nu știa cum să-l găsească pe Devlin și care dintre numeroasele uși ducea către camera lui. Nu putea bate la fiecare până avea să-l găsească. Oaspeții n-ar fi apreciat asta. Porni în căutarea cuiva care să o îndrume și dădu peste o scară amplă și se opri, uimită de opulența de la etajul inferior. Nu se afla într-un han. Era, probabil, un hotel. În noaptea trecută chiar nu își dăduse seama cât era de mare. Holul de la parter era întunecat când sosiseră, în zori. O singură lampă ardea.

Pe măsură ce cerceta locul, Megan era tot mai confuză. Nu semăna deloc a hotel, ci a casă. Hangiul care le ieșise în întâmpinare putea foarte bine să fie majordomul. Devlin bătuse la ușă, acum își amintea.

– Bună ziua, Excelența Voastră. Vă pot conduce în sufragerie?

Era același bărbat care îi întâmpinase, doar că ceva mai îmbrăcat și, categoric, de comporta ca un majordom.

„Excelența Voastră?!" se mirase Megan în sinea sa. Oare Devlin se dăduse drept altcineva?

– Vă rog să mă duceți la soțul meu.

– Desigur. Urmați-mă, vă rog.

Se așteptase ca majordomul să o conducă înapoi la etaj, dar, spre surprinderea ei, acesta se îndreptă spre o ușă dublă de la capătul holului și o deschise. Ușa dădea spre o sufragerie uriașă, iar Devin stătea în capul mesei, fiind servit nu de una, ci de trei slujnice în uniformă care nu-și luau ochii de la el și mai că nu se luau la bătaie pentru onoarea de a-i aduce tot ce-și dorea. Pe Megan o izbi un sentiment asemănător celui care o copleșise când îi surprinsese pe Devlin și pe Cora hârjonindu-se în fân. Nu-i plăcea deloc ce simțea.

Rămase pe loc, așteptând să o observe, dar cum el n-o făcu, izbucni:

– Ieșiți! Afară cu voi! le aruncă slujnicelor. Are în față mai multă mâncare decât poate duce și e perfect capabil să se servească singur.

Cele trei femei nu păreau prea dispuse să-i dea ascultare unei străine care, pe deasupra, era prost îmbrăcată și cam jumulită. Dar după ce îi aruncară o privire majordomului, se grăbiră să iasă.

– Ce ați dori, Excelență? o întrebă el pe Megan.

Iar afurisitul de titlul!

– Un pic de intimitate. Mulțumesc.

El încuviință, dar rămase nemișcat, așa că ea adăugă:

– Și o să mă așez singură.

Bietul om păru atât de șocat de idee că Devlin interveni:

– O ajut eu să se așeze, domnule Mears. Adu, te rog, o ceașcă în plus.

– Prea bine, Excelență.

Megan așteptă ca majordomul să iasă înainte să i se adreseze lui Devlin.

– Mă așez singură, spuse ea și se îndreptă spre celălalt capăt al mesei.

Devlin se așeză la loc.

– Te-ai trezit cu fața la cearșaf?

Ea îi zâmbi strâmb.

– Adică la cearșaful fin de pe patul regesc numai bun de un palat? La acela te referi?

– Bine, bine, răzgâiato, oftă Devlin. Haide, zi ce ai pe suflet.

– Te folosești iar de acea minciună, așa e? schimbă ea vorba.

El vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Ridică din umeri.

– Pe moment mi s-a părut o soluție convenabilă.

Megan se încruntă și trase spre ea un coș cu chifle aburinde. Era convinsă, dar absolut convinsă că în primă fază el avusese de gând să-i dea alt răspuns. Îl întrebă cu nonșalanță și cu un pic de răutate:

– Nu riști să fii arestat dacă te dai drept duce?

– Aș vrea eu.

Nimic din ce-i spunea în acea dimineață nu avea noimă. Megan era tot mai nedumerită.

– De ce-ți asumi așa un risc?

El ridică o sprânceană.

– Te gândești să mă dai de gol, Excelență?

– Nu-mi mai spune așa. Și da, așa ar trebui și chiar o să mă gândesc la asta.

El îi puse în față o farfurie cu șuncă și cârnați.

– Când decizi s-o faci, spuse el continuând să mănânce, să nu uiți că te vei da și pe tine pe mâna autorităților, pentru că de-acum ești soția mea, iar oamenii aceștia te cred ducesă.

Megan îl privi cu gura căscată, apoi izbucni:

– Trebuia să te gândești la asta înainte să mă faci complicea ta!

– Da, trebuia, dar eram prea obosit și n-am gândit mai departe de a găsi un loc unde să dormim. Singurul han din oraș a luat foc săptămâna trecută.

– O! exclamă ea, privind firimiturile care îi căzeau în farfurie. Atunci mulțumesc pentru patul extrem de confortabil.

Devlin lăsă furculița și o privi pe Megan. Se întâmplase aievea? Îi cedase un punct? Și chiar îi mulțumea pentru ceva?

– Ai dormit îndeajuns? o întrebă.

– Da.

– Atunci... ai cumva febră?

Ea îl privi și roși ușor.

– Nu-i amuzant. Cine te aude ar zice că sunt un monstru.

– Nu. Poate sâcâitoare, scorpie și, să nu uităm, răzgâiată.

– Nici nu ești tocmai per... replică ea, pornită.

Se întrerupse la intrarea majordomului care îi adusese o ceașcă. Bătu darabana cu degetele în masă în timp ce bărbatul turnă ceremonios cafeaua, apoi îi oferi lapte și zahăr. În clipa în care majordomul ieși, ea își reluă ideea.

– Încep să cred că ești mai ticălos chiar decât ticălosul drept care te dai, Devlin Jefferys.

– O, Doamne! Deci sunt fără scăpare! exclamă el.

Îi zâmbea. Chiar avea îndrăzneala să-i zâmbească. Megan se înfuria tot mai tare cu fiecare secundă ce trecea.

– Poți să fii serios măcar un pic?

– Pot, dacă și tu poți.

Individul era absolut imposibil în acea dimineață. Megan fu la un pas să se ridice și să iasă din încăpere, dar curiozitatea îi era mai intensă decât furia.

– Și a cui e casa?

– A lui Margaret MacGregor, englezoaică și contesă.

– Care trăiește în Scoția?

– În tinerețe s-a măritat cu un scoțian, iar când soțul ei a murit, ea a decis să rămână aici.

Ochii ei de un albastru-închis se îngustară amenințător.

– Aha, deci ai bârfit cu servitorii!

– Servitorii nu bârfesc în prezența ducilor, răspunse el imitând la perfecție nobilimea afectată, apoi rânji, stricând tot efectul. Pe de altă parte, popimea bârfește cu oricine e dispus să plece urechea, iar cel care ne-a cununat a adus-o în discuție pe Lady MacGregor și a spus că le oferă un acoperiș călătorilor, până când hanul va fi reconstruit.

Probabil, își spuse Megan, dar nu în camerele ei cele mai bune. Și nu punându-și servitorii la dispoziția lor. Sigur, în afară de cazul în care oaspeții pretind că sunt ducele și ducesa de Wrothston.

– Nu-ți amintești? adăugă Devlin.

Era un alt subiect dureros pe care mai bine nu l-ar fi abordat.

– Nu, răspunse Megan. Chiar nu îmi amintesc. O dată în viață mi-e dat să mă mărit și nu am decât niște amintiri vagi dintr-o biserică întunecată. Când o să-mi treacă furia, probabil o să încep să plâng.

– O dată-n viață, Megan?

Era prea agitată ca să observe blândețea cu care îi vorbise.

– Femeile din clasa mea socială nu divorțează, Devlin Jefferys, îl informă ea. Dacă sperai ca la un moment dat să se-ntâmple asta, mută-ți gândul. Te-ai pricopsit cu mine până când moartea ne va despărți, așa că n-ai să-ți poți vedea fericit de drum.

El începu să râdă.

– Dumnezeule! Mă uimești uneori. Dacă vrei să știi, nici în familia mea nu este îngăduit divorțul. Oricum, nu înțeleg de ce o femeie care abia s-a măritat s-ar gândi deja la...

– Nu simt că m-am măritat, îl întrerupse ea cu glas pierit.

Devlin rămase blocat. Nici nu îndrăznea să o privească. O întrebă, uitându-se fix în farfurie:

– Ai vrea să simți că te-ai măritat?

Ea ridică brusc capul, dar i se păru că aerul lui Devlin era pur și simplu nonșalant. La ce se aștepta? Îi spusese deja că nu-i plăcuse când făcuse dragoste cu ea mai mult decât îi plăcuse ei. Nu erau tocmai cuvintele unui bărbat dornic să ajungă în patul ei, acum că putea să o facă. Iar dacă el își imagina că ea îi va cere să vină, după acea respingere zdrobitoare... ei, bine, a naibii să fie dacă o să-i dea vreun semn!

– Nu, spuse ea. De unde-ți vin ideile astea?

El se ridică brusc, lăsând furculița să cadă cu zgomot pe farfurie.

– Da, am pus o întrebare stupidă, spuse el îndreptându-se spre ușă.

– Stai așa! Plecăm?

– Am putea, răspunse el fără să se întoarcă spre ea.

Capitolul 33

Megan luă un șervet și-l umplu repede cu mâncarea de care nu apucase să se atingă. Ce-l apucase dintr-odată? Oare ar fi vrut ca ea să fi spus da? După ce o respinsese? Slabe șanse! Chiar nu avea de gând să-i dea ocazia să o respingă din nou. Dacă o dorea, trebuia să i-o spună.

Roși intens când majordomul apăru cu un coș plin cu mâncare pentru drum. Ca un bun servitor, pretinse că nu observase șervetul cu mâncare.

– Călătorie plăcută, Excelență!

Roși mai tare. Începea să urască titlul la care tânjise cândva. Puse în coș mâncarea șterpelită, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru cu putință, și ieși în hol. Devlin o aștepta. Ca de obicei, era ținta perfectă pentru nemulțumirile și furia ei. De data asta, motivul era situația jenantă în care fusese pusă.

– Ai de gând să mă târăști de-aici înainte să-i mulțumesc gazdei noastre? întrebă ea.

– Lady Margaret e la Edinburgh, în vizită la niște prieteni. Abia mâine se întoarce, o informă el cu răceală. Vrei s-o aștepți?

– Și să riscăm să-l cunoască pe adevăratul duce? șuieră ea. Nu prea cred. Trimite după Caesar.

– Am trimis deja. Și după o trăsură, pentru confortul tău.

– Ai închiriat-o?

– Este una dintre trăsurile lui Lady Margaret. Am luat-o cu împrumut.

– Nu, nu din nou, gemu Megan. Insist să nu profiți cu nerușinare de această doamnă!

Devlin îi aruncă o privire demnă de un duce pursânge.

– Și ia zi, rogu-te, cam cum aș profita de ea?

Ea se aplecă spre el și-i șopti:

– Faci pe nevinovatul. Ea va crede că știi tu cine a împrumutat trăsura și n-o va deranja câtuși de puțin. Chiar va fi încântată să-i facă un favor unui personaj atât de înalt. Când, în realitate, nu e cazul.

– Atunci de ce să nu-i dăm ocazia să se bucure, mai ales că nu e aici și nu va simți lipsa trăsurii?

Era o observație de bun-simț, deși absolut egoistă.

– Tot nu e corect, insistă ea.

– Atunci lasă-mă să am conștiința încărcată și fii recunoscătoare că nu vei fi nevoită să cari coșul acela în poală în timp ce mergi călare pe Caesar.

O altă observație excelentă la care nu se gândise. Megan nu mai scoase o vorbă și se mulțumi să-și arate dezaprobarea doar din priviri.

Mai trecu ceva timp, iar trăsura tot nu-și făcea apariția. Megan puse coșul jos.

– Azi a fost prima dată când ți-ai pomenit familia.

El o privi nedumerit, dar ea nu observă. Era cu privirea pierdută.

– Când am pomenit-o?

– În sufragerie, când a venit vorba despre divorț. Nu cred c-ai uitat așa repede.

– Așa, și? întrebă Devlin, deja mult mai relaxat.

– Păi ai familie? Frați, surori și așa mai departe?

Părea doar vag interesată, dar Devlin o cunoștea deja destul de bine. Era mult mai curioasă decât majoritatea oamenilor. De altfel, curiozitatea ei jucase un rol extrem de important în situația lor. Așa ajunseseră să fie soț și soție. Devlin era convins că, odată ce lui Megan i se trezea curiozitatea, ar fi găsit noi și noi întrebări prin care să smulgă adevărul de la el, dacă simțea că el evită răspunsul. Dacă și-ar fi dat seama de asta mai devreme, s-ar fi putut folosi de curiozitatea ei.

– Am o bunică, o străbunică și mulți veri îndepărtați.

– Nici o rudă mai apropiată?

– De ceva vreme, nu.

– De unde-i familia ta?

– Din Kent.

– Lângă Sherring Cross?

– Foarte aproape, spuse el sec.

– Deci așa ai ajuns să lucrezi la grajdurile ducelui?

– Se poate spune și-așa. Dar de unde interesul ăsta brusc față de trecutul meu?

– Păi ar trebui să știu lucrurile astea, nu crezi? Din moment ce suntem căsătoriți...

– Nu, nu cred. O soție nu are nevoie și nici nu trebuie să știe totul despre soțul ei.

Megan rămase cu gura căscată.

– Cine spune? Bărbații?! exclamă ea cu dispreț.

– Așa cred, ridică el din umeri.

– Și ești de acord cu prostia asta?

Era atât de uimită, că el își stăpânea cu greu zâmbetul.

– Da, cred că ultima oară când am auzit asta era de la un bărbat.

– Mă tachinezi, Devlin? întrebă ea mijind ochii.

– O, te-ai prins, în sfârșit?

Fu rândul lui să fie uimit văzându-i surâsul și gropițele. Îi venea să o ia în brațe și să o sărute.

– Nu mă deranjează tachinările.

Văzându-l fără replică, ea continuă:

– Unde-am rămas? A, vorbeam despre trecutul tău, despre care n-ai suflat o vorbă până azi.

– Ba nu, o contrazise el. Urma să discutăm despre trecutul tău. Sau credeai că numai eu o să dau informații?

– Dar viața mea e neinteresantă, protestă ea, apoi oftă. Bine, ce-ai vrea să știi?

– Deocamdată nimic.

Ea se încruntă.

– Cred că o să capăt un nou obicei, cel de a țipa. Te-am avertizat, individ odios ce ești.

Devlin râse cu poftă, iar Megan deschise gura, gata să-și pună în practică amenințarea. Chiar atunci, domnul Mears deschise ușa, iar caleașca își făcu apariția. Numai că nu era a lor. Din ea coborî o doamnă în vârstă, ajutată de doi valeți pe care îi expedie cu un gest scurt. Când îl văzu pe Devlin, ochii ei turcoaz se măriră de surpriză.

– Nu pot să cred! După atâția ani... Ce naiba cauți aici, Devlin? Chiar săptămâna trecută am primit o scrisoare de la bunica ta, dar nu mi-a spus că urmează să vii.

– Nici nu știa. N-am venit în vizită, ci ca să mă însor. Și tocmai am făcut-o, iar dacă te uiți un pic la soția mea o să înțelegi de unde atâta grabă. Urma să își înceapă sezonul monden, iar eu nu aveam de gând să o las în lume înainte să mă asigur că e a mea.

– Vai, Devlin, e incredibil de romantic! exclamă Margaret. Și incredibil de neobișnuit pentru tine.

Megan deja roșise la auzul aiurelilor lui menite să le ascundă celorlalți adevărul despre motivele pentru care se căsătoriseră în grabă. Iar bătrâna și adorabila doamnă îl credea, nu încăpea îndoială, așa că Megan roși și mai tare. Și mai grav era faptul că femeia probabil nu mai vedea bine, căci chiar avea convingerea că îl cunoștea pe Devlin. Sigur îl confunda cu cineva care, culmea, se numea tot Devlin.

Sau... Era oare cu putință ca bătrâna doamnă să îl cunoască, într-adevăr?

Megan fu prezentată, iar Lady Margaret îi ură bun venit în familie. Îi vorbi cu sinceritate și căldură, iar lui Megan îi vedea să intre în pământ de rușine din cauza șaradei lui Devlin. Dacă era într-adevăr o șaradă. Nu putea să nu observe că jumătate din ce spunea Margaret MacGregor nu avea nici o noimă. Vorbea cu Devlin despre persoane pe care se presupunea că le cunoșteau, iar la fiecare dintre întrebările ei, el oferea un răspuns satisfăcător.

Deja erau prea multe coincidențe. Ceva nu era în regulă. Iar felul în care o privea Devlin nu făcea decât să-i sporească îndoielile.

Margaret MacGregor era sincer încântată să îl vadă, iar Megan nu se îndura să le strice așa-zisa revedere. Dar avea de gând să-i ceară lui Devlin niște explicații imediat ce aveau să fie singuri.

– Ce-i cu asta? întrebă Margaret când trăsura împrumutată fu în sfârșit adusă. Nu-mi spune că plecați!

– Ba da.

– Ba nu!

– Ba da!

– Ba nu! insistă Margaret cu încăpățânare. De-atâția ani tot promiți că vii și acum, când ești aici, în sfârșit, trebuie să rămâi o vreme.

– Dar nu sunt singur, Margaret, îi reaminti el. Și am obligații. Duchy nici nu știe că m-am însurat.

– O!

Rămase câteva momente pe gânduri, apoi râse.

– Adică pentru prima dată-n viață știu aflu ceva despre tine înaintea surorii mele? Ce furioasă o să fie! exclamă ea. Prea bine, se pare că trebuie să-mi văd de vizitele obișnuite. Nu că aș avea ceva mai bun de făcut. Până la urmă, parcă intră zilele în sac. Nu știu cum de-ai avut timp să-ți întâlnești mireasa și să și fugi cu ea, dar sper că voi afla toate detaliile cu prima ocazie când ajung la Sherring Cross.

– La Sherring Cross? întrebă Megan încet, atât de încet că nimeni nu o auzi, cu atât mai puțin Margaret, care nu terminase ce avea de zis.

– Acum că te-ai însurat, continuă ea, nu-ți mai poți petrece tot timpul la Camera Lorzilor, băiete. Sper că o să avem o mulțime de strănepoți și strănepoate care să ducă mai departe tradiția St. James...

Margaret fu nevoită să se oprească, întrucât Devlin începu să geamă aparent fără motiv. Până să apuce să îl întrebe ce se întâmplă, tânăra și frumoasa lui soție începu să-i vorbească urât și îl lovi, spre amuzamentul bătrânei.

El icni și începu să țopăie într-un picior, fără să observe că soția sa o luase din loc.

– Și zi, Devlin, chiar e în regulă să călărească acel armăsar? întrebă Margaret.

– Care? făcu Devlin.

Se întoarse la timp ca să o vadă pe Megan mânându-l pe Caesar într-un galop nebun.

– La naiba, Megan! Vino imediat înapoi!

Nu se aștepta ca ea să-l asculte. Și pe bună dreptate.

Capitolul 34

Megan ajunse în următorul oraș cu totul întâmplător, căci nu fusese câtuși de puțin atentă la drum. Era mai degrabă un sat, nu cu mult mai mare decât Teadale. Văzu un local unde ar fi putut lua masa, dar își aminti că nu avea bani la ea. Săculețul, hainele, boneta, totul îi rămăsese în trăsura cu care se răsturnaseră cu o zi în urmă.

Nu avea bani pentru mâncare sau pentru cazare. Cum avea să ajungă până acasă? Să se întoarcă la soțul ei nu se punea problema. Prefera să flămânzească. Plus că îl avea pe Caesar, care o putea duce acasă în doar trei zile, adică jumătate din cât ar fi durat în mod normal călătoria.

Nu avea cum să moară de foame în trei zile, nu?

Dar la ce bun se ducea acasă? Fără îndoială că el avea să își facă apariția după câteva zile. Avea sens să flămânzească degeaba? Apoi ar fi putut pleca din nou, ceva mai bine pregătită pentru drum. Problema cu un asemenea plan era că Devlin avea dreptul de a o târî înapoi acasă ori de câte ori ar fi plecat. Putea chiar s-o închidă în casă în ziua când avea să se sature să bată țara-n lung și-n lat după ea.

Dar nu cu el se măritase ea, ci cu Devlin crescătorul de cai. Poate nu-și pusese numele corect pe certificate, așa că, cine știe, poate nu era măritată, de fapt. Ar fi vrut ea... În mintea lui, căsătoria era un gest de onoare pe care era nevoit să îl facă, așa că sigur avusese grijă ca totul să fie bine făcut. Doar că ea nu voia să fie măritată cu el. Nu acum. Îl ura, de data asta îl ura cu adevărat. O mințise, îi înșelase încrederea, se prezentase drept altcineva și cine mai știe câte.

– Nu lui ar trebui să-i spui toate astea?

– Pe toți sfinții, da!

Megan se întoarse și-o luă înapoi spre nord. Gândurile îi zburară din nou departe, iar tânăra nu era atentă nici de data asta încotro gonea. Noroc cu Caesar, care ținuse minte traseul. Nu trecu mult și se întâlniră cu trăsura. Megan se opri. Se opri și Devlin. Ea nu descălecă. El sări și o dădu jos de pe Caesar, ca să-i anuleze șansele de a fugi cu singurul animal pe care nu avea cum să-l prindă din urmă. Megan era prea furioasă ca să observe măsurile de precauție pe care și le lua.

– Am vreo două să vă spun, Excelență! începu ea înainte ca el s-o lase jos.

Îi rostise titlul cu tot disprețul de care se simțea capabilă, în timp ce el o purta în brațe spre trăsură.

– Mi le poți spune în trăsură, pe drum, răspunse el, apoi dădu frâu liber propriei furii. Să nu mai fugi niciodată pe calul *meu*, Megan, decât dacă sunt și eu în șa.

– Calul *tău*? De fapt, este...

– Calul meu.

– Înțeleg, spuse ea înțepată. Și asta a fost o minciună. Și l-ai târât și pe tatăl meu în uneltirile tale.

– De fapt, tatăl tău mi-a spus că nu-i plac subterfugiile, așa că pe durata șederii mele la voi, el chiar a fost proprietarul calului. Să spunem că a fost o vânzare cu titlu temporar și fără bani, valabilă până plec. Și iată-mă plecat.

– Nu-mi pasă cum ai dat-o cotită ca să îl amețești de cap pe tata, care este un om absolut corect. Tot minciună se numește, *Ambrose St. James!*

– Ambrose Devlin St. James, o corectă el, trântind-o pe bancheta trăsurii. Nimeni nu-mi spune Ambrose, așa c-ai face bine să nu începi tu, răzgâiato.

Se îndepărtă ca să-l lege pe Caesar de trăsură, așa că ea fu nevoită să strige ca să se facă auzită.

– Nu-mi pasă cum îți spun ceilalți! Am câteva variante mult mai potrivite. Vrei să le-auzi?

– Nu!

Replica lui o descumpăni un pic, cât să observe că el șchiopăta. Se uită înspre piciorul pe care nu călca bine.

– Dacă te prefaci ca să regret că te-am lovit, să știi că nu-ți merge. Mă gândesc chiar să-ți ard încă una, în același loc, doar că mult mai tare.

– Mulțumesc că m-ai prevenit. Am să-ți întorc favorul și te anunț pe această cale că dacă mă mai lovești cu pantofii tăi ascuțiți, o să-ți continui călătoria desculță.

– N-ai să îndrăznești!

El ridică o sprânceană.

– Credeam că am stabilit deja că îndrăznesc destul de multe.

– Ești exact cum te-ai descris atunci când a fost, probabil, singura dată când mi-ai spus adevărul despre ceva. Ești un crai și-un ticălos, și nu vreau să te mai văd în viața mea!

– Promiți?

Bineînțeles că nu, pentru că încă avea multe să-i spună.

– Ești cel mai ticălos bărbat de pe pământ! Cel mai demn de dispreț din toată Anglia! Ba nu, din lume! Și, mai mult ca sigur, ești un duce nepriceput. Teribil!

– Pregătește-te să te răzgândești, pentru că încă nu l-ai întâlnit.

– Pe cine?

– Pe Excelența Sa, ducele de Wrothston.

Megan scotea fum pe nări.

– Vrei să-mi spui că n-am auzit bine, că Margaret MacGregor nu e sora bunicii tale, că nu se așteaptă să produci urmași și...

– Ba ai auzit bine, o întrerupse el. Chiar sunt al patrulea duce de Wrothston. Dar profit de ocazie să-ți reamintesc că de când ne cunoaștem am jucat un rol, motiv pentru care ești și atât de aprinsă acum. A trebuit să mă comport cum îmi cerea rolul. Megan, încerc să-ți spun că felul în care m-am purtat cu tine nu mă reprezintă deloc. De obicei sunt prudent, mă port bine, am maniere alese, ba chiar mi s-a spus uneori că sunt înțepat, deși nu pricep de ce.

Nu era deloc descrierea bărbatului de care se îndrăgostise!

– *Nu asta voiam să spun!*

– *Nu te băga.*

– Vrei să spui că nu ești arogant? Că nu-ți place să comanzi?

– Se numește spirit de lider, nu că-mi place să comand. Și recunosc că e posibil ca în rol să se fi strecurat câteva dintre trăsăturile

mele adevărate. N-am pretenția că am întruchipat la perfecție un crescător de cai.

– O, aici suntem absolut de acord! Dacă l-ai fi întruchipat perfect, poate n-ai fi fost atât de enervant.

– Să știi că mie chiar mi-au plăcut schimburile noastre de replici. Și împunsăturile. Ție nu?

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu.

– Nu asta e ideea, răspunse ea. Ideea este că încă din prima zi te-ai dat drept altcineva. Nu cu un duce m-am măritat.

– Dar asta-ți doreai, îi reaminti el cu îngâmfare.

Megan simți că îi iau foc obrajii de rușine. Își amintea prea bine ziua în care îi spusese lui, tocmai lui, că avea de gând să se mărite cu ducele de Wrothston. Cât o fi râs de ea, iar...

– O, Doamne! exclamă ea. Ai dat fuga până în Hampshire doar ca să mă umilești cu acea propunere rușinoasă, ca să te asiguri că n-o să-l mai vreau de soț! Nu credeam că mă disprețuiești într-atât!

Nu mai era furioasă. Era, pur și simplu, profund rănită, iar Devlin era îngrozit de gândul că el o adusese în acea stare.

– Nu pentru asta m-am dus la Hampshire, fir-ar să fie! Mă enervase hotărârea ta, ideea fixă de a te mărita cu ducele. Am crezut că ești o uneltitoare vicleană care își dorea cu orice preț să mărite cu un bărbat doar pentru titlul lui, fără să țină seama de caracterul individului. Intenția mea fusese să-ți dau o lecție. Chiar n-am crezut că vei renunța de tot la idee.

– Și ce încântat cred că ai fost când am renunțat! îi răspunse Megan. Și ce îngrozit când a trebuit, până la urmă, să mă iei de nevastă! Acum poate crezi că am rămas grea tocmai ca să te prind în plasă.

– Nu fi ridicolă! Știu prea bine că e nevoie de doi pentru asta.

– Erai beat atunci. Iar eu, uneltitoarea vicleană, am profitat de asta.

– La naiba, tu nu auzi ce-ți spun? *Am crezut* că ești o uneltitoare vicleană. Mi-am schimbat părerea.

– Ești un mincinos foarte bun, Excelență.

– Nu mă crezi? întrebă el uimit.

– Normal că nu te cred. Te pomenești că o să-mi spui și că m-ai fi luat de nevastă și fără să fie un copil la mijloc.

Ca de obicei, îi scotea peri albi.

– De unde să știu ce-aș fi făcut? E irelevant. Realitatea este că *avem* un copil pe drum și că *suntem* căsătoriți. Și că ești complet nerezonabilă.

– Nu mă surprinde că gândești așa. De fiecare dată când am dreptate, nu sunt rezonabilă.

– Greșești, fir-ar să fie!

Ea ridică bărbia și-și feri privirea de a lui.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Aleluia!

Capitolul 35

Megan nu cunoștea Anglia rurală suficient de bine ca să-și dea seama că trăsura recuperată între timp din Scoția își schimbase direcția undeva pe la jumătatea drumului de întoarcere. Credea că se duc acasă, la Sutton Manor. Când ajunseră în zone care îi erau vag cunoscute, nu-i trecu prin minte că și le amintește din timpul unei călătorii făcute cu mulți ani în urmă, și nu săptămâna trecută.

Nu trecu mult și recunoscu măreața proprietate Sherring Cross, care se profila la orizont.

Reacția ei fu la fel ca prima data când ajunsese prin partea locului. Era vrăjită, fermecată, uluită. Sherring Cross era demnă de un rege. Problema era însă că proprietatea îi aparținea soțului ei și că ea n-ar fi trebuit să-I fie soție.

Devlin ațipise lângă ea. Sau se prefăcea. De mai multe ori în timpul călătoriei se prefăcuse că doarme. Probabil ca să-i evite privirea încărcată de reproș, își spunea ea. Îi explicase de ce recursese la soluția de a pleca de acasă și de a se ascunde la moșia tatălui ei, dându-se drept crescător de cai. Cuvintele „Freddy" sau „Sabrina" nu însemnau nimic pentru ea. N-o impresionase faptul că mințise cu un motiv.

Dar voise să clarifice un lucru.

– I-ai spus tatălui meu că ești duce, nu-i așa? De-asta era așa încântat că mă mărit cu tine, nu?

– I-am spus doar ca să grăbesc lucrurile.

– Dar mie nu puteai să-mi spui?

– Și să-ți stric plăcerea de a-ți savura nemulțumirea că te măriți cu un crescător de cai?

Era genul de răspuns care le reducea conversația la strictul necesar. Însă Megan nu era învățată să-și interiorizeze supărarea. Se aplecă să-l trezească pe Devlin, dar se răzgândi.

– *Nu face asta acum. Vrei să-ncepeți o ceartă când în doar câteva minute o să vă întâmpine servitorii lui?*

– N-am lăsa o impresie prea bună, așa e?

– Deloc. E suficient de neplăcut că ți-e milă de el că te-a luat de nevastă. Măcar servitorii se vor bucura pentru el. Cel puțin până o să ajungă să te cunoască.

– Nesuferită mai ești azi! Lasă-l, că merită să fie compătimit. Uiți că i-am distrus viața?

– Dar viața ta? Nu e tot distrusă?

– Dar a fost vina mea că...

– Aha! Era și timpul să-ți amintești!

– N-am uitat nici o clipă. Dar până de curând aveam pe conștiință doar viața lui Devlin, crescătorul de cai, care oricum nu avea cine știe ce de pierdut. Ba chiar avea de câștigat prin căsătoria cu mine. Dar acum aflu că am distrus viața unui duce, ceea ce e cu totul altceva. Nu-i de mirare că mă urăște.

– Privește și partea bună, în loc să te agăți doar de aspectele neplăcute.

– Nu există o parte bună.

– Ba da. De exemplu, ai obținut ce-ți doreai. Te-ai măritat cu un duce.

– Îmi doream un duce care să mă iubească.

– Bine, tăiem asta de pe listă. O parte bună este că vei trăi la Sherring *Cross?*

– Nu mai contează.

– Mincinoaso! Erai îndrăgostită de casa asta.

– E un ditamai mausoleul, cum spunea Tiffany.

– Preferai un grajd?

– Ai dreptate. Nu.

– Ești foarte tăcută, îi spuse Devlin încet. Emoții?

Ea îi aruncă o privire scurtă și continuă apoi să se uite pe fereastră.

– la te uită, te-ai trezit la timp. Tocmai acum, când aproape am ajuns.

– Am un ceas interior impecabil.

Megan pufni.

– Nu am emoții. Și nu eram tăcută. Ai uitat că vorbesc singură?

– Ai dreptate, am uitat. Cineva care vorbește de unul singur nu duce nicicând lipsă de companie, nu? Într-o zi poate mă lași să asist la una dintre conversațiile astea. Cred că sunt fascinante.

Avea umor, trebuia să recunoască, dar Megan își spuse că ar fi mai bine să păstreze aparențele și să facă pe supărata.

– Cred că ți se vor părea fascinante, mai ales că de obicei au legătură cu tine. Dar mă tem că n-am să te las să tragi cu urechea. Sunt discuții private. Și silențioase.

– Adică nu vorbești singură cu voce tare?

– Bineînțeles că nu.

El se încruntă.

– Mie nu mi s-a părut așa, Megan.

Ea ridică din umeri. Își amintea că voise să-l facă să o creadă un pic nebună, doar-doar va renunța la planurile de a o lua de nevastă.

– Nu e vina mea că interpretezi greșit ceea ce-ți spun.

– Nu e?

Trăsura se opri, spre mulțumirea lui Megan, care nu se mai vedea nevoită să îi răspundă. Devlin era cel care îi deschidea portiera, de obicei, dar de data asta nu fu suficient de rapid. O armată de valeți apăru instantaneu. Își dăduseră seama că nu venise un oaspete, ci însuși stăpânul.

Pe drumul dintre trăsură și casă, lui Megan i se aplecă de la cât de des auzi spunându-se „Excelența Voastră". Situația se înrăutăți când intrară în holul uriaș al casei. Părea că fiecare angajat venise să-i ureze bun venit stăpânului. În momentul în care Devlin o prezentă drept soția lui veni o nouă invazie de „Excelență". Megan traversă holul ca în transă, căci John, majordomul, și doamna Britten, menajera, păreau hotărâți să-i prezinte pe toți slujitorii, cu nume și prenume. Toată lumea părea amabilă și încântată să o cunoască, iar asta o făcu să scape de emoțiile pe care negase că le-ar avea.

Devlin făcu la un moment dat un pas înapoi ca să o vadă cum interacționa cu oamenii și fu realmente uimit să vadă o față complet nouă a lui Megan. Făcuse un lucru cu totul neașteptat și apăruse acasă cu o soție când nimeni nu știa că s-a însurat. Nici nu îi prevenise pe cei ai casei să facă pregătiri pentru sosirea ei. Și iat-o pe Megan liniștindu-i pe toți, spunând că i-ar plăcea la nebunie să vadă mai întâi moșia, apoi o parte din casă, ceea ce era perfect adevărat, mai ales că grajdurile erau în zonă, și că abia mai târziu o interesa să-și viziteze camerele, dându-le astfel ocazia să le pregătească.

Când se întâlniseră cu Margaret, fusese el însuși prea agitat ca să observe comportamentul lui Megan. Nici nu mai știa dacă deschisese gura.

Dar de data aceasta era atent la ea, îi asculta fiecare cuvânt, o urmărea cu câtă grație și amabilitate se purta cu toată lumea, ca o doamnă în toată puterea cuvântului. Atât de uimit fu că scăpă, în auzul tuturor:

– Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat cu răzgâiata mea?!

Își dădu seama instantaneu că făcuse o greșeală. O văzu pe Megan cum se crispează și se întoarce spre el și simți durerea arzătoare din fluierul piciorului. Ea făcu ochii mari, dându-și seama ce o provocase să facă în fața întregului personal. Izbucni în lacrimi și o luă la fugă. Iar el simți dorința de a face același lucru.

Știa că prima impresie contează și că, în inconștiența lui, distrusese momentul în care Megan li se prezenta servitorilor, distrugându-i, poate, și autoritatea în fața lor. Nu avea nici o scuză. Poate doar că, la fel ca ea, avusese o săptămână grea, dificilă pentru trup și suflet. Și că oricum nu se mai purta normal din ziua în care o cunoscuse pe ea.

Tentația de a înlocui tot personalul era uriașă. Toată lumea era șocată și jenată de scena ce se petrecuse. El încercă să ofere o explicație.

– De două săptămâni suntem pe drumuri. Soția mea este extrem de obosită și nu este chiar ea însăși.

– Cred că și dumneavoastră sunteți epuizat, spuse John, care stătea chiar lângă el.

Era de treizeci de ani în serviciul familiei, așa că își permise să adauge:

– Pentru că nu cred că v-am văzut vreodată făcând ceva atât de prostesc. Excelență.

Devlin auzi câteva murmure aprobatoare și își dădu seama că servitorii învinuiau pe cine trebuia pentru cele întâmplate. Aproape că zâmbi de ușurare, dar reuși să rămână sobru.

– Ai dreptate, John. Adevărul e că nu mai sunt eu însumi de când am cunoscut-o pe tânăra doamnă.

– Așa e dragostea, sir, dacă-mi permiteți, se oferi doamna Britten să-l lămurească.

– Da? Deci ar trebui să mă obișnuiesc, nu?

Personalul începu din nou să zâmbească, iar Devlin profită de moment să se retragă și să pornească în căutarea furioasei sale soții.

Chiar știa și simțea că-i datorează scuze și, dacă avea noroc, nu avea să se aleagă cu încă un șut înainte să poată deschide gura.

Pe de altă parte, trebuia neapărat să-i cumpere niște pantofi mai moi.

Capitolul 36

La grajduri nu era nici urmă de Megan, spre dezamăgirea lui Devlin. Știa că adora caii. Crezuse că la vederea numeroșilor cai pursânge va fi fermecată și va da uitării furia. Sau, cel puțin, că se va calma suficient cât să asculte ce avea să îi spună. Până la urmă, află de la unul dintre grădinari că Megan o luase înspre lac. În primele momente, Devlin intră în panică, temându-se că, la nervi, Megan ar fi capabilă de un gest nebunesc. Grădinarul avu ocazia să asiste la o scenă rară, cu ducele de Wrothston alergând nebunește pe cărarea mărginită de copaci. O văzu de la mare depărtare, așezată la malul lacului, departe de pontoane. Era minunată, fără bonetă și cu părul roșcat desfăcut, într-un contrast minunat cu cenușiul jachetei. Își ridicase fusta până la genunchi și își băgase un picior în apă. Dacă ar fi avut de gând să se arunce în lac, apa rece ca gheața sigur ar fi făcut-o să se răzgândească. Privind-o, Devlin își dădea seama că nici nu-i trecuse prin cap să facă gestul necugetat de care se temuse el. Megan nu era genul care să își facă rău la supărare sau la nervi. Era suficient de răsfățată să vrea să-i facă pe adversari să sufere cot la cot cu ea. De fapt, nu era vorba de răsfăț. Contraatacul făcea parte din natura umană. Apelase și el la acea armă, chiar destul de des în ultima vreme.

Se apropie încet de ea. Ea îl auzi și se încordă brusc, dar nu se întoarse. Oare plângea în continuare? Spera din suflet că nu. Îi prefera izbucnirile temperamentale lacrimilor. În fața lor, devenea, ca orice bărbat, un biet idiot neputincios. În condițiile date, Devlin decise să-i spună ceva ce avea să o provoace cu siguranță.

– Ți-ai scrântit piciorul când m-ai lovit, este?

– Da, răspunse ea, făcându-l să geamă încet.

Se așeză în genunchi pe mal, în spatele ei, și întinse mâinile să o tragă la el în brațe. Se opri însă la jumătatea mișcării. Se temu că va cădea în lac în încercarea disperată de a se elibera din brațele lui.

– Îmi pare rău, Megan.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-am ținut piciorul în calea piciorului tău.

Ea nu se grăbi să-i răspundă. Își puse la loc ciorapul, apoi pantoful, și abia atunci îi vorbi pe un ton posac:

– Pentru asta nu te iert.

– Dar pentru vorbele mele nechibzuite?

– Nici pentru ele.

– Nici pentru faptul că am fost surprins de comportarea ta impecabilă cu membrii personalului? încercă el.

– Pentru asta, poate.

Devlin reuși să-și ascundă zâmbetul de ușurare.

– Te-ai descurcat splendid și nimeni nu-ți reproșează că m-ai lovit. Dezaprobarea tuturor se îndreaptă spre cine trebuie. Majordomul meu mi-a spus chiar că nu m-am purtat nicicând atât de ridicol.

– Nu sunt de acord. Îmi amintesc foarte bine câteva dăți în care...

– O să mă scuz pentru toate la timpul lor, răzgâiato.

Megan se ridică brusc, atât de brusc că fu la un pas să-i izbească bărbia cu umerii.

– Oh! tresări ea.

Apoi remarcă pe un ton în care Devlin putea jura că se simțea o undă de umor:

– Cât curaj din partea ta, să te așezi așa aproape de mine!

– Ba deloc. Apa rece nu potolește doar poftele trupești, ci și furia.

Spre uimirea lui, ea izbucni în râs.

– Doar n-o să mă arunci în apă!

– E posibil să n-o fac. La ce trenă are rochia de pe tine, ar fi nevoie să sar după tine ca să te salvez. Și aș prefera să nu fie nevoie. Apa de aici e mult mai rece ca aceea din iazul de la tine de-acasă.

– Nu-mi aminteam de lacul ăsta.

– Probabil că n-ai mai văzut altceva în afară de grajduri. Sau, dacă ai văzut, nu ai fost atentă.

Ea simți unda de nemulțumire din tonul lui, dar alese să o ignore.

– Să știi că am văzut o mare parte din casă pe atunci. Una dintre slujitoare se distra de minune văzând cum ne minunam, eu și Tiffany. Ne-a arătat chiar și apartamentele tale. Mă rog, ne-a lăsat să tragem cu ochiul.

– Și ai fost impresionată?

– O, sigur că da. De ce crezi că am vrut apoi să mă mărit cu ducele de Wrothston?

Înțepătura ei îi ajunse direct în inimă. Ar fi trebuit să știe că nu-l va lăsa să scape așa ușor pentru situația penibilă în care o pusese și că va încerca să i-o plătească într-un fel sau altul. Și găsise punctul potrivit în care să lovească.

– Parcă spuneai că după grajduri ți-ai ales soțul, replică el cu o blândețe înșelătoare.

– Și pentru asta, zâmbi ea, apoi plecă, fără să-și dea seama că-l lăsa într-o dispoziție proastă.

El nici nu încercă să o urmeze. Era prea nervos și se temea că i-ar putea scăpa iar niște vorbe necugetate. Rămase lângă lac cam o oră, contemplându-și nenorocul. Nu-i trecu o clipă prin cap că Megan îl tachinase. Subiectul era prea sensibil și prea dureros pentru el. Și presupusese automat că și ea știa asta.

– Am auzit că te-ai făcut de râs imediat ce te-ai întors, îi spuse bătrâna ducesă de Wrothston fără vreun preambul în clipa în care Devlin intră la ea în birou fără să bată la ușă. Îmi pare rău că am ratat momentul. Dumnezeule! Devlin, ce-i cu tine? Arăți în ultimul hal. Cere-i valetului să te tundă fără-ntîrziere!

Devlin se aplecă peste birou și înfășură o șuviță de păr pe deget.

– Nu-ți place? Vezi? E efectul vieții la țară. Vrei să-ți mai povestesc și despre alte efecte?

– Mi se pare sau ești cam supărat pe mine, dragă băiete?

– Tot ce se poate.

– Bine, fie ca tine, acceptă ea. Haide, spunem ce alte efecte pot apărea.

– Nebunia, de pildă.

– Mie nu mi s-a întâmplat, dar cred că e posibil. Altceva?

– Însurătoarea.

– Deci John nu mă lua peste picior?! Chiar ți-ai adus mireasă?

– I-aș spune în multe feluri, iar mireasă nu e unul dintre ele.

Lucinda St. James ridică o sprânceană căruntă.

– Deja aveți probleme?

– Deja? N-am avut decât probleme de la bun început.

– O să-mi formez singură concluziile, că te văd cam prost dispus. Unde-i fata?

– Cred că la grajduri, răspunse Devlin ridicând din umeri.

– La ora asta? se miră Duchy. E trecut de 10 noaptea.

– Când vrea să meargă în grajd nu o interesează ora din zi sau din noapte.

Ea vru să spună ceva, dar se răzgândi.

– Nu mă bag.

– Nu te-nvinovățesc, replică Devlin sec.

– Prea bine, m-ai ținut destul în suspans. Cine-i fata?

– Fiica moșierului Penworthy.

– Măi, să fie! exclamă Duchy, iar din zâmbetul ei Devlin ghici că i se confirmase o bănuială.

– Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că o s-o iau pe roșcata asta?

– Ei, de unde era să știu? întrebă ea cu un aer nevinovat.

– Recunoaște cel puțin că asta sperai.

– Da, să zicem.

– Și de ce, mă rog?

– Am întâlnit-o acum mulți ani.

– Am aflat, cu părere de rău.

Ea îi aruncă o privire severă, căci nu-i plăcea să fie întreruptă.

– Bun, așadar știi că tatăl ei a adus-o aici ca să-i cumpere unul dintre caii noștri pursânge.

– O iapă. Ia ghicește ce nume i-a dat?

– Un nume ridicol, îmi imaginez. Era doar o copilă pe atunci.

– Sunt de aceeași părere. E un nume ridicol și de-aceea nici nu îl folosesc vreodată.

– Vrei să spui că a botezat-o... Ambrose? întrebă ducesa, cu ochii mari de surpriză.

– Chiar Sir Ambrose, ca să fiu mai exact, răspunse Devlin, iar bunica lui începu să râdă cu lacrimi. Nu văd ce-i așa amuzant, observă el cu răceală.

– Asta pentru că ești mai țeapăn și mai bățos decât era bunicul tău când avea 70 de ani. Ți se trage de la prea multă muncă și prea puțin timp pentru orice altceva. Tocmai asta am încercat să schimb. Problema ta e că te-ai aflat prea mult timp sub aripa lui. Dar află că nu era așa când m-am măritat cu el, iar tu ești mult prea tânăr ca să devii deja după chipul și asemănarea lui.

– Nu mă consider înțepat și bățos. Și nici Megan nu crede așa ceva despre mine.

– Mă bucur s-aud asta, dar era doar unul dintre motivele pentru care speram să-ți placă fata. Mi-a făcut o impresie puternică. În toți acești ani m-am gândit adesea la ea.

– Ce-a făcut așa memorabil? A dar foc la mobilă cu temperamentul ei arzător?

Duchy zâmbi.

– N-am observat să aibă un asemenea temperament. Doar mult entuziasm și un farmec precoce. Era o copilă încântătoare, care vorbea deschis, sincer, lucru care mi-a plăcut din cale-afară. Și era limpede că va deveni o mare frumusețe. Am avut dreptate?

– Da. Este fără de pereche de frumoasă, recunoscu Devlin încruntat.

– Și care e problema? Eu n-am văzut nimic rău în încercarea de a te trimite acolo ca să o cunoști și, poate, să te lași influențat de firea ei plină de viață.

– Nu te prinde rolul de Cupidon, Duchy. Ai cunoscut-o pe Megan Penworthy acum șase ani, când era doar o copilă. Ai văzut-o o singură dată și gata, ți-ai aruncat nepotul în gura lupului. Mă dezamăgești.

– Cred. A lupului zici, Devlin?

– Bine, a vulpiței.

– Înțeleg că încerci să-mi spui mai pe ocolite că fata nu e deloc cum credeam.

– Nu e câtuși de puțin cum credeai. Sunt sigur că acea copilă pe care ai descris-o e încă acolo și că multă lumea are ocazia să o cunoască, dar eu nu mă număr printre acele persoane.

Duchy oftă, ușor exasperată.

– Te rog să-ți amintești că nu din pricina mea ai fost nevoit să dispari o vreme. Eu n-am făcut decât să profit de ocazia ivită. Adevărul este că ți-ai petrecut aproape toată viața de adult convins că te vei

însura cu Marianne și că nu căutai pe altcineva. Ceea ce era perfect onorabil. Dar lucrurile n-au mers cum ai vrut și din acel moment ar fi trebuit să începi să-ți cauți o altă viitoare soție. Ai făcut asta? Nu. Erai prea prins cu ale tale și prea îngropat în muncă, deși știai prea bine că e de datoria ta să te însori și să produci urmași, moștenitori ai titlului de Wrothston.

– De ce oare am impresia că am mai auzit deja de nenumărate ori acest refren? întrebă el cu răceală.

– Pentru că e de datoria mea să-ți tot cânt acest refren, iar eu, spre deosebire de tine, sunt conștientă de datoria ce-mi revine și mă țin de ea.

– Spui că eu nu mi-am văzut de îndatoririle mele?

Duchy își pierdu răbdarea.

– Obligat-forțat! Și dacă zici că nu-ți place fata, de ce ai luat-o de nevastă?

– N-am zis că nu-mi place. În fine, în clipa asta chiar nu îmi place de ea, dar ce legătură are? Chit că nu-mi place, tot tânjesc după ea clipă de clipă, de fiecare dată când e în preajma mea. Și chiar când nu e. La naiba, tânjesc după ea mereu, zi și noapte, dacă vrei să știi!

– O să mă prefac că n-am auzit asta.

– Pardon?

– Și-așa ar trebui să faci și tu, spuse ea indignată. Te rog să-mi spui acum, până nu-mi pierd răbdarea de tot, care e problema, Devlin!

– Ea nu mă iubește.

Capitolul 37

– El nu mă iubește.

Lucinda St. James se lăsă ușor în scaun, surprinsă să audă acele cuvinte deja familiare drept răspuns la întrebarea ei. Se așteptase la cu totul altceva. Se așteptase la o mostră din temperamentul iute de care pomenise Devlin sau la o atitudine rece și indiferentă.

De frumoasă, fata era mult mai frumoasă decât se așteptase sau decât prezisese. Dar chiar nu se așteptase să-i dea același răspuns pe care nepotul ei i-l dăduse.

O chemase la ea pe noua ducesă de Wrothston de dimineață și o primise în salonul mare, încăperea unde Devlin își vedea de obicei de treburile mai puțin oficiale.

Salonul era exact între apartamentele lui și cele ale soției, dar bătrâna ducesă simțea deja că distanța dintre cei doi depășea cu mult cei zece metri, cât măsura camera pe lat.

La început Megan avusese o atitudine rezervată, lucru perfect de înțeles. Mai apoi, când depănară amintiri despre prima lor întâlnire, se relaxă suficient încât Lucinda să o întrevadă pe copila plină de viață pe care o ținea minte.

Întrevăzu, de asemenea, nefericirea pe care Megan se străduia să ascundă, și de aceea îi pusese aceeași întrebare pe care i-o pusese lui Devlin cu o seară înainte. Faptul că primea același răspuns era revelator.

Frământările inimii erau probleme extrem de sensibile, ce trebuiau abordate cu toată delicatețea, așa că Lucina întrebă cu blândețe:

– De ce crezi că nu te iubește?

– Dacă m-ar iubi, mi-ar spune-o, nu-i așa? replică Megan.

– Da, așa ar trebui.

– Ei, bine, el mi-a spus că i-am distrus viața. Vedeți dumneavoastră, nu voia să se însoare cu mine. Chiar s-a străduit din răsputeri să-mi scoată ideea din cap.

– Ideea? spuse Lucinda nedumerită. Adică tu erai deja hotărâtă să te măriți cu el?

– Cu ducele, nu cu el.

– Dar, draga mea, el *e* ducele.

– Știu asta acum, dar înainte să mă mărit cu el nu știam.

– Și pe cine credeai că iei de bărbat?

– Pe un crescător de cai. Nu știați că s-a dat drept crescător de cai?

– Trebuia să se dea drept grăjdar, dar nu mai contează. Deci n-ai fost câtuși de puțin bucuroasă că până la urmă ai drept soț un duce în loc de-un crescător de cai?

– Bucuroasă?! exclamă Megan. M-a dus de nas. Am fost înfuriată la culme, fir-ar să fie! Vai, vă rog să mă scuzați... Excelență.

– Draga mea, de-acum suntem în familie. Aș vrea să-mi spui Duchy și să-mi spui ce crezi cu adevărat. Să fii directă. Și eu mai înjur din când în când, continuă ea, aplecându-se spre Megan cu un aer conspirativ. Sigur, nu în public sau când nepotul ăsta al meu mă poate auzi. Cumva i-a intrat în cap că fac totul cum se cuvine, și-așa ar trebui. Dacă află că și eu înjur, n-aș mai putea să-l cert când înjură, înțelegi?

Megan zâmbi și încuviință din cap, iar acela fu momentul când cele două deveniră prietene.

– Ce bine dacă m-aș fi gândit și eu la asta! Dar lui Devlin îi face așa o mare plăcere să se plângă de apucăturile mele proaste că ar fi egoist din partea mea să-mi îndrept purtarea.

Lucinda izbucni în râs.

– Ești exact femeia de care are nevoie băiatul ăsta, spuse ea.

– El este de altă părere, comentă Megan, redevenind tristă și gânditoare.

– Încă ești supărată pe el că e duce, nu crescător de cai?

– Da. Nu. Nu știu... oftă ea.

– El crede că ești încântată de titlu. Și de grajduri.

Megan se strâmbă.

– Asta arată ce îngrămădit e. I-am spus cândva că o să mă mărit cu Ambrose St. James, dar voiam doar să-l impresionez și să mă scutească de insultele lui, că numai în insulte mă ținea de când venise la noi. Dar, în loc să fie intimidat și să-mi dea pace, s-a apucat

să mă întrebe de ce l-am ales pe Wrothston. Normal că nu voiam să-i spun motivul real, pentru că nu era treaba lui. Așa că i-am aruncat că vizitasem grajdurile și îmi plăcuseră mult. Am crezut atunci că am încheiat subiectul.

Megan făcu deodată ochii mari, înțelegând, în sfârșit, ceva.

– Acum îmi dau seama cât de mult l-a supărat afirmația mea, din moment ce el era ducele în cauză.

– Puțin spus, draga mea, chicoti Lucinda. Băiatul e obișnuit ca femeile să-și piardă mințile după el. La fel era și tatăl lui. Și bunicul lui. Afurisiții de bărbați din neamul St. James sunt, într-adevăr, extraordinar de chipeși. Bietul de el o fi avut un șoc să cunoască o femeie care nu doar că nu se-ndrăgostește imediat de el, ba chiar îl pune pe locul al doilea, după grajduri. O, Doamne, ce păcat că n-am fost acolo să-i văd fața! Și nici măcar nu-ți dădeai seama ce lovitură de grație îi dădeai!

– Da, mare păcat, căci e una dintre micile mele plăceri în viață, spuse Megan, foarte serioasă.

– Mă gândeam eu, zâmbi Lucinda. Dar îmi poți spune adevăratul motiv pentru care urmăreai să te măriți cu un duce?

Megan ridică din umeri.

– Era un motiv foarte întemeiat, deși dumneavoastră o să vi se pară prostesc. Vedeți dumneavoastră, am fost umilită, dată la o parte, exclusă de cea mai importantă amfitrioană a evenimentelor mondene din zona noastră, Lady Ophelia Thackeray. De doi ani așteptam și speram să mă invite la una dintre petrecerile ei. Degeaba. Tiffany e convinsă că Lady Ophelia mă exclude tocmai pentru afurisita asta de față a mea... O mai știți pe Tiffany? E prietena mea cea mai bună, a venit cu mine când am cumpărat calul.

– Da, dar...

– Un alt lucru care l-a supărat pe Devlin a fost că am botezat iapa Sir Ambrose. În mintea mea fusese un compliment la adresa ducelui, căci credeam sincer că nu există pe lume un cal mai bun ca al meu. Devlin n-a luat-o ca pe un compliment.

– N-avea cum, spuse Lucinda sec.

– Așa, deci Tiffany e sigură că Lady O. nu mă invită la seratele ei pentru că are trei fete de măritat. Bun, înțeleg, dar când toată lumea din oraș primește o invitație și doar eu nu, sau când toată lumea

a fost măcar o dată invitată la un eveniment de-al ei, în afară de mine, înseamnă că e ceva în neregulă cu mine. De-aceea am decis să mă mărit cu cineva cu un titlu mai important decât al ei – este contesă de Wedgwood – și să îi dau peste nas. Știu că poate vi se pare că sunt răzbunătoare și meschină... chiar așa par, nu? Dar atunci eram supărată și rănită.

– Dar de ce te-ai gândit să te măriți tocmai cu Devlin?

– Era cel mai important lord la care mă puteam gândi și da, într-adevăr, îmi plac grajdurile lui. Dar era doar un scop la care tindeam. Voiam să îl cunosc mai întâi, să mă îndrăgostesc de el. La partea cu îndrăgostitul nu voiam să facem rabat, nici eu, nici Tiffany, nici conștiința mea. Nu aveam de gând să-mi distrug viața doar ca să o pun la locul ei pe Lady O. Nu voiam să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubeam sau pe care nu simțeam măcar că am să-l pot iubi, indiferent de titlu. Bineînțeles că nu am văzut nici un motiv să-i spun toate astea lui Devlin. Numai că el a decis să-mi scoată din cap ideea de a-l alege pe el.

– Și cum a făcut asta fără să-și dezvăluie identitatea?

– Mi-a spus că ducele este un crai și un seducător de fecioare nevinovate.

– Nici vorbă! spuse ducesa hotărâtă.

– Așa am zis și eu. Sigur, nu îl cunoșteam, nu îl întâlnisem în viața mea, și totuși îi luam apărarea. Ei bine, Devlin a făcut un plan menit să mă convingă de spusele lui. A apărut la un bal mascat unde mă dusesem. A apărut sub propria identitate, cea de duce, și mi-a propus să-i fiu amantă.

– Nu cred!

– O, ba da!

– Dar nu-i stă deloc în fire să facă așa ceva.

– Mă tem că trebuie să vă contrazic. Și asta a fost doar una dintre numeroasele insulte pe care mi le-a adresat. Apoi, când m-am întors de la bal și i-am povestit ce se întâmplase, a făcut pe miratul – el, crescătorul de cai – când i-am zis că-n viața mea nu vreau să îl mai văd pe duce.

Lucinda aproape că rămase fără cuvinte.

– Iartă-mă că te întreb, dar cum de-ați ajuns din acel punct la altar?

– E doar vina mea, deși n-aș recunoaște-o niciodată de față cu el. Dar adevărul e că, fără să vreau, fără să îmi dau seama, l-am instigat să mă seducă. Din cauza curiozității mele afurisite. Partea cu sărutul a fost atât de plăcută că nu mi-a mai păsat ce urmează. Și nici lui nu i-a păsat. Așa a zis. De fapt, i-a displăcut atât de mult că mi-a spus că vom fi căsătoriți doar de fațadă, doar cu numele.

Ultimele fraze o făcură pe Lucinda să-și depășească rapid jena provocată de dezvăluirile intime ale lui Megan.

– Al naibii să fie! Nu poate face așa ceva! E responsabilitatea lui să aibă moștenitori. Și n-o să-i poată avea dacă nu... Dacă nu...

– O să poată, de fapt, dacă pruncul pe care-l port va fi băiat. Nu v-a spus că sunt însărcinată și că de-aceea a trebuit să ne căsătorim?

– Nu. Blestematul o fi uitat să-mi pomenească de acest amănunt neînsemnat.

Capitolul 38

La două zile după vizita la grajduri, Megan constată că Devlin trimisese după Sir Ambrose și-l adusese la Sherring Cross. Era bucuroasă să-și revadă calul multiubit, dar și mai bucuroasă că avea un pretext să-l caute pe Devlin și să îi mulțumească.

Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de un pretext ca să-i vorbească soțului ei, dar asta simțea.

De când veniseră, îl văzuse foarte rar și îi vorbise încă și mai rar. În seara precedentă luaseră masa singuri, căci Duchy, în mod ciudat, nu își făcuse apariția. Fuseseră așezați fiecare într-un capăt al mesei lungi de șase metri, lucru care în nici un caz nu încuraja conversația. Megan remarcase schimbarea lui Devlin – ținuta elegantă, postura corectă și mișcările calculate și precise. Intrase perfect în pielea ducelui. Sau aproape perfect, pentru că i-ar fi prins bine o tunsoare.

La micul dejun, Duchy se plânsese că nu se tunde doar ca să îi facă ei în ciudă. Megan, în schimb, îl prefera așa, ca să nu uite că el era bărbatul cu care se măritase. De parcă ar fi putut să uite!

Seara trecută apucase să îi spună un singur lucru înainte ca fiecare să se îndrepte spre propriul dormitor. Două ore de tăcere politicoasă la masă îi tociseră rău nervii. Pe de altă parte, încă nu se simțea în stare să-l atace pe duce, așa că spusese:

– Acum e clar de ce mi-ai părut un crescător de cai atât de nereușit. Data viitoare când te dai drept un membru al clasei muncitoare, renunță la cămășile bune și la aroganță.

Se culcase regretându-și cuvintele, cu atât mai mult că unica lui reacție fusese să ridice din sprâncene. Ca să o exaspereze, evident.

Dar poate că bunica lui avea dreptate. Megan îi spusese că Devlin pe care îl cunoștea ea era certăreț, dezagreabil și lipsit de respect

și aflase cu acel prilej că Devlin St. James nu era câtuși de puțin așa și că o asemenea purtare făcuse parte din rolul pe care îl jucase.

Megan spera din tot sufletul că lucrurile nu stăteau așa, pentru că Devlin cel manierat și serios alături de care luase cina era cumplit de plictisitor. Cu toate astea, trebuia să facă un efort să se înțeleagă și să înceteze să-l provoace să intre în starea tristă și neplăcută în care se afla ea. Așa că era bucuroasă că se ivise prilejul de a-i vorbi. Avea să fie drăguță și amabilă cu el. Avea să-i ofere o ramură de măslin, în semn de pace. Era soțul ei la bine și la rău. Și era deja obosită de atâta rău.

Megan intră în casă pe o ușă laterală unde holurile erau aproape labirintice, dar dădeau toate înspre corpul principal unde își avea Devlin biroul. Aproape că ajunsese când auzi o voce care îi păru cunoscută. Și din cale-afară de furioasă.

– ... și degeaba-mi spui că nu e aici când știu prea bine că e. Am oameni care au spionat casa zi și noapte și mi-au spus exact când s-a întors, așa că dă-te din calea mea, John!

Megan își făcu apariția la momentul potrivit ca să vadă cum Devlin deschise ușa biroului și întrebă calm:

– Pe mine mă cauți, Freddy?

– Ai ieșit în sfârșit din ascunzătoare? strigă Frederick Richardson. Și unde-ai fost, mă rog, de nu ți-au dat de urmă o sută de iscoade? În America?

– Ar trebui să mă cunoști mai bine. N-am să mă lupt din nou cu răul de mare doar ca să-ți apăr ție pielea.

– Poftim?! exclamă indignat marchizul de Hampden. Să nu uităm cine pe cine vrea să împuște!

– Deci ți-ai adus pistolul?

Devlin arăta o lipsă de interes care o alarma pe Megan.

– Da, pentru Dumnezeu... era pe-aici, pe undeva...

Freddy începu să se caute prin numeroasele buzunare, iar Devlin profită de ocazie. Se apropie și-i trase un pumn care îl luă complet prin surprindere pe prietenul lui și mai că îl trânti la podea.

– Cred că-ți eram dator cu asta, spuse Devlin, dând în sfârșit dovadă de ceva emoție, de satisfacție, mai precis.

– Ba pe naiba!

– La naiba să te duci tu! Nici nu-ți imaginezi cât de mult m-au costat acuzațiile mincinoase ale surorii tale și încăpățânarea ei. N-aș fi fost nevoit să mă ascund în fundul Devonshire-ului dacă n-ar fi trebuit să-ți dau timp să te potolești. Tu și temperamentul tău de doi bani... Deci din cauza ta sunt atât de nefericit și distrus acum. Mulțumesc!

După acea autentică manifestare de emoție, Devlin se întoarse în birou, trântind ușa.

– Despre ce naiba vorbește? întrebă Freddy.

– N-aș ști să vă spun, domnule, dădu John răspunsul potrivit.

Apoi îl strică adăugând:

– E posibil să se refere la dificultățile pe care le întâmpină în adaptarea la viața de bărbat căsătorit.

– Căsătorit? S-a însurat?! exclamă Freddy șocat. Nu cred!

– Vă asigur, domnule, că...

Freddy nu-l mai așteptă să-și termine fraza și intră neinvitat în biroul lui Devlin. Megan se întoarse și dispăru neobservată. O durea cumplit să știe că nu doar îi distrusese lui Devlin viața. Îl și făcea profund nefericit.

– Cum îndrăznești să te însori, când sora mea...

– A mințit, Freddy, i-o tăie Devlin care tocmai își turna un pahar mare de brandy. Când o să-ți intre asta-n capul ăla tare? Dumnezeule, au trecut deja două luni!

Se mai gândi și lăsă paharul neatins luând, în schimb, sticla cu el și punând-o pe birou.

– Deci Sabrina încă nu a recunoscut că totul a fost o invenție de-a ei?

– O invenție? Fata susține în continuare că ai sedus-o.

– Oare de ce a... Duchy îmi spunea că nu s-a măritat încă. Dacă vrei să-mi spui că așteptați să fac „ce se cuvine" și să mă însor cu ea, te pocnesc din nou.

Freddy gemu și-și frecă ușor falca, apoi se trânti într-un fotoliu.

– Aș prefera să nu mai dai în mine. Și să știi că nu așteptam să o ceri. I-am găsit un mire. Carlton e înglodat în datorii, dar e un tip plăcut. Urmau să se căsătorească discret săptămâna viitoare.

– Urmau?

– Săptămâna trecută Sabrina a pierdut copilul, așa că a anulat nunta.

– L-a pierdut? se încruntă Devlin. Deci chiar era... Ia stai! Ai văzut când s-a întâmplat? Sau știi doar ce ți-a zis ea?

– Știu doar ce mi-a zis, și să știi că era distrusă de durere.

– Femeile sunt capabile să plângă la comandă. Încă n-ai înțeles?

– Ești cinic! protestă Freddy. Dev, n-am nici un motiv să nu o cred.

– În afară de acela că sunt prietenul tău cel mai bun și că ți-am jurat că nu am atins-o!

– Dar e sora mea, fir-ar să fie! Ce-ai fi făcut în locul meu?

– Nu m-aș fi grăbit să-i dau crezare unei fete cunoscute pentru farsele și glumele nu tocmai bune. Știi bine că așa e Sabrina. Și aș fi avut mai multă încredere în prietenul meu, care nu obișnuiește să seducă fete inocente... sau, cel puțin, nu obișnuia, mormăi Devlin.

– Ia stai! Pe cine-ai mai sedus?

– Nu pe sora ta pe care, că veni vorba, o strâng de gât dacă o mai văd vreodată. Cât despre tine... mă gândesc să te provoc eu la duel.

– Am senzația că mă învinovățești pentru ceva de care nu am habar.

– Hai să te luminez, se oferi Devlin. Din cauza ta am fost nevoit să mă ascund la un conac de țară unde am cunoscut o fată nepământean de frumoasă, și de-atunci viața mea a devenit un iad.

– Ba te rog! interveni Freddy. *Eu* am cunoscut recent o fată nepământean de frumoasă și nu mi-o mai pot scoate din cap. Chiar mă gândesc serios să mă întorc la Hampshire și să o curtez.

– La Hampshire? Frumoasa ta are cumva părul roșcat și ochii albaștri precum cerul nopții?

– De unde dracu' știi?

– Ia-ți gândul de la ea. N-o să-i faci nici o curte. E deja măritată. Cu mine.

– Nu-i amuzant, Dev.

– Ți se pare că râd?

– De domnișoara Penworthy vorbești?

– Chiar ea.

– Bravo! Și te plângi? Ar trebui să îmi mulțumești.

– Pentru că mă disprețuiește și-i plac doar caii mei?

– Măcar are gusturi bune. Și mie-mi plac caii tăi.
Devlin privea în gol.
– Serios acum, nu poate fi atât de rău, continuă Freddy.
– S-o crezi tu!
Și Devlin începu să îi povestească exact cât de rău era.

Capitolul 39

Situația devenise insuportabilă. Era limpede că Devlin o evita. Megan își dăduse seama de atâta lucru în mai puțin de-o săptămână de la instalarea la Sherring Cross. Abia dacă îl vedea, și atunci în trecere. După acea cină tăcută în doi, el nu-și mai făcuse apariția la masă. Iar când se întâlneau, era dezgustător de politicos. În acele momente, lui Megan îi venea să-l lovească pentru a-l vedea reapărând pe vechiul Devlin. Spera că bărbatul pe care îl cunoscuse nu fusese doar o plăsmuire, nu fusese doar un rol. Noul Devlin o intimida prea tare. Nu avea curaj să înceapă o confruntare cu el, de teamă că se va simți exact ca un copil.

Situația era, fără doar și poate, insuportabilă. Noapte de noapte, Megan adormea plângând. Știa că Devlin nu o poate auzi. Însă și el era nefericit, la fel de nefericit ca ea. Auzise asta cu urechile ei. Și se străduia la fel de mult ca ea să își mascheze nefericirea.

Situația era, categoric, insuportabilă, dar Megan realiză într-un final ce avea de făcut. Îl auzise pe Devin povestindu-i lui Duchy că Sabrina, sora lui Freddy, pretindea că pierduse copilul. Așa îi venise ideea de a-i spune și ea lui Devlin că a pierdut sarcina. Nu avea să-i fie ușor să spună o asemenea minciună, căci gândul la o asemenea tragedie o făcea să lăcrimeze. Dar în acest fel s-ar fi găsit o rezolvare pentru problemele lor, iar el ar putea cere anularea căsătoriei. Nici măcar vocea conștiinței n-o făcu să se răzgândească. Și, odată luată decizia, nu era timp de pierdut, mai ales că Duchy făcea pregătiri să organizeze un mare bal în care să anunțe oficial căsătoria lui Megan cu Devlin. Era important pentru bunica lui Devlin să dea acea petrecere, căci se plânsese că nu avusese ocazia să se ocupe de organizarea nunții lor. Megan trebuia să treacă la fapte înainte ca Duchy să înceapă să trimită invitațiile. Cu cât știa cât mai puțină lume despre existența ei, cu atât mai ușor îi va fi lui Devlin să-și continue viața,

iar ei, să nu se mai îndrăgostească prostește de bărbați care nu există cu adevărat.

În acea seară, Megan așteptă în salon până când îl auzi pe Devlin intrând în camerele lui, direct din hol. Apoi mai așteptă până auzi că valetul plecase. Abia atunci începu să plângă tare. În câteva secunde, ușa ce despărțea camerele lui de salon se deschise, iar Devlin se apropie grăbit de ea.

– De ce plângi?

– Nu... nu plâng... bâigui Megan.

Acum, că îl simțea atât de aproape de ea, nu mai putea gândi limpede.

– Nu-i nimic, continuă ea. Pleacă!

– Megan!

– Nu știu cum să-ți spun asta! strigă ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Am încercat să nu mă gândesc, pentru că de fiecare dată mă apucă plânsul. Dar cred că trebuie să afli, totuși.

– Ce să aflu?!

– Am pierdut copilul.

Urmară câteva clipe de tăcere absolută, după care Megan începu să plângă și mai tare. Nu avea putere să îl privească. Iar dacă i-ar fi spus o vorbă bună, avea să înceapă să plângă de-adevăratelea.

– Vreau dovada, spune el într-un sfârșit. Mai sângerezi?

Ea păli. Nu-și imaginase vreo clipă că el n-ar crede-o. Din fericire, el nu-i văzu reacția, pentru că Megan avea în continuare fața acoperită. Decise să improvizeze.

– Nu s-a întâmplat acum, ci pe drum, când ne întorceam din Scoția. Nu ți-am spus până acum pentru că... pentru că am fost în stare de șoc. Ești atât de insensibil că nici nu ai observat?

– Ai fost, ce-i drept, neobișnuit de... tăcută...

Un cuvânt elegant pentru a descrie actuala ei lipsă de energie, de dispoziție, și absența ieșirilor temperamentele. Dar îl spusese pe un ton atât de sec că Megan simți că ceva nu era tocmai în ordine. Fie nu o credea, fie... oare se gândea că nu existase nici un copil, de la bun început, și că ea îl mințise ca să o ia de nevastă?

– De ce nu-mi dai pace? Nu vezi că sufăr?

– Credeam că vei fi ușurată.

Ea icni, șocată de ce-i auziseră urecbile, și ridică privirea.

– Am dorit acel copil!

– Ba nu.

– Nu-mi spune tu că nu l-am dorit. Știu mai bine decât tine.

– Megan, e limpede că nu a fost nici un copil, oftă el. A fost o greșeală.

– Nu asta e ideea.

– O să avem alții.

– Ba nu!

În acel moment, Megan începu să plângă cu adevărat, căci simțea că are motive să verse lacrimi amare. Expresia de pe chipul lui se schimbă. Era îngrijorat.

– Megan...

– Nu mă atinge! strigă ea când o trase la piept.

– Megan, te rog, nu...

– Te urăsc! țipă ea, cu fața înlăcrimată lipită de gâtul lui, agățându-se de halatul lui. Nu știi deloc ce vreau. Poate n-am vrut copilul la început, dar acum îl vreau.

Nici nu își dădu seama că vorbea despre sarcină la timpul prezent.

– Îmi pare rău. Spune-mi ce pot să fac.

– Nimic. Nu poți să faci nim... Ține-mă-n brațe, Devlin.

O strângea tare în brațe, după ce la început o bătuse stângaci pe spate. O strângea puternic, ferm, fără nici o intenție de a o îndepărta. Iar ea profită de ocazie. Știa că poate n-o va mai îmbrățișa niciodată astfel, indiferent de situație, și-și dorea cu disperare să-i simtă brațele în jurul ei pentru ultima dată. Șoaptele și cuvintele de consolare pe care i le spunea la ureche fură înlocuite treptat de sărutări pe tâmple, pe frunte, pe obrajii înlăcrimați. Megan era deja cât se poate de conștientă că profita de situație, dar nu-i păsa. Încă puțin, Doar puțin. Și nu va mai cere altceva.

Deodată, își simți pe buze gustul lacrimilor, căci buzele lui le atinseră pe ale ei, la început din întâmplare, apoi din nou și din nou, iar când simți că ea nu protestează, el începu să o sărute tot mai intens. Megan îl apucă de marginile halatului, ca să nu-l lase să se desprindă de ea. Dar el nu avea nici o intenție să se desprindă. Cu un geamăt adânc, își strecură limba printre buzele ei, înăbușind propriul ei geamăt. Senzațiile amețitoare pe care i le provocaseră mereu săruturile

lui revenire, mult mai intense după o absență atât de îndelungată. Megan uită de planurile pe care le urzise, uită că trebuie să fie necăjită și de neconsolat. Grijile dispărură ca prin farmec. Nu mai putea gândi, nu mai putea vedea, nu mai auzea decât incredibila simfonie a simțurilor. Dintr-odată își dădu seama că era întinsă pe ceva moale și că nu mai avea haine pe ea. Iar trupul lui fierbinte îl acoperea pe al ei. Își dădu seama de toate acestea ca prin vis, căci Devlin continua să o farmece cu atingerile și săruturile care n-o lăsau să gândească.

Ce începuse ca o încercare de a o consola se transformase în pasiune pură. Mâinile lui nu o mai mângâiau ca să o liniștească, ci semănau limbi de foc peste tot pe unde o atingeau. Și o atingeau chiar peste tot, ațâțând, încântând, provocându-i fiori de încântare pe gât, pe sâni, pe pântec și apoi mai jos, în locul devenit centrul universului ei, locul care tânjea după atingerea lui. Iar el nu dezamăgi o clipă. Degetele lui o mângâiară, o făcură să geamă, să scâncească, să ofteze, să îl dorească, să îl dorească fierbinte, intens, imediat. Și chiar în clipa în care nu credea că va mai putea îndura, bărbăția lui o umplu și se avântă până în profunzimea ei, cu mișcări prelungi și înnebunitoare. Megan simți apoi o explozie a simțurilor, simți cum milioane de fiori îi scuturau trupul, electrizant. Părea că nu se mai termină și fiecare mișcare de du-te vino îi provoca spasme delicioase până când plăcerea supremă îl cuprinse și pe el, copleșindu-l.

Și când amândoi rămaseră îmbrățișați și epuizați, Megan nu-și dorea decât să prelungească starea, să savureze languros fiecare senzație. Ce bine dacă prima dată ar fi fost la fel de... Prima dată?!

Megan făcu ochii mari.

– Fir-ar să fie, Devlin! De ce ai făcut dragoste cu mine?

Întrebarea era atât de absurdă că justifica perfect tonul rece cu care el îi răspunse, în timp ce se ridica.

– Te consolam în cel mai vechi și eficient mod pe care-l știu.

– Ai distrus totul! Acum n-ai să mai poți anula căsătoria!

Felul în care se ridică, cu mișcări abrupte și parcă țepene, arăta clar că se supărase. Iar când își puse halatul și se întoarse să o privească, ea constată că presupunerea îi fusese corectă. Ochii îi scăpărau de furie. Era cât se poate de mânios. Megan căută ceva cu care să se acopere, căci simțea nevoia unui scut imaginar care s-o apere

de săgețile din privirea lui. Nu găsi nimic. Făcuse dragoste cu ea pe canapeaua din salon, iar hainele ei erau îngrămădite la câțiva metri.

– Asta urmărești? Anularea?

– Desigur, spuse ea încurcată. Asta vrei, nu?

– În clipa asta nu mi-aș dori nimic mai mult. Dar, așa cum ai spus și tu, e prea târziu acum.

– Nu și dacă... uiți ce s-a întâmplat.

– O, nu, draga mea, n-am de gând să uit asta, răspunse el cu răceală. Și ai putea să rămâi grea din nou.

– Nu cred că se poate întâmpla de două ori la rând, replică ea, dându-și seama, pe măsură ce vorbea, că va fi nevoită să-l anunțe că încă e însărcinată, că nu pierduse copilul.

– Atunci, răzgâiato, uite cum se pune problema, și cred că ți-e cunoscută. Te-ai pricopsit cu mine mână când moartea ne va despărți, și n-am de gând să îți fac bucuria de a muri prea curând.

– Bună atitudine, ce să spun! strigă, în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Chiar înainte să iasă din salon, Devlin se întoarse spre ea pentru o ultimă replică.

– Să știi că o afurisită de anulare te-ar lăsa fără titlul de ducesă.

– Știu, om prost ce ești! răspunse ea, dar Devlin deja trântise ușa după el.

Capitolul 40

A doua zi, Devlin plecă la Londra dis-de-dimineață. Megan află de plecarea lui când Duchy i se alătură pentru micul dejun. Dimineața coborau să ia masa în salonul mic, care era mult mai intim și plăcut decât cel mare. Nuanțele de lavandă ale pereților și mobila trebuiau schimbate, totuși. Megan se gândea că probabil ar trebui să ia în calcul astfel de modificării, din moment ce luase hotărârea să rămână la Sherring Cross, dar nu prea dorea să cheltuiască banii lui Devlin.

– Nu veți sta despărțiți prea mult, o informă Duchy. Pornim și noi spre Londra.

– Da?

– Da. I-am spus lui Devlin că te duc la cumpărături. Ar fi trebuit să își întârzie un pic plecarea și să ne însoțească, dar s-a grăbit s-o ia din loc când i-am spus. N-are importanță, ne vom revedea cu el la casa noastră din oraș.

– *L-am pus pe fugă, dar bietul om tot nu poate scăpa de mine.*

– *Sunt doar supoziții. A stat departe de munca lui mult timp. Știi că bărbații sunt pasionați de munca lor.*

– *Mă disprețuiește acum.*

– *Noaptea trecută nu te disprețuia câtuși de puțin.*

– *Bun, m-a plăcut suficient cât să facă dragoste cu mine. Dar n-a fost ceva intenționat. Pur și simplu, s-a întâmplat.*

– *Și de ce nu te ocupi să se mai „întâmple" și altă dată?*

– *Pentru că n-ar rezolva nimic.*

– *Dar nici de stricat n-ar strica.*

– ... cel puțin 30 de rochii, pentru început, spunea Duchy. Și, desigur, o rochie nouă de bal.

Megan spera că nu pierduse prea mult din discuție.

– Duchy, n-am nevoie de o garderobă nouă. Deja am trimis după restul lucrurilor mele de-acasă și te asigur că am o garderobă cuprinzătoare.

Duchy flutură ușor din mână.

– Nu există garderobă prea mare. Iar după anunțul oficial de la bal o să ai o mulțime de vizitatori. Ducesa de Wrothston trebuie să se îngrijească de imaginea sa. N-ai văzut ce dulapuri ai?

Megan chiar se întrebase de ce acea încăpere era atât de mare.

– Bine, acceptă ea nemulțumită.

– Așa. O să te las să-ți alegi și să ți se ia măsurile. Pe mine deja mă plictisesc prea tare lucrurile astea. Îmi imaginez că știi deja ce culori îți vin bine. Sper că nu-ți place rozul.

Duchy părea sincer îngrijorată, așa că Megan se grăbi să o liniștească.

– Rozul îmi scoate pistrui.

Bătrâna făcu ochii mari.

– Nu știam că-i posibil.

– Chiar nu e.

– Obrăznicătură! chicoti Duchy.

În schimb, Megan începea să își facă griji.

– O să fie o problemă părul meu, nu-i așa? Devlin spune că are o culoare de ferească-Dumnezeu. Mi-a zis cândva că ducele – și se referea la el, deși pe atunci nu știam asta – n-ar accepta să fie văzut în public cu o roșcată. Dacă țin bine minte, a spus chiar așa: „O femeie cu cel mai nepotrivit păr lăsat de Dumnezeu pe pământ".

Duchy oftă. Pare-se că dragostea îi idiotizase nepotul.

– Nu-i nimic în neregulă cu părul tău, copilă. Mie mi se pare minunat. Și nu mă îndoiesc o clipă că Devlin gândește la fel. Dacă n-a spus-o a fost, probabil, dintr-o reacție stranie. Cred că dacă îi spui că vrei să te vopsești se va împotrivit.

– Nu-i o idee rea!

– Atunci o să-i spun.

– Vreau să spun că nu-i o idee rea să îl vopsesc.

– Să nu îndrăznești! o mustră Duchy. Dacă o faci, o faci dintr-un motiv absolut nepotrivit și știi asta foarte bine.

Megan nici nu încercă să nege.

– Dar el va fi mulțumit, nu?

– O să fie mulțumit doar dacă-i mărturisești că îl iubești.

– Dacă ce?!

Duchy își făgăduise că nu se va implica, așa că ridică din umeri.

– Era doar o idee.

Aceeași idee pe care o avea și conștiința lui Megan.

– Și de ce nu-i mărturisești?

– Știi bine de ce. Ar râde de mine și nu i-aș ierta-o.

– Poate vechiul Devlin ar râde, dar cel nou ar...

– Ia zi, ce-ar face?

– Nu știu.

– Nici eu, dar n-am de gând să mă pun într-o situație ridicolă doar ca să aflu.

– Dar ceva-ceva tot trebuie să faci. Pentru început, îi poți oferi un armistițiu în dormitor și vezi unde-o să ducă.

– O să mă gândesc la asta.

– Nu mai bine nu te mai gândești și treci pur și simplu la fapte?

– Ușor de zis. Nu ești tu în postura de a te confrunta cu un refuz. De a fi respinsă.

– Adevărat. Dar nici nu sunt lașă, iar una dintre noi clar dă dovadă de lașitate. Sau poate-ți place cum stau acum lucrurile între voi?

Megan suspină. Îi displăcea profund când conștiința ei avea dreptate.

La două zile după sosirea la reședința londoneză a familiei St. James, Devlin dădu buzna în garderoba lui Megan, înainte de cină. Camerista se sperie atât de rău că o luă la fugă fără să mai aștepte să i se spună să plece. Megan era, la rândul ei, speriată, când soțul ei spuse, fără vreo introducere și pe un ton ce nu admitea să fie contrazis:

– Nu îți dau voie să-ți vopsești părul.

Uitase că Duchy urma să-i spună asta. Și era clar că făcuse bine să nu treacă la fapte. Era prima dată când îl vedea pe Devlin de la sosirea la Londra, căci avea un program de lucru absolut revoltător. Conștiința ei nu avea de gând să o lase să dea înapoi după ce luase decizia de a-și controla izbucnirile și de a-l face pe individ să o placă. Așa că îi zâmbi și îi reaminti:

– Dar ziceai că nu îți place părul meu.

Zâmbetul îl luă prin surprindere și îi trezi bănuielile.

– A ajuns să-mi placă, răspunse el cam cu ciudă.

– Dar nu e la modă, nu e potrivit.

Nu-i plăcea deloc să-și audă propriile replici.

– Ducesa de Wrothston nu urmează moda, ci o dictează.

– Dar n-aș vrea să te fac de râs în public. Și oricum părul meu nu se potrivește deloc cu rochia roz de bal pe care mi-am ales-o.

– O, Doamne...

Ea se prefăcu a nu-l fi auzit.

– Mă gândeam la negru. Da. Blondul este banal, prea îl poartă toată lumea.

– Dacă vopsești fie și o șuviță de pe capul asta superb, o să te pun din nou pe genunchi și te plesnesc la fund. Și știi bine că nu-s amenințări deșarte!

– Cum spui tu, Devlin.

– Vorbesc serios, Megan! continuă el, intrigat de obediența ei.

– Știu.

Megan îi zâmbi din nou. Când venise în apartamentele ei, se așteptase la o ceartă de zile mari. Chiar simțea nevoia, după felul în care se încheiase cea mai recentă întâlnire dintre ei. Dar iat-o că nu îi dădea satisfacția unei înfruntări. Se purta complet diferit de acea Megan pe care o știa atât de bine.

Probabil voia ceva. Găsise oare o nouă cale de a ieși din căsnicie? La naiba! Se înfuria de fiecare dată când își amintea de afurisita ei de idee de a anula căsătoria. După ce făcuse dragoste cu ea, lucru la care tânjise atâta vreme, și după ce remarcase că și pentru ea fusese incredibil de plăcut, la fel cum fusese pentru el, Devlin își dăduse seama că, vorbindu-i despre anulare, Megan demonstrase cât de mult îl disprețuia. Îl disprețuia într-atât încât era gata să renunțe la titlul pe care și-l dorise cu atâta patimă.

Dar de ce nu-l împiedicase să-i distrugă planul? Din curiozitate? Se tot întrebase cum să facă să îi transforme curiozitatea într-o vulnerabilitate, să i-o întoarcă împotriva ei. Sau poate reușise deja, fără să își dea seama? Sau poate pasiunea o prinsese în mreje și o făcuse să uite temporar de acel scop. Ar trebui să-i spună că nu i-ar fi acordat favorul de a anula căsnicia nici dacă nu făceau dragoste atunci, în salon. Poate așa ar ajunge să se certe. Deschise gura, pregătit de înfruntare. Dar chiar atunci ea se întoarse cu spatele. Avea rochia închisă doar până la jumătate și îl întrebă peste umăr:

– Dacă tot ești aici, iar camerista nu e, ești amabil să-mi închei rochia?

– Aș prefera să o deschei, se auzi el spunând, spre oroarea sa.

Ea se întoarse spre el, mirată.

– Acum?

– Oricând.

– Prea bine.

Îl înșela auzul?

– Ți-a plăcut așa de mult că te vei mulțumi cu mine?

– Doar cu tine, șopti ea, roșind.

Era normal să spună asta. Era soțul ei. Dar Devlin nu avea de gând să-și facă sânge rău doar pentru că nu îi înțelegea scopul. Făcu dragoste cu soția lui chiar acolo, în garderobă. Mai întâi la repezeală, de teamă că ea se va răzgândi. Apoi încet, languros, pe îndelete, când deveni sigur că nu avea să se răzgândească.

Într-o bună zi, trebuia însă să încerce să se iubească și într-un pat, ca oamenii.

Capitolul 41

Noua lor relație adusese multe schimbări între ei. Printr-o înțelegere reciprocă, dar tacită, instituiseră un armistițiu pentru momentele când făceau dragoste. Era o idee neobișnuită, dar funcționa de minune. Devlin venea noaptea la ea în cameră și, fără să scoată o vorbă, Megan se cuibărea în brațele lui. Ajunsese să înțeleagă că, în ciuda părerii despre ea, ca persoană, era înnebunit după trupul ei. Iar ea era, la rândul ei, fascinată de al lui. Nu-și impuseseră să tacă, ci doar să discute lucruri serioase. Voiau ca nimic să nu îi tulbure în acele momente de care amândoi aveau nevoie și care deveniseră o necesitate. Când nu erau în dormitor, se purtau de parcă abia s-ar fi cunoscut. El n-o mai evita în mod deliberat. Ea nu mai căuta căi prin care să-i facă reproșuri când o deranja ceva. Erau tot mai în largul lor când își vorbeau. Își puneau întrebări despre trecut și răspundeau fără cea mai mică ezitare.

Atitudinea lui de superioritate nu mai era la fel de evidentă, deși nu dispăruse întru totul. Era totuși ducele de Wrothston, nu vreun crescător de cai. Nu mai ridica tonul la ea. Iar ea continua să îl uimească zâmbindu-i aproape mereu.

Începeau să se înțeleagă.

Dar nu era suficient.

Megan știa că trebuie să-i spună că mințise în legătură cu pierderea sarcinii. Spera să-l facă să înțeleagă de ce mințise. Și trebuia să își facă suficient curaj să îi spună că-l iubește. Știa că nu va putea să fie drăguță cu el pe termen indefinit, cel puțin nu tot timpul, și că nu va putea să își cumpănească fiecare cuvânt ca să nu provoace vreo ceartă. Nu îi stătea în fire, pur și simplu, să își controleze mereu emoțiile.

Și încă îl voia înapoi pe crescătorul de cai. Pe Devlin al ei.

– Nu-mi vine să cred că totul a ieșit exact cum ai plănuit! îi spuse Tiffany pe un ton vesel, în timp ce se plimbau prin Hyde Park.

Era la Londra doar de o zi, cu ocazia nunții ce avea loc peste o săptămână.

– Te-ai măritat cu ducele. Îl iubești, iar el te adoră.

– Am reușit două lucruri din lista de trei, Nu-i rău, Tiff!

– Ce vrei să spui?

– Înseamnă că nu știu de unde ți-a venit ideea că și Devlin mă iubește.

– Normal că te iubește, insistă Tiffany. Nu se poate altfel. Doar s-a însurat cu tine, nu?

– Da, dar nu dintr-o mare dragoste, spuse Megan, privind spre lac. E ceva ce nu ți-am mărturisit când ți-am scris, Tiff, continuă ea după o scurtă ezitare. Voi avea un copil.

– Vai, dar e o veste minunată!

– Acum, da, dar când am aflat, n-am fost atât de convinsă, pentru că pe-atunci nu eram măritată.

Tiffany se opri.

– Dar... Doamne, vrei să spui că ai fost nevoită să te măriți?

Megan simțea că nu-și poate privi prietena în ochi.

– Da.

– Nu-i de mirare că nu ești sigură de afecțiunea lui. Dar sunt sigură că de atunci până acum ți-a spus că te iubește.

– Nici măcar o dată.

– Atunci... ce spune când tu-i spui că îl iubești?

– Nu i-am spus niciodată.

– Stai așa. Tocmai mi-ai mărturisit că îl iubești.

– Ție, nu și lui.

– Megan! Dar de ce?

– Știu că scrisoarea pe care ți-am trimis-o a fost lungă, dar nu conținea nici pe jumătate tot ce s-a întâmplat, Tiff.

Megan îi povesti prieteni sale totul, de la cap la coadă.

– Deci înțelegi acum de ce nu îndrăznesc să-i fac declarații. Armistițiul nostru neobișnuit este extrem de plăcut și nu vreau să fac nimic ce-ar putea schimba lucrurile.

Obrajii lui Tiffany erau aproape la fel de roșii ca pletele lui Megan.

– Și zi... e chiar atât de plăcut?

– Mai mult decât plăcut, răspunse Megan, continuându-și plimbarea și salutându-i din când în când pe domnii care se opreau și își scoteau pălăria, ignorându-i pe cei care rămâneau pironiți locului și se holbau la ea. Să nu te aștepți însă să îți placă de prima dată. În fine, nu totul. Bărbaților le place, și asta-i al naibii de nedrept. Se pare că e soarta noastră nu doar să așteptăm momentul cu teamă și fără să știm prea multe, ci și să îndurăm durerea.

– Camerista mea mi-a spus că durerea e cumplită, mărturisi Tiffany, care deja pălise.

Megan pufni ironic.

– Nu știe despre ce vorbește. E doar o senzație enervantă, supărătoare, și trece în scurt timp. Pe mine m-a trezit la realitate, ceea ce a și distrus tot momentul. Tu, în schimb, ai putea să te bucuri de experiență până la capăt.

– N-am cuvinte să-ți spun ce ușurată mă simt. Pe măsură ce se apropie nunta, devin tot mai agitată.

Megan își aminti cât de speriată fusese pe măsură ce ea și Devlin se apropiau de Scoția. Însă motivele erau altele. Tiffany era sigură de dragostea lui Tyler și era de așteptat să fie absolut fericită în căsnicie. Megan nu era sigură de nimic, în afară de faptul că lui Devlin îi plăcea de-acum să facă dragoste cu ea.

– E normal. Sunt emoții firești înainte de nuntă. Și eu am emoții pentru balul ăsta pe care-l organizează Duchy, dar nu cred că există un nume să le descrie.

– Ba da. Nebunie totală.

– Oprește-te! râse Megan. Nu-s chiar atât de emoționată. O să vii, da, din moment ce tu și Tyler ați amânat voiajul de nuntă până la primăvară?

– Bineînțeles. Voi organiza chiar eu căutările, când o să fii dată dispărută.

Megan râse și mai tare.

– Potolește-te, Tiff. Sherring Cross nu e chiar atât de mare.

– Poate. Măcar te văd râzând. Începusem să mă îngrijorez.

Megan suspină.

– Îmi pare rău. Nu trebuie să-ți vorbesc despre problemele mele când mai e atât de puțin până la ziua ta cea mare.

– Nici poveste. Și să știi că nu m-ar mira ca problemele tale să fie doar în mintea ta. Nu cred că nu te iubește, Meg. Orice bărbat care te vede...

– Devlin nu e precum ceilalți bărbați. E cu totul aparte. Bunica lui mi-a spus că femeile îi cad la picioare de când se știe, și sunt convinsă că așa e, pentru că mi s-a întâmplat și mie. Dar când se uită la mine, nu vede decât o copilă răzgâiată.

– E adevărat că uneori îți cam pierzi răbdarea.

– Nu încerca să prezinți lucrurile într-o lumină mai bună. Știm amândouă că-s răsfățată până-n măduva oaselor, zâmbi Megan.

– Și ce-i cu asta? Ce, el renunță și merge mai departe când nu obține ce vrea?!

Megan se opri și făcu ochii mari.

– Acum, c-ai adus vorba, îmi dau seama că reacționează exact ca mine.

– Aha! Asta explică multe. Un afurisit de duce n-are cum să nu fie răsfățat. Probabil a avut zece bone care se țineau după el peste tot, plus nenumărați servitori care să-i asigure tot ce-și putea dori. Tu ai avut o bonă și un tată care te adoră. Deci, dacă mă-ntrebi pe mine, el e, probabil, mult mai răsfățat ca tine.

– O să țin minte asta. Și-o să i-o trântesc dacă mai ajungem vreodată să ne certăm.

Capitolul 42

Nunta fusese superbă, exact cum și-ar fi dorit Megan pentru ea. Sigur, a ei nu trebuia neapărat să fie grandioasă precum a lui Tiffany, cu atât de mulți invitați. I-ar fi fost suficient să-i aibă alături pe prieteni și pe membrii familiei, în mica biserică din parohia lor. Nu avusese însă parte de nunta dorită din pricina afurisitei ei de voci interioare și a curiozității, care uneltiseră împotriva ei și a bunului-simț.

O tristețe cumplită o cuprinse în drum spre casă, când ar fi trebuit să fie fericită pentru prietena ei. Devlin era și el tăcut, probabil la fel de trist ca ea, dar din cu totul alte motive, iar asta o făcu să se simtă și mai rău. El ar fi putut și ar fi trebuit chiar să aibă parte de o nuntă grandioasă precum cea la care tocmai luaseră parte. Numai că fusese nevoit să se însoare aproape pe ascuns, în Scoția.

– Ar trebui să te împușc.

– Pe mine sau pe el?

– Pe tine. Și te informez cu ocazia asta că nu mai vreau s-aud de tine.

– Cum se face că de fiecare dată când te enervezi ai nevoie să dai vina pe cineva?

– Nu dau vina pe cineva. Dau vina pe tine.

Dumnezeule, începea să piardă contactul cu realitatea. Vocea ei interioară nu era o altă persoană. Dar avea dreptate, ca de obicei. Megan avea mereu mari dificultăți în a accepta că e responsabilă pentru propria nefericire. Și poate venise timpul să o facă.

A doua zi se întoarse la Sherring Cross, singură. Sau vorba vine singură, căci o însoțeau cinci valeți și o cameristă. Duchy se întorsese cu câteva zile înainte și îi mărturisise că nu mai avea vârsta să suporte prea mult timp agitația londoneză și că oricum trebuia să facă pregătirile pentru bal.

Devlin urma să o însoțească. Mai erau doar patru zile până la balul familiei St. James. Își anulase însă plecarea în ultimul moment.

Spusese că trebuia să rezolve afaceri urgente pentru ca apoi să poată rămâne în Kent pentru o săptămână, după bal. La dispoziția în care era, Megan se întreba dacă nu cumva el apelase la un pretext ca să nu meargă acasă. Devlin fusese tăcut toată ziua după nuntă, iar noaptea trecută nu venise la ea în cameră. Când îi văzuse pe Tiffany și Tyler atât de fericiți împreună, poate își dăduse seama că acel mariaj pe jumătate al lor nu mai era suficient nici pentru el.

Ziua balului începu cu o furtună care avu apoi amabilitatea să înceteze înainte ca primii oaspeți să își facă apariția. Megan luase hotărârea ca în aceeași zi să facă și ea un anunț, doar că în privat. Nu știa însă dacă ar fi mai bine să-i facă lui Devlin mărturisirea înainte sau după bal. Avea să îi distrugă ziua indiferent de momentul ales. Asta dacă el își făcea apariția. Încă nu venise, iar Duchy începuse să se agite.

Megan își petrecu aproape întreaga zi în apartamentele ei. Acolo o găsi Tiffany, care își făcu apariția după-amiază. Proaspăta soție dădea pe-afară de energie și veselie.

– Tyler s-a dus direct la cai. Vrea să cumpere un exemplar pursânge, dar se teme că mulți oaspeți vor profita de invitație ca să facă același lucru și că până la sfârșitul zilei ducele n-o să mai aibă nici un cal de vânzare. Toată lumea bună vine la bal, știi? Sunt zvonuri că și-ar putea face apariția chiar și regina. Și n-o să-ți vină să crezi ce aglomerate sunt drumurile și hanurile din zonă. Dacă Tyler nu avea relații pe aici, am fi ajuns la miezul nopții.

Megan profită de un scurt moment în care Tiffany se opri ca să respire și interveni:

– Trebuia să veniți ieri și ați fi evitat aglomerația. Știi bine că n-ai nevoie de invitație specială ca să vii în vizită. Sper că vei veni să petreci mai multe zile oricând vei dori.

– La cât de mare e lista invitaților, mă tem că n-o să mai fie o cameră liberă la Sherring Cross. Serios, Meg. Mă îndoiesc că mai e un lord în Londra la ora asta.

– Ești ultima persoană care-ar crede că nu s-ar mai găsi o cameră liberă în toată casa, râse Megan. Află că am pregătit una special pentru tine chiar înainte să vin la Londra. Nu ai fost condusă acolo?

– Te referi la acel mausoleu în miniatură de la capătul holului? Da, camerista mea îmi pregătește acum rochia. Dar rochia ta unde e? Mor de curiozitate să văd ce-ai pregătit pentru așa o ocazie.

Megan o conduse în garderobă. Îi era greu să se arate prea entuziasmată de rochia la care Duchy contribuise decisiv, convinsă că Megan nu era obișnuită cu genul de extravaganță necesară la un asemenea eveniment. Rezultatul îmbrăcase forma unei rochii somptuoase, dar elegante, din mătase de culoarea fildeșului și a safirelor – nu roz, cum îi spusese în glumă lui Devlin. Nenumărate perle care valorau o avere erau cusute pe corset și pe trenă, iar fusta era strânsă într-o parte cu un șir de trandafiri albi.

– O, Doamne! O să arăți ca o prințesă! exclamă Tiffany.

– Nu, doar ca o ducesă.

– Tot nu i-ai spus lui Devlin, așa e? întrebă Tiffany, ridicând o sprânceană.

– Îi apun azi.

– Și te dai de ceasul morții, observă din nou Tiffany, cu precizie.

– Cam așa ceva, răspunse Megan cu un zâmbet pierit.

– Atunci las-o pe altă dată. Deja ai multe pe cap și te așteaptă o seară cu multe emoții.

– Ce să lași pe altă dată? întrebă dintr-odată Duchy, care apăruse pe nesimțite.

Megan se strădui să evite întrebarea.

– A venit Devlin?

– Tocmai a apărut, dragul de el, și e supărat foc pe mine, îți spun sincer. Probabil n-a fost o idee bună să-i trimit o copie a listei finale cu invitații.

– De ce? Ai invitat pe cineva pe care nu-l simpatizează?

– Era inevitabil, dar alta e problema. Noaptea trecută a trebuit să doarmă în grajd.

– Glumești! exclamă Megan neîncrezătoare.

– Ți-am spus eu! comentă Tiffany.

Duchy oftă.

– A încercat să găsească o cameră liberă la trei hanuri, dar degeaba. Și i s-a părut prea târziu ca să-și deranjeze vreo cunoștință. Dacă pleca mai repede din Londra, n-ar fi avut probleme. Sau poate ar fi avut, mai știi? Chiar nu se aștepta la așa aglomerație, deși nu înțeleg

de ce. De zece ani n-am mai organizat un bal, dar știe prea bine că familia St. James e renumită pentru grandoarea petrecerilor pe care le dă.

Megan își aminti că nu văzuse lista invitaților.

– Cam câte persoane ai chemat?

– Vreo șase sute, dar mă aștept să vină toți, plus alți câțiva pe care i-am uitat și care vor apărea ca să-mi amintească asta.

După zece secunde de tăcere, prima care vorbi fu Tiffany.

– Bine că la Sherring Cross sunt două săli de bal.

– Nu crezusem asta, șopti Megan, îngrozită. Până acum.

Duchy pretinse că nu observă uimirea pe care le-o provocase fetelor. Adora surprizele și de aceea nici nu trecuse în invitații motivul petrecerii. Nici măcar prietenilor apropiați nu le spusese nimic despre căsătoria lui Devlin. Sigur, sora ei, Margaret, știa, și trebuise să facă presiuni intense să o convingă să păstreze secretul.

– A, și am mai uitat ceva, spuse ea, dându-i lui Megan caseta cu bijuterii pe care o adusese. Devlin mi-a amintit să deschid seiful familiei și chiar nu am înțeles de ce a propus să porți rubine la ținuta asta.

Megan înțelegea, dar nu îi mărturisi ducesei că Devlin credea că rochia ei e roz.

– Acum odihnește-te, draga mea. Ți-ar prinde bine un pui de somn, spuse Duchy și ieși din încăpere.

Megan era un pachet de nervi și de emoții, dar încă n-o luase razna de tot, așa că strigă după ea, înainte să se îndepărteze prea tare:

– Și chiar vine regina?

– Desigur! se auzi din pragul ușii.

– „Desigur!", gemu Megan.

Capitolul 43

– Dacă nu faci o dată nenorocitul așa de anunț, Duchy, o să-l vezi pe ducele de Wrothston provocând un scandal monstru!

Lucinda își privi mirată nepotul, apoi observă că Devlin era cu ochii țintă la Megan, care abia se distingea din marea de tineri lorzi de care era înconjurată.

– Pentru Dumnezeu, Dev! Balul abia a început. Și să știi că o poți lua de acolo invitând-o, pur și simplu, la dans. E permis, să știi.

– Nu-i de-ajuns, mormăi el și porni spre Megan.

Duchy clătină încet din cap, fără să-și dea seama că avea de gând să facă anunțul pe cont propriu. Îl auzi însă spunând tare, ca să audă toată lumea:

– Mă scuzați, domnilor, dar aș vrea să dansez cu *soția mea!*

Puținii care nu auziră fură degrabă informați de persoana sau persoanele de alături, astfel că în nici două minute toți invitații aflaseră despre căsătorie.

Duchy oftă, acceptând în sinea ei că ratase ocazia de a fi singurul aducător de vești bune al serii. Apoi râse în sinea ei. Fusese cea mai bună dintre posibilele variante de a i se strica surpriza. Dragul de Devlin era de-a dreptul verde de gelozie, lucru evident pentru toată lumea. În afară de Megan. Nu avea nici un motiv să creadă că lipsa crasă de politețe de care Devlin tocmai dăduse dovadă venea din gelozie. Era prea obișnuită cu adorația bărbaților ca să vadă ceva neobișnuit în atenția excesivă de care avusese parte din clipa în care coborâse în sala de bal.

Pur și simplu, fuseseră invitați o mulțime de bărbați, de unde și numărul mare de domni care doreau să o cunoască.

Chiar și felul în care Devlin spusese „soția mea" nu îi indicase că ar fi gelos. Se recomandase drept Megan St. James. Nu era vina ei că fusese luată drept o rudă mai îndepărtată și nu soția lui. Hotărât lucru, Devlin se comportase foarte urât și avea de gând

să afle de ce. În clipa în care el o aduse pe ring și începură un vals, îl întrebă:

– Dacă încă ești supărat că a trebuit să dormi o noapte într-un grajd, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai răzbuna pe mine.

– Atunci nu-mi fi.

Megan tresări. Era o replică ce semăna izbitor cu ceva ce-ar fi spus vechiul Devlin. Zâmbi fără să își dea seama și continuă:

– Ți-ai adus aminte de scurta ta incursiune în rândul clasei de jos a servitorilor?

Acum că o avea în brațele lui, gelozia începea să se estompeze, inclusiv datorită zâmbetului ei și chiar a felului în care îl tachina. Așa că acceptă scuza pe care, fără să vrea, i-o oferise pentru comportarea lui odioasă. Acum, că i se pusese în vedere, recunoștea și el că se purtase nepotrivit.

– Să știi că în grajdurile de la voi am avut parte de un pat chiar foarte bun. Mi-a fost adus dintr-una dintre camerele tale de oaspeți. Nu se compara câtuși de puțin cu o mână de paie.

– O mână de paie? întrebă ea surprinsă. Nu mi-am dat seama că...

Se opri înainte de a părea că îl compătimește prea mult, căci își amintise că nu îl certase până la capăt.

– Oricum, nu e vina mea că s-a întâmplat așa.

– Așa este. Îmi cer scuze.

– Așa și trebuie. Dar dacă tot suntem la capitolul nemulțumiri...

– Nu suntem...

– O, ba da! i-o tăie Megan. Nu ne vedem patru zile, iar când în sfârșit te întorci, nu vii să-mi dai măcar bună ziua. Nu așa se poartă un bărbat cu soția lui, Devlin.

– Dacă ai ști cum stau lucrurile într-o căsătorie normală, ai ști că așa se poartă un bărbat cu soția lui. În cazul nostru, află că Duchy mi-a spus că dormi.

– Nu dormeam. Trebuia să vii să te convingi singur, încheie ea, lăsând privirea în jos.

Devlin se aplecă ușor ca să fie sigur dacă expresia îi era la fel de provocatoare precum tonul, dar ea își feri privirea. Dacă ar fi știut de câte ori încercase să scape de musafirii care îl asaltaseră din clipa

în care își făcuse intrarea! Și că jumătate din criza lui de gelozie venise din faptul că nu avusese cum să o vadă înainte să înceapă balul.

– Chiar ți-am lipsit, Megan? întrebă el cu băgare de seamă, nefiind sigur dacă interpretase corect nemulțumirea ei.

– Da, chiar cred că da.

– Ai vrea să... hm... dispari un pic cu mine ca să îmi iau revanșa și să te salut așa cum se cuvine?

– Da, aș vrea.

Hotărât să nu îi dea ocazia să se răzgândească, o luă de mână și o trase repede după el. Megan nu reușea să țină pasul, dar el nu observă. Era prea preocupat să găsească în acea mare de oameni un loc unde să aibă un pic de intimitate.

Duchy se afla în apropiere de ușile spre care el se îndrepta în mare grabă, alături de Frederick Richardson. Amândoi observară cum Devlin mai că nu alerga, trăgându-și soția după el.

– Dumnezeule mare! Până la urmă va provoca un scandal! exclamă ea. Du-te și oprește-l, Freddy. Tu, dintre toți oamenii, sigur îți imaginezi ce e pe cale să facă.

– Așa e, dar parcă nu m-aș lăsa omorât în seara asta ca să evite el un scandal, dacă nu te deranjează.

– O să-ți mulțumească în clipa-n care-și va veni în fire.

– Va fi prea târziu, dragă Duchy, mai spuse Freddy și, împotriva voinței lui, se îndreptă spre ușă ca să-i blocheze lui Devlin ieșirea.

– Bătrâne, doar nu vrei să te faci de râs de două ori într-o seară.

Devlin se opri, iar Megan reuși să ajungă și ea lângă el.

– Pentru un prieten care încă n-a fost pe deplin iertat, întinzi coarda, Richardson, mormăi el amenințător.

Freddy se relaxă și zâmbi.

– Așa m-am gândit și eu, dar bunica ta mai avea un pic și leșina din cauza șocului, deci ce puteam să fac?

Când îl auzi, Megan își trase mâna din strânsoarea lui Devlin. Știind cum o târâse Devlin prin toată sala de bal, înțelegea perfect la ce se referea marchizul, așa că improviză și-i oferi acestui mâna pe care tocmai și-o eliberase dintr-a soțului ei.

– Soțul meu era nerăbdător să facem cunoștință, Lord Richardson. Dacă știam că spre dumneavoastră mă trage așa grăbit, i-aș

fi spus că deja ne-am cunoscut la Hampshire, la balul familiei Leighton. Mă bucur să vă revăd.

– Bine spus, Excelență, răspunse Freddy, cu un zâmbet luminos, apoi îi făcu lui Devlin cu ochiul. Și ca să pară că m-am ridicat la înălțimea misiunii de salvare, am să ți-o fur pentru dansul următor, dacă nu te deranjează.

– Ba mă deran...

– Ba nu îl deranjează, interveni și Duchy. Fugi, Freddy, dar ai grijă să nu o monopolizezi pe ducesă. Trebuie să socializeze cu toți oaspeții, nu doar cu câțiva.

După ce marchizul dispăru cu Megan, ea adăugă:

– Lucru pe care tu, băiete drag, se pare că l-ai uitat. Ți-ai pierdut mințile?

– Așa se pare.

– Mi se pare mie, Dev, sau roșești?

– Așa se pare, pufni el.

Apoi se îndreptă de spate și o întrebă, cu toată pompa pe care o disprețuia.

– Dansați, Excelență?

– Du-te dracului! replică ea, întorcându-i spatele. Și ține-te departe de soția ta în seara asta, dacă nu ești în stare să-ți ții mâinile acasă!

După jumătate din seară, după cină, după sosirea și plecarea reginei, după anunțul oficial al căsătoriei lui, după o sticlă și jumătate de șampanie, abia atunci simți Devlin că se putea apropia de soția sa fără să se facă de râs a treia oară.

Dar înainte să ajungă lângă ea, observă o altă femeie care cumva reușise toată seara să nu se facă observată. Porni înspre ea și, odată ajuns în spatele ei, o trase pe Sabrina Richardson din grupul ei de prieteni.

– I-am spus fratelui tău că dacă pui piciorul aici îți rup gâtul, îi șopti, trăgând-o pe ringul de dans. Nu te-a avertizat?

Sabrina îl privi cu ochi mari, dar fără să fie speriată.

– Ba da, dar... trebuie să vin, Devlin, ca să îmi cer scuze. Măcar atât îți datorez.

– Îmi datorezi mult mai mult, spuse el cu răceală. Adevărul, pentru început.

– Voiam să devin ducesă, iar tu erai singurul duce disponibil, nici prea bătrân, nici însurat deja.

– Pe naiba!

– Mi-ai cerut adevărul, se apără ea. Îmi pare rău că nu e mai complicat de atât.

– A existat un copil?

– Nu, răspunse ea roșind intens.

– Freddy știe?

– I-am spus totul când m-a anunțat că te-ai însurat cu altcineva.

– Sper că ți-a tăbăcit fundul.

Roșeața din obraji îi cuprinse întreaga față.

– Chiar așa a făcut.

– Atunci e posibil să-l iert. Pe tine, în schimb, ar trebui să te urechez și să te dau afară.

– Nu fi nesuferit, Devlin. Până la urmă, totul s-a aranjat. Freddy spune că dacă nu eram noi nu ți-ai fi întâlnit actuala soție.

Îl enerva teribil pe Devlin că lucrurile stăteau întocmai cum le prezenta ea.

– Credeam că o voi antipatiza, continuă Sabrina, dar nu e cazul. Iar Freddy e îndrăgostit de ea, cum cred că știi deja.

– Ba pe naiba!

– Așa mi-a spus.

– Pe naiba ți-a spus!

Devlin privi înspre Megan și constată că din grupul ei de admiratori făcea parte și Freddy.

– Știam eu că trebuie să-l provoc la duel de prima dată când am bănuit!

Capitolul 44

Megan crezuse că după anunțul căsătoriei admiratorii ei își vor lua tălpășița. Așa ar fi fost logic. Constată că, din contră, nu doar că nu pierdu din admiratori, ci avu parte de câțiva noi și de cea mai joasă speță, craii și fermecătorii care considerau că, din moment ce era măritată, era prada ideală pentru seducție. Megan se considera norocoasă că nu avusese ocazia să dea în trecut peste asemenea bărbați, în afară de soțul ei sub falsă identitate. Primi nu mai puțin de șaptesprezece propuneri revoltătoare, unele amuzante, altele de-a dreptul vulgare. Reuși totuși să își păstreze cumpătul și să-i expedieze pe toți craii fără să provoace un scandal.

Una peste alta, balul îi plăcea mai mult decât ar fi vrut, asta și datorită purtării de mai devreme a lui Devlin. Nu se mai îndoia că voise să o ia pe sus și să facă dragoste cu ea în plin bal, lucru care ar fi provocat un scandal uriaș și care era atât de neobișnuit pentru soțul ei, ducele. Era, în schimb, un comportament tipic pentru Devlin, crescătorul de cai.

Megan nu se putea abține să nu zâmbească de fiecare dată când se gândea la acele momente. Și se gândea de fiecare dată când îl căuta pe Devlin cu privirea, ceea ce făcuse aproape toată seara. Nu o deranja văzând anumite femei care făceau tot posibilul să apară în fiecare dintre grupurile în care se afla el, pe măsură ce circula și socializa cu invitații. Nu o deranja că dansase cu alte femei care îl priveau cu ochi scânteietori și chicoteau ca niște copilițe, flirtând cu el. Știa că detestă chicoteala. Și mai știa că o dorea pe ea, nu pe ele, căci o privise sugestiv de câteva ori.

Una peste alta, nu mai era atât de neliniștită de mărturisirea pe care trebuia să i-o facă și pe care avea de gând să o facă, până la urmă, în acea seară. Nu se aștepta ca Devlin să aibă aceleași sentimente de afecțiune pe care le avea ea față de el, nu brusc, cel puțin. Dar nu mai credea că l-ar deranja atât de tare dacă ar ști că-l iubește.

– Îmi imaginez că ți-ai petrecut seara primind felicitări.

Megan se întoarse spre femeia care i se adresase, o blondă frumoasă cu ochi verzi, atât de sofisticat îmbrăcată că Megan se simți neînsemnată.

– Se pare că felicitările sunt la ordinea zilei, răspunse ea.

– Mai curând condoleanțele.

– Poftim?

Femeia râse.

– Nu știi cine sunt, nu-i așa?

– Ar trebui să știu?

– Da. Sunt Marianne Aitchison, femeia pe care soțul tău a abandonat-o în fața altarului acum câteva luni.

Megan o privi, complet luată prin surprindere, iar unul dintre bărbații prezenți spuse:

– Dar nici nu ați ajuns la altar, contesă. Dacă-mi amintesc bine, Wrothston a anulat totul înainte să se ajungă la nuntă.

– Vă amintiți la fel de bine și că m-a ținut încurcată zece ani? se răsti Marianne. Zece ani irosiți!

Megan era prea șocată ca să spună ceva. Înverșunarea lui Marianne Aitchison era aproape palpabilă. Zece ani? Dumnezeule! Devlin fusese logodit zece ani cu acea femeie? De ce nu-i spusese nimeni când era limpede că știa toată lumea?

– Ești incredibil de norocoasă, draga mea, îi spuse Marianne, ceva mai puțin aprinsă. Ai reușit să-l duci la altar înainte să-i piară interesul. Dar o să-i piară, te asigur. Repede și brusc. Să nu te-aștepți ca declarațiile lui de dragoste să mai țină mult.

„Ce declarații de dragoste?" ar fi vrut să întrebe Megan, dar se abținu.

– De ce ați avut o logodnă atât de lungă? întrebă, în schimb.

– Pentru că tot amâna nunta, iar și iar. Când într-o bună zi am refuzat să mă mai ducă cu zăhărelul, a rupt logodna.

– Dar de ce? întrebă Megan.

– De ce crezi, draga mea? Pur și simplu, nu voia o nevastă. Îi plăcea să fie logodit, ca să le țină la distanță pe matroanele cu fete de măritat.

Megan simți că i se face rău. Știa, așadar, că Devlin nu voise o soție, cel puțin nu pe ea și în nici un caz pe Marianne Aitchison.

Nu-i era greu să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Marianne. Vreme de zece ani aşteptase un bărbat, nu primise alte propuneri, căci era logodită, apoi să rămână cu ochii în soare.

Contesa nu mai era o tânără debutantă. Avea şanse minime să-şi găsească un soţ de vârsta ei când an de an apăreau noi şi noi fete tinere şi dornice să se mărite. Devlin îi semnase condamnarea. Megan nu ştia ce să-i spună lui Marianne Aitchison. Îi înţelegea supărarea şi înverşunarea, dar nu avea sens să i-o şi spună. Îi părea rău pentru ea şi era furioasă pe Devlin pentru ce îi făcuse, şi...

– Îţi împrăştii veninul, dragă Marianne? spuse Freddy, care îşi făcu brusc apariţia lângă Megan.

– Pur şi simplu, prezint faptele, răspunse contesa cu răceală, dar fără să se simtă prea în largul ei.

– Minunată idee, zâmbi marchizul. Haide să auzim cum stau lucrurile şi din altă perspectivă.

– Nu te băga, Freddy! interveni Devlin, venind lângă Megan.

– Dar simt nevoie să mă căiesc, bătrâne, mai ales după ce-am aflat că mă crezi îndrăgostit de soţia ta.

Devlin tocmai îl abordase ca să-i pună, de fapt să-i urle întrebarea, când o văzuseră pe Megan cu Marianne.

– Recunosc doar că m-aş fi îndrăgostit de ea imediat dacă n-ai fi luat-o deja de soţie.

Devlin îi aruncă o privire dezgustată, apoi o luă pe Megan de braţ şi se îndepărtară de ceilalţi. Ea se lăsă în voia lui câteva secunde, apoi îşi trase braţul şi şuieră:

– Domnule, eşti demn de dispreţ!

El nu se prefăcu a nu şti de ce era atât de pornită.

– Ai decis că-s vinovat înainte să auzi faptele, aşa e? Marianne a noastră se pricepe de minune să câştige simpatia şi compătimirea celorlalţi, mai ales că nu le merită căutuşi de puţin.

– Ce i-ai făcut acelei femei care...

– Potoleşte-te, Megan! o întrerupse el nerăbdător. Tot ce i-am făcut a fost că am apărut într-un moment extrem de nepotrivit, cum a spus chiar ea. Mai precis, am surprins-o în timp ce făcea dragoste cu alt bărbat.

Megan înlemni şi făcu ochii mari.

– Deci nu ai rupt-o cu ea pentru că nu voia să amâni din nou nunta?

– Din nou? Trebuia să fim căsătoriți acum opt ani și de-atunci am amânat nunta o singură dată, la moartea bunicului meu. Am pierdut numărul momentelor în care Marianne a venit cu fel și fel de scuze să amânăm iar și iar.

– Dar asta înseamnă că... nu voia să se mărite cu tine.

– Ba deloc. Sunt convins că voia să se mărite cu mine, chiar în ciuda faptului că nu ne iubeam deloc. Era o căsătorie aranjată, o idee în care credea bunicul meu cam demodat. Statutul de viitoare ducesă îi convenea de minune, pentru că nu implica obligațiile unei soții și, în același timp, îi oferea prestigiul pe care și-l dorea, căci ducele cu care se logodise eram eu.

– Iar faptul că avea amanți era, probabil, încă un argument să nu se mărite, concluzionă Megan.

– Posibil.

Era surprinsă că nu se supărase pe ea. Megan însăși se revoltase din pricina lipsei de încredere și loialitate de care dăduse dovadă față de el. Tocmai acum, când avea de gând să îi spună că-l iubește. Cine ar mai crede-o? Megan era furioasă pe sine, dar și pe Marianne Aitchison, iar fosta logodnică a lui Devlin era o țintă mai convenabilă. Căci Megan nu-și asuma propria vină decât după ce apuca să îi scoată responsabili pe ceilalți.

Primul la rând era Devlin.

– Și tu de ce n-ai spus nimic în apărarea ta când eram cu toții acolo?

– Sunt mulți care probabil o cred pe ea, dar toți care mă cunosc mă cred pe mine.

Mergea din rău în mai rău. Voia să-i spună, așadar, că ea ar fi trebuit să facă parte din a doua categorie.

– Îmi pare rău, spuse ea.

El oftă.

– Megan, nu mă cunoști atât de bine ca să îmi iei apărarea din principiu. Și, oricum, ți-am dat suficiente motive să nu-mi sari orbește-n apărare.

– I-am dat crezare unei străine înainte să încerc măcar să aflu varianta ta. Și de ce dă vina pe tine când, de fapt, ea...

Se opri, iar fața îi luă foc când își dădu seama că descrierea i se potrivea perfect ei, tendinței ei de a nu-și asuma vina.

Devlin își dădu seama, după chipul ei, la ce concluzia ajunsese, și interveni.

– Nu fi caraghioasă, o mustră el. Nu te compari cu ea. Tu n-ai un scop în viață din a mă vorbi de rău oricui e dispus să plece urechea. Când dai vina pe cineva pe nedrept, n-o faci cu un plan, nu vrei să rănești pe cineva. Și deja te știu destul de bine ca să-mi dau seama că nu vrei să spui jumătate din ce îți iese pe gură și că sunt doar momente când temperamentul tău vulcanic o ia razna.

Megan nu fu prea încântată să audă acele cuvinte. Orice urmă de autocondamnare se risipi, iar ea își privi soțul cu o expresie ce spunea: „O să te țin minte pentru asta!"

– Rămân la părerea că ar trebui să te aperi, și nu doar față de mine.

– Dacă spun adevărul, va fi distrusă. Un gentleman nu poate face așa ceva.

– Ai dreptate, răspunse ea.

Devlin nu avu timp să îi ghicească intențiile sau să o oprească. În două secunde, Megan se întorsese spre mulțime, strigând:

– Lady Aitchison, ești o mincinoasă!

Devlin gemu. Lumea se dădu la o parte pentru ca Marianne să o poată vedea și auzi pe cea care o acuza. Cei din preajmă își întrerupseră conversațiile, iar liniștea se răspândi treptat în întreaga sală. Câteva dintre cuplurile care dansau se ciocniră unele de altele, apoi se opriră. Derutați, cei din orchestră încetară să cânte. Atunci se auzi vocea lui Duchy, din celălalt capăt al sălii.

– Dumnezeule mare, de data asta ce mai e?

Urmară șoapte, foieli, câteva persoane tușiră, apoi un freamăt de pași și lumea se apropie din toate direcțiile spre culoarul format între Megan și Marianne, căci nimeni nu voia să rateze o vorbă.

În acel moment, situația s-ar fi înrăutățit sensibil dacă Devlin i-ar fi astupat gura lui Megan și-ar fi târât-o afară din sală, așa cum fusese tentat să o facă. Așa că se mulțumi să-i pună o mână pe umăr și să îi șoptească:

– Nu face asta.

Ea îl privi, uimindu-l cu zâmbetul luminos și calm, părând complet nepăsătoare la agitația pe care o provocase.

– Știi bine că nu reacționez bine la insulte, Devlin, spuse ea pe un ton perfect rezonabil. Știi și că nu mă feresc să dau replica. Când Lady Aitchinson îți ponegrește numele fără motiv, mă insultă și pe mine. Dacă aș fi știut că mă minte cu privire la... ei, bine, tu știi ce temperament am. Cine știe ce-aș fi făcut.

Devlin simți tentația absurdă de a izbucni în râs. Îl uluia că, în fața a sute de oameni care îi sorbeau fiecare cuvânt, ea i se adresa de parcă nu ar fi existat decât ei doi pe pământ. Dar o cunoștea destul de bine ca să știe că gestul ei era deliberat. Își rostise avertismentul cu voce tare, în public, cu un scop anume, iar Devlin se gândi în acea clipă că poate și alții o insultaseră în acea seară. Avea să afle dacă se întâmplase așa ceva și avea să ia măsuri, fără doar și poate. Dar până atunci nu putea să nu zâmbească la punerea în scenă pe care o ticluise soția lui. Se părea că, până la urmă, planul ei nu avea să aibă consecințe teribile pentru familie. Dar seara era departe de a se fi încheiat.

– Cred că ți-ai exprimat clar punctul de vedere, draga mea.

– Nu chiar, răspunse ea.

În privire îi mocnea o furie cât se poate de autentică ce-l avertiza că punerea în scenă nu se încheiase și că avea să spună ce avea de spus.

– Tu ești prea domn ca să pui capăt calomniilor pe care le împrăștie despre tine această femeie. Dar eu nu sunt!

Se auziră câteva râsete înăbușite, dar nimic n-o putu opri pe Megan, care înaintă înspre Marianne, căreia i se citea groaza pe chip.

– Se spune că adevărul tot iese la iveală, mai devreme sau mai târziu, îi spuse Megan. Se spune că uneori adevărul ajunge să te bântuie. Spuneți-mi, contesă, vreți să discutăm despre adevăratul motiv pentru care soțul meu a pus capăt logodnei voastre? Sau tocmai vă pregăteați de plecare?

Lui Marianne îi luă câteva clipe să își dea seama că i se oferea șansa de a ieși din scenă înainte de a fi complet ruinată, înainte ca reputația să îi fie definitiv și iremediabil compromisă. Nu scoase

o vorbă, dar acceptă oferta lui Megan și plecă brusc. Fusese umilită și etichetată drept mincinoasă, dar nimic mai grav de atât.

– Ai terminat? întrebă Devlin.

Ea se întoarse și-i oferi un zâmbet strălucitor.

– Da, cred că da. Ce s-a întâmplat cu muzica?

Capitolul 45

Comentariul lui Megan despre muzică fu un fel de semnal pentru reluarea conversației. Iar când Devlin privi spre orchestră, muzicienii începură un vals. Primele note sunară cam fals, dar orchestra reuși să corecteze totul din mers, iar Devlin își invită soția la dans.

– Nici nu ai idee de câte ori am vrut să fac ce ai făcut tu... sau altceva care să aibă același efect, îi mărturisi el, în timp ce alte cupluri dansau pe lângă ei. Mulțumesc.

– A fost plăcerea mea.

– Sunt convins, zâmbi el. Ești conștientă că tot orașul va muri de curiozitate, încercând să afle care e motivul la care te-ai referit.

– Și?

– Și nu-ți pasă că ai provocat așa un iureș?

– Nu. Dar mi-ai cerut să nu o compromit definitiv, așa că nu am făcut-o. Dacă nu-mi cereai asta, aș fi făcut mai mult decât să o pun într-o situație jenantă, Devlin. Sper că ești conștient de asta.

– Sunt, crede-mă. La fel ca restul lumii. Să nu te mire dacă lumea o să-și cam țină gura în prezența ta, o vreme. Se vor teme ca nu cumva să te insulte.

– Văd că tu nu ai această problemă.

– Nici tu nu vei avea. Credeam că am stabilit că ofer ceea ce primesc.

– Până una, alta, am stabilit că dai pe-afară de îndrăzneală. Și că veni vorba, îndrăzneala îmi cam lipsește de la o vreme.

– Nu cred că spui așa ceva după ce tocmai ai făcut ce-ai făcut!

– N-am făcut-o din îndrăzneală, ci dintr-o ieșire temperamentală. Vezi tu, tot încerc să îți spun ceva și am tot amânat momentul.

Devlin avu o tresărire, amintindu-și de ultima dată când amânase să-i spună ceva.

– Nu vreau s-aud! spuse el ferm.

– Nu vrei? Ei, bine, vei auzi, totuși. O să avem un copil.

Nici că putea să-l ia prin surprindere mai mult.

– Credeam că ai spus că nu-s șanse să se întâmple de două ori la rând.

– Nu știu dacă e așa sau nu. Dar mă refer la același copil de dinainte.

Cu acele cuvinte chiar îl luă complet prin surprindere. Devlin se opri la marginea ringului de dans.

– Adică... ai mințit?

– Da, dar pentru o cauză bună.

– Îmi amintesc de cauza ta bună, Megan, replică el cu răceală. Vrei să spui că voiai să anulez căsătoria când încă îmi purtai copilul în pântec? Tu chiar m-ai fi părăsit deși erai însărcinată cu copilul nostru!?

Ea simți furia din cuvintele lui.

– Nu priveam lucrurile așa. Tot ce știam era că te fac cumplit de nefericit.

– Nu cumva lucrurile erau fix pe dos? Nu, nu-mi răspunde! Un cuvânt dacă mai scoți și scandalul pe care abia am reușit să îl evităm la mustață se va produce, până la urmă. La dracu', am nevoie să beau!

Se îndepărtă și o lăsă acolo, la marginea ringului de dans. În mod normal n-ar fi rămas inertă, privindu-l cum se îndepărtează. Ar fi strigat, i-ar fi spus ceva să-l facă să se întoarcă. Dar nu putea. Câteva persoane deja o priveau cu curiozitate, mirate de expresia ei uluită. Ei bine, făcuse o treabă de toată frumusețea. Mai bine i-ar fi spus de la bun început că-l iubește și abia apoi era mai nimerit să aducă vorba despre copil.

Doar că nu se așteptase ca vestea despre copil să-l supere într-atât. Se îndreptă spre locul unde stăteau tatăl ei și Tiffany. Simțea că are nevoie de toată susținerea și de toate încurajările de care putea avea parte, căci seara era departe de a se fi terminat.

Trebuia să-i spună lui Devlin și ce nu apucase să-i spună, fie că avea sau nu chef să o asculte. Dar mai întâi trebuia să-l lase să se răcorească un pic.

Numai că nu îl mai revăzu până la sfârșitul balului. Devlin nu-și făcu apariția nici la final, nici ca să-și ia rămas-bun de la oaspeți. Cel puțin jumătate dintre invitați plecau, cei care locuiau în zonă sau

la câteva ore de Londra și cei care voiau să pornească devreme către capitală. Restul urmau să plece după placul inimii, a doua zi, iar câteva zeci de persoane urmau să petreacă mai multe zile la Sherring Cross.

Megan reuși să se retragă aproape când începea să se lumineze de ziuă. Își spuse că Devlin se retrăsese, și el, doar că ceva mai devreme, așa că înainte să se ducă la ea în cameră trecu scurt pe la el.

Trebuia însă să intre, pentru că nu lăsase nici o lumină pe hol, iar dacă doar ar fi întredeschis ușa apartamentelor lui ar fi înrăutățit situația, căci n-ar mai fi distins nimic din cauza umbrelor. Îl găsi pe Devlin în pat. Arăta ca o cocoașă sub păturile trase aproape până peste cap. Se așeză lângă el și aranjă cuverturile. Devlin dormea pe burtă, cu spatele la ea și cu brațele în jurul pernei.

Avea spatele gol. Megan simți dorința de-a se strecura lângă el și de a aștepta să se facă o oră decentă ca să-i spună ce avea de spus, dar asta ar fi însemnat că amână din nou momentul. Și nu mai era dispusă să amâne. Îi puse mâna pe umăr și îl scutură ușor.

– Devlin?

El ridică încet capul, se întoarse și o privi printre gene, apoi trânti capul înapoi pe pernă.

– Ce e?

– Ești treaz? Nu mi-ai dat ocazia să ajung la partea cea mai importantă a mărturisirii mele. Știu că prima parte te-a înfuriat și îmi pare rău, dar să știi că doar pentru tine am făcut-o.

În acele clipe simți cum redevine emoționată, speriată, agitată. Cuvintele parcă i se opreau în gât și refuzau să iasă. Îl mângâie pe spate, apoi pe frunte, îndepărtându-i șuvițele care îi cădeau peste ochi. Încă nu se tunsese, spre nemulțumirea lui Duchy, nici măcar pentru bal. Și-l pieptănase însă pe spate, ceea ce-l făcea și mai zvelt în costumul negru de seară. Și ei îi plăcea părul lui lung. Parcă îi mai lua din formalism. Cel puțin până începea să vorbească.

Megan reuși, într-un final, să își descleștеze gura, iar cuvintele începură să curgă.

– Te iubesc, Ambrose Devlin St. James.

Rămase cu răsuflarea tăiată, așteptând, dar el nu avu nici o reacție.

– M-ai auzit? întrebă ea, ușor indignată.

El tresări și deschise ochii.

– Ce?

– Te-am întrebat dacă m-ai auzit.

– Da, da... Acum lasă-mă în pace, Megan. Am băut prea mult. Am nevoie să dorm.

Ea se ridică, nedumerită. Ei, bine, nu-și putuse imagina ce va spune el când îi va face mărturisirea. De-acum însă știa.

Capitolul 46

A doua zi, pe la ora 3 după-amiaza, Megan ieși din casă cu un mic bagaj. Ar fi plecat mai devreme, dar se trezise abia cu o oră în urmă și trebuise să facă bagajul și să mănânce. Nu ceru să i se pregătească o trăsură, ci se îndreptă spre grajd. Odată ajunsă acolo, nu ceru nici să-i fie adus calul.

Nu pleca de-adevăratelea, deși așa li se păruse servitorilor care o văzuseră. Nu, voia doar să-i atragă atenția lui Devlin într-un mod imposibil de ignorat. Ceea ce se și întâmplă, căci servitorii îl anunțară chiar înainte ca Megan să ajungă la grajduri. Le ignoră pe ajutoarele de grăjdari care nu îndrăzneau să o întrebe ce dorește, judecând după chipul ei sever și după bagajul din mână. O urmăriră însă pas cu pas, în timp ce ea căuta ceva. Fu dezamăgită când constată că nu exista o încăpere asemănătoare celei ocupate de Devlin la ea acasă. Erau atâtea ajutoare de grăjdar că locuiau într-o clădire separată, unde nu se punea problema să se cazeze și ea.

– La intrare am observat o grămadă bună de fân.

– Și crezi că nu-s în stare s-o folosesc? Dacă el a putut, pot și eu.

– Ba n-ai s-o folosești, dar cred că te-ar ajuta să-ți atingi scopul. Chiar crezi c-o să meargă?

– Te-am pus pe liber, mai știi? Nu vreau să te-aud că-mi spui c-o să mă fac de râs.

Se apropie din nou de grămada de fân, își lăsă geanta într-un colț și își vârî mâinile în fân până la coate, umflând și netezind până când își făcu un culcuș acceptabil. Își contempla capodopera când în grajd apăru Devlin. Își făcu simțită prezența urlând la ajutoarele de grăjdar să-și ia tălpășița.

Megan trase aer în piept, își trase ușor poalele fustei crem și se întoarse spre el. Se așteptase să-l vadă tunând și fulgerând. Poate chiar era, dar îi era greu să vadă dincolo de masca lui ducală. Vru să-i spună ceva, dar el i-o luă înainte.

– Megan, ce naiba crezi că faci?

Ea își înălță capul, cu un gest de frondă.

– Mă mut în grajd.

Devlin îi văzu geanta, nu că nu fusese deja informat, dar la altceva se așteptase când se grăbise la grajduri.

– Ce faci?!

– M-ai auzit bine. Mă mut și o să rămân aici până-mi recapăt crescătorul de cai.

Avea o privire atât de înflăcărată și de revoltată că Devlin nu se îndoi că avea de gând să facă exact ce spusese. Doar că încă nu înțelegea. În schimb, spaima îi trecuse. Nu avea de gând să îl părăsească, așadar. Oricum n-ar fi lăsat-o.

– Credeam că nu poți să-l suferi pe crescătorul de cai, îi spuse el cu precauție.

– Credeai greșit! replică ea.

– Dar el nu există, continuă el și mai prudent, dar tot mai uimit.

– Ba există, insistă ea. Doar că-l ții captiv sub mantia asta ducală. Te avertizez, Excelență, că dacă tot nu îți pot câștiga dragostea, măcar dă-mi-l înapoi pe Devlin Jefferys. Nu mă mișc de aici până nu-l recapăt.

Devlin scoase un oftat de ușurare.

– Vrei să spui că ți-ai dori să te iubesc?

– Zău dacă nu e cea mai stupidă întrebare! răspunse ea, înfuriată că îi ia atât timp să priceapă. De săptămâni întregi mă dau de ceasul morții, doar-doar o să-mi fac curaj să-ți spun că te iubesc. Crezi că-mi face plăcere agonia asta prelungită? Bun, am înțeles între timp că nu ești interesat. Așa că m-aș mulțumi să-l recapăt pe Devlin Jefferys.

Mușchiuluiala ei îl făcu și pe el să-i sară țandăra.

– N-ai să vezi! Și dacă vrei să vorbim despre agonie...

– Chiar nu vreau!

– Atunci hai să vorbim despre acel „nu ești interesat". Aș fi fost cât se poate de interesat să știu că mă iubești. Deci dacă ai vrut să-mi spui, de ce n-ai făcut-o?

– Dar ți-am spus-o.

– Ba nu! Mi-aș fi amintit, crede-mă, dacă-aș fi auzit așa ceva.

– Ai auzit, ticălosule! Noaptea trecută. În pat. Nu care cumva să-ncerci să...

– Megan, interveni el, străduindu-se să-și păstreze tonul calm, noaptea trecută m-am culcat cu o sticlă, nu cu tine.

Ea tăcu preț de câteva clipe.

– Nu-ți mai amintești că am venit la tine în cameră?

– Nu. Ai venit?

– Da.

– Atunci fii amabilă și spune-mi din nou ce n-am auzit atunci.

Ea se încruntă. Tonul lui blând o făcea bănuitoare.

– Nu. Nu-ți spun.

El începu să blesteme și să tragă șuturi în mormanul de fân. Megan îl privea cu ochii mari și cu prefăcută surpriză. Devlin se opri și începu să râdă.

– O, Doamne! Ador când mă provoci, răzgâiato! Parcă-mi ia foc sângele.

Ea mări și mai mult ochii, cu mirare neprefăcută de data asta, urmărindu-l cum începe să-și desfacă nasturii de la haină.

– Chiar așa? îl întrebă.

– Nu face pe nevinovata. O faci special, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu... Devlin, ce faci?!

El lăsă haina să-i cadă pe jos, apoi cămașa.

– Ce ți se pare că fac?

Megan făcu un pas în spate, deși îi mângâia cu privirea fiecare centimetru de piele.

– E miezul zilei! protestă ea.

– Și ce dacă?

– Doar nu vrei să...

– Nu vreau? Parcă ai zis că vrei ca ducele să dispară din peisaj.

– Da, dar...

Făcu încă un pas în spate, dar se împiedică de trenă, așa că scoase un țipăt și căzu pe spate.

– Iar îmi cazi la picioare? rânji Devin. Îmi place!

Megan încercă să se ridice, dar se trezi cu el peste ea. Într-o clipă începură să se rostogolească în fân, iar degetele lui se străduiau să o dezbrace cât mai rapid. Atunci Megan izbucni în râs, fericită să-l aibă din nou lângă ea pe vechiul Devlin.

– Am făcut dragoste la mine în grajd, spuse ea, trecându-și unghiile peste spatele lui, până spre fund, și simțindu-l cum se încordează în brațele ei. Mi se pare corect să facem și la tine.

– Ce-i corect n-are nimic de-a face cu asta, răspunse el răgușit.

Ea oftă.

– Iuhesc când ducele dispare din peisaj.

– Și ce mai iubești?

– Pe tine, gemu ea, în timp ce buzele lui îi cuprindeau încet sfârcul. Crezi că o să mă poți iubi și tu, cândva?

El ridică privirea spre ea, zâmbind.

– Ce te face să crezi că nu?

– Mă iubești?

– Nu știu, mă gândesc.

– Te urăsc!

– Nu-i adevărat. Mă iubești.

– Și?

– Încă mă gândesc.

Ea se încruntă, apoi râse.

– Ești un nemernic, un ticălos și îți place să mă tachinezi, Devlin St. James. Vrei s-o spun eu în locul tău?

– Nu, spuse el, și își lipi buzele de ale ei într-un sărut răvășitor, care îi încinse simțurile. La cum te știu, ai spune-o greșit.

– Aș spune pur și simplu „Te iubesc".

– Dar eu aș spune „Te iubesc, răzgâiato!"

Trei săptămâni mai târziu îl însoțeau pe tatăl lui Megan acasă. Devlin spusese că are ceva treburi în zonă și că nu suporta să stea câteva zile departe de Megan, așa că trebuia să vină și ea. Dar aranjă lucrurile în așa fel încât ajunseră duminică dimineața. Când văzu că trăsura se oprește în fața bisericii din sat, Megan începu să plângă.

– Nu era nevoie, spuse ea, aruncându-se în brațele soțului ei și strângându-l tare.

– Știu.

– Deja mi-ai oferit mult prea mult.

– Nimic nu se compară cu ce mi-ai oferit tu. Mi-ai dat dragostea ta. Și am de gând să te răsfăț așa cum a făcut-o tatăl tău. Poate chiar mai mult.

Îi zâmbi cu ochii în lacrimi și se bucură să constate că gropițele ei aveau asupra lui același efect dintotdeauna.

– Pot să te răsfăț și eu?

– O faci deja. Acum hai să mergem s-o punem la punct pe Lady O.

Se pare că cineva îi povestise toată tărășenia. Megan privi pe geam. O văzu pe Ophelia Thackeray, la fel de corpolentă ca întotdeauna, alături de cele trei fiice. Mai erau de față Frederick Richardson, Tiffany și Tyler. Devlin plănuise totul ca la carte pentru ea.

– Nu pot, șopti ea. Ar fi meschin din partea mea. Ar fi o copilărie.

Îl privi pe Devlin înainte de a continua:

– Îmi dau seama că ai făcut eforturi, dar lucrurile astea nu mai contează. Doar tu contezi, Dev.

El o mângâie tandru pe obraz.

– A fost ideea lui Tiffany, draga mea. E un dar de nuntă întârziat.

– Ah!

Megan zâmbi cu gura până la urechi.

– Atunci... ar fi o mojicie din partea mea să nu-l accept, nu?

Ducele de Wrothston izbucni în râs.

– Bineînțeles, răzgâiato!